

Anastasia Novych

SENSEI
zo Šambaly

Kniha III

Bratislava 2023

Všetky osoby a udalosti sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť mien, priezvisk hrdinov so skutočnými menami žijúcich alebo zosnulých osôb a udalostí, ktoré sa korejkovoľvek z postáv stali, je čisto náhodná a úplne neúmyselná.

Človek túži **po Svetle. Čisté Svetlo uchováva** v sebe **to Prvopočiatočné**, To, z čoho bol stvorený. Lebo on je Vyžarujúce Svetlo vychádzajúce zo **Zdroja**. Ale človek často považuje Odrazené svetlo za svetlo Vyžarujúce. Ním oslepený, prahne po Pravde, a pritom nechápe, že toto je iba jej prekrútenie. A len skutočné **Oko je schopné uzrieť** podstatu!

Kniha vychádza zo zápiskov z denníka bývalej maturantky, ktoré zaznamenávajú udalosti leta roku 1991.



vydavateľstvo
BIELY LOTOS

Kontaktná adresa: Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

tel: +421 905 216 325

info@bielylotos.sk

www.bielylotos.sk

Prvýkrát vydalo v roku 2005

OLMA-PRESS, Moskva

Copyright © Anastasia Novych, 2003

Z ruského originálu Сэнсэй. Исконный Шамбалы

preložil kolektív prekladateľov MSH ALLATRA

Vydalo Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

ako svoju 12. publikáciu

ISBN 978-80-974393-2-3



Prológ

Temnota obklopovala Bytosť zo všetkých strán. A len znejúci hlas a záblesky plameňov ohňa vytvárali ilúziu jej prítomnosti.

**Príchod tmy všetci v strachu čakajú,
dátum konca všetkých časov hádajú,
no diabol bol spolu s nimi zrodený,
v mraku ich myšlienok a citov, kde Boh bol väznený.**

**Keď v temniciach sú zatlčené dvere,
vidiaci tmou na svetlo zabúda.
V tom dueli neviery, aj jeho duch už,
zlievajúc sa s tmou, zakázané si vyberá.**

**Myšlienky v okamihu všetko rozomelú.
Poľné zrno v prach sa premení.
Veď tma ideálne modly nakreslí,
keď tajomstvo večné dávnou „novosťou“ zatemní.**

**No ten, kto vďaka duši všemocnej,
vidiac vnútri svetlo, strhne závoj tmy,
večnosť získa vo viere jedinej
a do iných svetov dvere otvorí.**

**Rukou Božou tajomstvo je spísané,
No pred ľudskými zrakmi skryté bolo.
Len ten, kto počúva zvuky posvätné,
Spozná veľkú silu Jeho.**

**Tajomný znak časom prestupuje,
a zrýchľuje jeho chod.
Posledná šanca človeku daná darom,
Sudca vo svete už je, už bilancuje.**

**Duša sa chveje, vôľa v nej iskří,
od večnej sviece zažatá pochodeň.
Svetlo jej dáva v Slobode zrodený,
lúčom preniká do osudov storočí.**



Podivuhodný je tento svet, každý jeho okamih je nepredvídateľný, a každý pevný krok v ňom je krokom do neznáma, pretože nevieš, čo po ňom nasleduje. Môžeš snívať, plánovať si budúcnosť, ale život aj tak vnesie svoje zmeny, či už to chceš, alebo nie. Doslova ako v nejakej hre s množstvom skúšok. Keď prejdeš všetkými skúškami, dosiahneš svoj sen. Otázkou však je, či ten sen stojí za všetky tie útrapy a straty. Otázkou je, o čom si sníval?

Napodiv, akoby podľa nejakého neznámeho zákona, no u všetkých ľudí sa opakuje jeden a ten istý problém: ak sa sny človeka týkajú bytia, tak po zdolaní celého radu skúšok na ceste k vytúženému cieľu, jeho realizovaný sen z nejakého dôvodu neprináša očakávané uspokojenie, a navyše sa po čase stáva prázdny a ničotný. Ale už boli naň premrhané sily, a najlepšie roky sú preč. A človek opäť upadá do sklúčenosti, ale vzápätí vrhá všetky sily na dosiahnutie nového cieľa bytia, hoci v skutočnosti stúpa stále na jedny a tie isté hrable. A v tejto prázdnej hre pokračuje do samej smrti. A na konci smutná bilancia: prehral všetko, čo mohol, životných síl niet, a všetko naokolo vyzerá ako nezmyselné opakovanie stále tých istých hlúpych chýb, len už ich robia iní ľudia. A nakoniec prichádza kostnatá starenka Smrť a rovnako ako krupier v kasíne, s falošným úsmevom na margo tvojej totálnej prehry,

hovorí: „Prepáč, človeče, no dnes si nemal svoj deň.“ Ale najprekvapujúcejšie je to, že každý si v tejto chvíli myslí, že len on jediný je taký smoliar. A dokonca ani nebórak nechápe, že on je v skutočnosti len jedným zrnkom piesku z miliárd takých istých, ktorí vďaka svojim hlúpym snom rovnako ako on, padli do globálneho systému podvodu, ktorého reklamným heslom je: „Žili ako všetci a zomreli ako všetci.“

Málokto však vie, že v živote sú aj iné cesty, ako možno obísť tento všetko pohlcujúci pažerák bytia. Ich sprievodcom sú duchovné ciele. To neznamena, že táto cesta bude hladká a pohodlná. Skôr naopak, po celý život budú samé hrbole a výmole, samé skúšky a previerky tvojej túžby dosiahnuť jediný vytúžený sen – prísť k Bohu ako zrelá bytosť. Cesta je to ťažká. No ak sa sústredíme na vnútornú podstatu viery, deň čo deň ju budeme zoceľovať, tak nastane zázrak: prekonávanie ťažkostí sa zmení na fascinujúce hľadanie, neprijemnosti sa zmenia na predzvesť nebezpečenstva na životnej ceste, neočakávané stretnutia a udalosti sa zmenia na ukazovatele správneho smeru pohybu. Ako vidieť, všetko je veľmi jednoduché! Stačí sa len neoddávať hlúpym snom bytia a neodbočovať na ich široké cesty, vedúce do pasce globálneho podvodu.

Nech sa to zdá akokoľvek zvláštne, no aj pokiaľ ide o takúto životnú cestu, u ľudí smerujúcich k duchovnu sa akoby podľa nejakého neznámeho zákona opakuje jeden a ten istý príbeh: keď so ctou a dôstojnosťou prejdú rokmi svojho života, cez peripetie bytia prenesú lásku k Bohu, tak získavajú tajomnú božskú silu, duševné uspokojenie a vnútorný pokoj. Neboja sa Života, neboja sa Smrti. Lebo Život je pre nich len dočasné útočisko pre Dušu, lebo Smrť je pre nich Bránou do života večného, do sveta Boha. A podstata je v tom, že duchovní ľudia nielenže veria, oni vedia o reálnosti vyššieho sveta. Ale tí, ktorí sa zabávali myšlienkami o bytí, pričom prebývali v systéme ilúzií, nemajú ani len silu v to uveriť, lebo nielenže nevidia skutočnú realitu za závojom bytia,

ale nedokážu ani len adekvátne zhodnotiť svoj vlastný život. Napokon, v tomto svete každému to, čo mu patrí: kto si čo vyberá, to aj dostáva.

* * *

Prebudili sme sa okolo poludnia. Slnko už bolo dosť vysoko. Nebo bolo čisté. Na mori panovalo bezvetrie. Breh vyzeral po včerajšej búrke skutočne pôsobivo. Bolo to zvláštne, ale tá časť súše, na ktorú sa s takou neobyčajnou zúrivosťou vrhol včerajší živel, bola nielenže ideálne čistá, ale dokonca v určitom zmysle obnovená. Toto jej obnovenie sa vinulo pozdĺž kľukatej hranice, vyznačenej morom, v podobe búrkou vyvrhnutých morských rias, úlomkov a všakovakého odpadu civilizácie. More si doslova urobilo žart z ľudí a úplne zavalilo súš ich odpadkami. Predsa len sa more dokáže postaviť za seba a za svoje pobrežie. Len jedna silná búrka, a zrazu aký poriadok, jednoducho nedotknutá čistota!

Súš, ktorá nebola zasiahnutá vodou, poskytovala dosť žalostný pohľad, vrátane miesta, kde sa nachádzal náš stanový tábor. No tento chaos bol ničím v porovnaní s dojmami zo včerajších udalostí. Nielenže bol môj organizmus, ktorý vybočil z obvyklého režimu spánku a bdenia, v úplne rozbitom stave, presne ako auto po havárii, ale ešte aj myšlienky boli mimoriadne silné svojimi emóciami, a dokola premietali včerajšie témy názorných ukážok a rozprávania Senseia. Pritom tieto dojmy na pozadí celkovej bezvládnosti tela boli také živé, akoby sa to všetko odohralo len pred malou chvíľkou. Akoby vôbec neexistovali tie hodiny spánku, ktoré nás oddeľovali od zarážajúcej reality Senseiovhovho sveta.

Bolo vidieť, že nie som jediná, kto bol pod vplyvom včerajších dojmov. Pretože prvé, o čom začali hovoriť priatelia po „rannej“ prechádzke, boli udalosti predchádzajúceho dňa. V tejto zmesi rôznorodých zážitkov sme sa pustili do upratovania tábora, predtým sme ale narýchlo

zjedli niečo suché. Práce bolo veľa. No vďaka družnej organizácii pod vedením Senseia šla práca rýchlo od ruky. Starší chalani sa pustili do dôkladného upevňovania stanov a snažili sa uviesť autá do patričného stavu. Ostatní upratovali v tábore odpadky, prali a sušili si veci, ktoré boli zasiahnuté včerajšou búrkou. Potom, ako sme sa búrlivo pustili do domácich prác, ponáňovali sme šnúry pomedzi stany a rozvešali si na ne svoje veci, začal sa náš tábor podobat' na cigánsku osadu.

Bzučalo to tu ako v nepokojnom úli. Hneď tu a hneď tam bolo počuť rozhovory a debaty o tom, čo sme včera videli a počuli od Senseia. A pretože som pri upratovaní nášho tábora bola raz pri jednej skupine priateľov, a potom pri inej, mala som možnosť vypočuť si ich dojmy.

„No teda, akú len silu má myšlienka!“ zamýšľal sa Kostík, ktorý spolu s nami čistil časť pláže, zasiahnutú búrkou.

„Veru, Sensei nám včera predviedol najvyššiu triedu!“ ozval sa Andrej.

„To áno!“ prikývol Ruslan. „Ako to len... Sedíme si sedíme, a zrazu báb, taká búrka! Myslel som si, že nastal koniec sveta! Premokol som do nitky.“

Andrej sa zasmial.

„No, ty egoista, ako keby si iba ty premokol a všetci ostatní zostali suchí.“

„Nie, to som tak všeobecne povedal,“ rýchlo sa opravil Ruslan.

„Ale čože sú naše zmoknuté veci v porovnaní s takým, s takým...“ nadšene sa snažil vyjadriť svoje pocity Jura, no akosi nedokázal nájsť vhodné slová.

Kostík, ktorý upratoval svoj úsek, zdvihol suchú vetvičku a ochutnal ju. Hneď ju ale s grimasou vypľul.

„Fuj, aký hnus!“ vyhodil ju na kopu odpadkov, zamračil sa a povedal: „Ako sa len Senseiovi podarilo urobiť z horkej paliny sladkú?“

Andrej sa pri pohľade na jeho mimiku rozosmial a veselo povedal:

„Mal si to skúsiť, keď bola možnosť, a nie sa odľahovať.“
Kostík odignoroval kamarátov posmech a zarazene sa snažil dopátrať k podstate.

„Nechápem to. Možno sa mi len zdalo, že bola sladká?“

„To áno!“ ironicky sa rozčúľil Andrej. „Aj mne sa to zdalo, aj ostatným sa to zdalo. Prepáč, ale ja som ešte schopný rozoznať cukor od korenia.“

„No áno, ale ako to urobil?!“ nijako sa nedokázal upokojiť Kostík, ktorý sa očividne zmietal medzi svojou nevierou a tým, čo včera osobne videl, a dokonca aj skúsil.

„Ako, ako?“ posmešne napodobnil jeho intonáciu Andrej. „Čo si sa na mňa prilepil ako kliešť? Tam je Sensei, jeho sa pýtaj.“

Andrej odniesol ďalšiu kopu odpadkov ďalej do trstia. Keď sa vrátil, Kostík mu znovu vyložil svoju „geniálnu domnienku“.

„Možno to bola hromadná hypnóza?“

„Nie, no ešte by som chápал, že je možné zhypnotizovať nás. Ale more? Ono sa na to môže vykašľať, veď je to more!“ už v zárodku rozbil jeho ďalšiu verziu Andrej.

„To hej, more kašľať vie,“ pritakal Ruslan, ktorý zjavne začul posledné slová, keď vliekol odpadky na spoločnú kopu. Priatelia sa zasmiali a Andrej bodro poznamenal:

„A vôbec, my všetci máme obrovské šťastie, že sme stretli Senseia. Len za jediný večer sme sa toho dozvedeli a videli toľko, koľko by sme nevideli za celý svoj život!“

„No, povedzme, že sme sa ani toľko nedozvedeli, ako skôr uvideli,“ odvrkol Kostík. „Ja som napríklad aj tak nepochopil, ako to urobil.“

„No, dokelu, to mi je ale 'Filozof'! Tvojou hlavou možno rozbíjať akurát tak kameň mudrcov!“ podpichol ho Andrej. „Nebuď smutný, keď vyrastieš, pochopíš.“

„Človek by si myslel, že ty si niečo pochopil,“ uštipačne poznamenal Kostík.

„Teoreticky áno. Zostáva už len osvojiť si to prakticky,“ rozosmial sa Andrej.

„Nie, Andrejovi zatiaľ praktickú časť zveriť nemôžeme,“ veselo vyhlásil Ruslan. „Jemu sa totiž podarí začať, ale zastaviť to potom nikto nedokáže.“

Všetci sa zasmiali. Keď som dokončila svoju prácu, išla som pomáhať Tatiane. Pomaly upratovala okolo stanov, ktoré upevňovali starší chlapci, Žeňa a Stas. Ako sa ukázalo, rozhovor chlapcov prebiehal v rovnakom duchu. Rozprávali sa však potichu, snažili sa na seba neupozorňovať.

„... Ani mi nehovor, keď si spomeniem na tú búrku, doteraz sa trasiem,“ rozpačito povedal Žeňa Stasovi, keď naťahoval ďalšiu šnúru stanu. „Ako dlho držal Sensei v ruke hrnček s morskou vodou? Iba minútu?! A aká búrka sa potom rozpútala! Úprimne, myslel som si, že nás to tu všetkých spláchne. Dokonca aj s blízkymi som sa v myšlienkach stihol rozlúčiť.“

„Nie si jediný, kto sa stihol rozlúčiť,“ poznamenal Stas.

„To už nie sú žarty. To je seriózna sila... Vieš, až teraz som si uvedomil, nakoľko dôležité je všetko to, čo nám hovorí Sensei, a čo sa nás snaží naučiť. Vieš si predstaviť, aká je to zodpovednosť, mať tieto znalosti?“

„Ani nehovor, keby sa dostali do nesprávnych rúk...“

„No, do rúk, dobre, len aby nie do hláv,“ povedal Žeňa. „Hlava je príčinou všetkých nešťastí. Takže treba seriózne popracovať na svojej hlave, aby sa vyčistil všetok ten odpad. Lebo kde nič, tu nič a odrazu vlezie odporná myšlienka.“

„Presne, nech si akokoľvek opatrný, aj tak sa stane, že nejaká pochabá prekĺzne.“

„To znamená, že k tomu treba pristupovať dôkladnejšie. Duchovná práca, to je oveľa dôležitejšie, ako celý náš malicherný život.“

Žeňa zmĺkol a zatíkal do piesku kolík s povrazom. Potom sa zahľadel smerom k moru a zamyslene povedal:

„Dnes som vôbec nespal. Stále som mal pred očami tú vlnu. Keby Sensei vtedy nezastavil more, vieš si to predstaviť, nič by tu už nebolo.“

„Presne tak,“ smutne prikývol Stas. „Je to hrozné, keď si to uvedomíš.“

„Ach,“ ťažko si povzdychol Žeňa a vybral sa so Stasom k ďalšiemu stanu.

S Tatianou sme boli zaujaté upratovaním a ani sme si nevšimli, ako sme sa priblížili k autám, pri ktorých stál Sensei, Nikolaj Andrejevič, Voloďa a Viktor. Všetci štyria sa vrtali v motore a snažili sa priviesť Volgu Nikolaja Andrejeviča do primeraného stavu.

„Andrejič, ja nijako nepochopím, ako si ju dokázal v noci naštartovať?“ opýtal sa so smiechom Voloďa.

Na čo mu Nikolaj Andrejevič s úsmevom odpovedal:

„Keď ide o život, naštartuješ čokoľvek.“

Muži sa zasmiali. A keď smiech utíchol, Voloďa prehovoril:

„Veru, včera sme mali nezabudnuteľný večer.“

„Hlavne toľko zážitkov!“ súhlasil s ním Nikolaj Andrejevič. Sensei si zapálil cigaretu. Viktor využil chvíľu krátkeho oddychu a poponáhlal sa podeliť so Senseiom o svoje myšlienky.

„Do rána som nemohol zaspáť. Celý čas som premýšľal. Ako môže byť niečo také, že ľudia, ktorí boli vedľa Svätého, pritom vedľa samotného Agapita, takým šmahom vymenili jeho Učenie za tento život,“ Viktor sa s opovrhnutím rozhladol okolo seba a s citom vyslovil, „za tento bordel?! Veď toto všetko je dočasné! To sú okamihy! Je to to isté, ako vymeniť okamžité nasýtenie za večný hlad. Nie, ja to nechápem... A ako mohli ľudia tak upadnúť, vymeniť svet Boha za túto ilúziu bytia?“

„No, čo by si chcel,“ s akýmsi smutným úsmevom povedal Sensei. „Ľudia sú ľudia. Tí spochybňujú dokonca aj samotnú existenciu Boha, a ty hovoríš o Večnosti. Aj preto si vyberajú to, čo vidia a nie to, čo cítia vo svojej duši. To sú ľudia... Niekedy aj trikrát za deň menia svoj názor. A ty hovoríš o nejakej ich globálnej voľbe. Život ľudí sa podobá prúdu: ktorým smerom tečie, tam ich aj prúd nesie...“

Tu sa na brehu ozvali hlasné výkriky. Za smiechu ostatných Stas prenasledoval Žeňku s tým istým hrnčekom, s ktorým včera chodil po morskú vodu. Chlapec bežal za svojim kamarátom a so smiechom kričal:

„Veď je to tvoj obľúbený hrnček!“

Na to Žeňa, ktorý sa mu obratne uhýbal, reval:

„Ber ho odo mňa preč! Som na ten hrnček alergický. Povedal som, daj ho preč! Lebo ti ho niekam napchám a odlomím mu ucho!“

Sensei sa pri pohľade na tento výjav usmial, uhasil nedofajčenú cigaretu a znova zaliezol pod kapotu, aby sa venoval motoru. Rýchlo sa k nemu pripojili ostatní chlapi. Začala som počúvať ich mumlanie s úmyslom vypočuť si pokračovanie tohto rozhovoru. Ale spod kapoty vychádzali len technické termíny, týkajúce sa možnej poruchy auta. Pochopiac, že pokračovanie nebude, moja osoba sa znovu pustila do domácich prác.

O niečo neskôr sa kolektív družne pustil do prípravy obeda. Naša mladá partia, Andrej, Kostík, Slávko, Taliana a ja, dostala za úlohu očistiť zemiaky. Nikolaj Andrejevič so Senseiom sa naďalej plahočili s autom. A ostatní – Žeňa, Stas, Viktor, Jura a Ruslan, na čele s naším členom špeciálnej jednotky Voloďom, išli zohnať raždie na oheň, a zároveň sa pokúsili nájsť nafukovací čln, ktorý zrejme v noci odniesol víchor.

Čistiť zemiaky v päťici, to je, samozrejme, hračka. Tým, ktorým sa to kvôli nedostatku každodennej praxe nedarilo, sa samozrejme čistiť veľmi nechcelo. No na druhej strane nechceli stratiť tvár pred kamarátmi. Preto sa kompromis našiel v humore.

Všetko to začalo naším Kostíkom. Nie nadarmo mal prezývku Filozof. Najprv sa statočne a svedomito snažil odstrániť šupku z nepoddajného zemiaka (pritom si vybral ten najväčší). Ale pri treťom pokuse sa jeho entuziazmus akosi rýchlo vyčerpал. Vytrvalosť sa zmenila na apatiu a na skúmanie najzdeformovanejších zemiakov s bizarnými výrastkami. A tu na Filozofa nečakane

zostúpila inšpirácia. Doslova ako rezbársky majster začal z tých zemiakov vytvárať celé obrazy, aj keď ich pravdaže viac kreslil v našej fantázii. Tak sa objavila „Venuša Tavričeská“, „jednooký pirát“, ktorý sa po ďalšom opracovaní Kostovým nožom stal ešte aj „jednonohým s drevenou protézou“, „Prišera“ v podobe kozmického prišelca. A potom prišiel rad aj na portrét Andreja v starobe. Na čo sám Andrej okamžite vyrezal zo zemiaka približný výzor Kostíka, ktorý sa podľa jeho slov v blízkej budúcnosti určite stane skutočnosťou, ak bude Kostík naďalej robiť hlúposť. No Kostíka to ešte viac vyburcovalo. S entuziazmom začal vyhľadávať „portréty“ každého z nás. Pričom Andrej mal so svojím sochárskym vyobrazením ešte šťastie. Ďalšie svoje „majstrovské portréty“ Kostík výrečne spojil buď s našimi údajnými minulými alebo budúcimi životmi. Pritom sa snažil vyrezať takých mrzáčikov, že sme rečníka takmer zasypali nahnitými zemiakmi a šupkami. A keby práve okolo neprechádzal Nikolaj Andrejevič, Kostík by sa určite začal podobať na obraz, ktorý vyrezal Andrej.

„No nazdar!“ zasmial sa Nikolaj Andrejevič pri pohľade na zemiakové šupky, povaľujúce sa okolo Kostíka. „Dali sme to do poriadku a zase tu robíme bordel?!“

„My to hneď upraceme,“ odpovedala za všetkých Tatiana.

„Chápem, boje miestneho významu,“ poznamenal psychoterapeut.

„Ale nie, to sú len preventívne opatrenia,“ s úsmevom povedal Andrej.

„Preventívne opatrenia,“ s posmeškom ho napodobnil Kostík. „To ako sa ti podarilo nájsť v tej hlave také múdre slová?“ Za čo jeho smerom letela ďalšia poriadna hrst' šupiek od Andreja. Kostík sa so smiechom pokúsil uhnúť, a už obrátiac sa na Nikolaja Andrejeviča vyhlásil: „Som úplne ako Nostradamus, povedal som im celú pravdu o ich budúcnosti, a oni hádzu do proročka zhnité zemiaky!“

„To nič, Kostík,“ povzbudil ho Nikolaj Andrejevič.

„Nostradamus zažil aj horšie veci.“

„Tak veru, prenasledovanie, to je osud Veľkých!“ s pátosom prehlásil Kostík.

„Nezáviď Veľkým,“ doberal si ho Andrej. „My ťa aj tak ponaháňame.“

Všetci sa znovu rozosmiali a pokračovali v domácich prácach. Čoskoro prišli aj starší chlapi. Nafukovací čln sa našťastie našiel. Pravda, chýbali v ňom dve podušky, ale to nie je problém. No s raždím to bolo ťažšie. Po včerajšej búrke všetko ešte nevyschlo.

„No, s takými zásobami si polievku neuvaríme,“ zhodnotil Viktor, keď sa díval na úbohú kôpku suchého raždia.

„Treba predsa len kúpiť varič,“ s humorom skonštatoval Žeňa, napodobňujúc hrdinu z populárneho filmu „Džentlmeni úspechu“. „Lebo táborák máme úplne biedny.“

„A celé zemiaky ešte zostali?“ opýtal sa Viktor a kývol smerom k vedru zemiakov, ktoré sme načistili.

„Zostali,“ povedala som, keď som nazrela do tašky.

„Dobre. Zahrabeme ich teda pod oheň do piesku. Ak sa niečo nedovarí na ohni, tak aspoň z týchto niečo bude.“

Tak sme aj urobili. V skutočnosti sme sa kvôli jedlu príliš netrápili. Včerajšia výprava na trh a doplnenie zásob nám umožňovali zaobísť sa aj bez teplého jedla, na ktorom trval skôr Nikolaj Andrejevič, zjavne v obave o naše zdravie. Rozložili sme oheň, pod ktorý sme najprv zahrabali neočistené zemiaky, a začali sme variť polievku, pričom nádej, že s takou zásobou raždia uvaríme zo zemiakov hlavný chod, sme už stratili.

Počas tohto mimoriadne komického procesu dlhých príprav, kedy na našu zapražенú polievku dozerali Kostík a Tatiana, ktorýsi z kamarátov zbadal krásnu bielu jachtu, ktorá grációzne plávala po mori paralelne s pobrežím pomerne blízko nás. Všetci zanechali svoje drobné práce a zhŕkli sa na brehu, hľadiac na tento snehobiele zázrak na pozadí modrej oblohy a temných vôd mora.

Iba Sensei a Nikolaj Andrejevič sa zaujato skláňali pod kapotou Volgy.

„To sa niekto má,“ závistlivo prehovoril Ruslan. „Na jachtách sa plavia.“

„A kto ti bráni plaviť sa?“ povedal starší senpai Viktor. „Tam máš nafukovací čln, choď a plav sa.“

„Hej, ale to je čln, a tamto je jachta!“ zatiahol Ruslan, a doslova si vychutnával samotné slovo „jachta“.

„Áno, na takej by som sa aj ja chcel previezť,“ nečakane s ním súhlasil Žeňa.

„Krásavica,“ prikývol Stas.

Kostik si zložil ruky na hrudi a ani on nezabudol vyjadriť svoj názor:

„Takú som ani v televízore nevidel.“

Voloďa podozrievavo hľadiac tým smerom povedal:

„To je divné, odkiaľ sa tu vzala v našich končinách?“

„Určite nejaký patriot, nový ruský zbohatlík si robí srandu,“ povedal so smiechom Žeňa.

„Veruže nový ruský,“ zažartoval Voloďa. „Súdiac podľa jachty to bude minimálne majiteľ ropnej spoločnosti.“

„Áno,“ vzdychol Viktor. „Nám nie je súdené takto žiť. A ak aj áno, tak nie nadtľho. No dobre, poďme. Vynadivali sme sa, a stačilo. Načo podliehať nesplniteľným túžbam? Aj tak bude o desať minút horizont zase čistý a nebo jasné.“

No len čo sme sa chystali podľa Viktorovej rady rozísť, jachta sa nečakane zastavila priamo naproti táboru. To k nej znovu pritiahlo naše zvedavé pohľady. Ľudia na jachte začali pobehovať. A na ľavoboku zrejme spustili na vodu čln, pretože o niekoľko minút sa spoza jachty vynorila rovnako krásna loďka, taká nezvyčajná, s vyrezávanými bokmi a veslami, zjavne vyrobená podľa starodávneho štýlu. Bolo v nej šesť ľudí. Pričom jeden z nich, oblečený v bielom obleku so snehobielym klobúkom na hlave, nesedel ako ostatní, ale stál v loďke a díval sa na približujúci sa breh. Keď loďka priplávala trochu bližšie, mohli sme si podrobnejšie prezrieť jej pasažierov.

Na prove loďky, chrptom k nám, sedel muž v čiernom habite so smiešnym tenučkým vrkôčikom na poloplešatej hlave. Sedel úplne ako múmia, nehýbal sa, a ani neotáčal, akoby ho vôbec nezaujímalo to, čo sa dialo na brehu. V strede loďky boli štyria námorníci-veslári v slávnostných bielych uniformách s modrou ozdobou. Na druhom konci loďky stál už spomínaný muž v bielom elegantnom obleku, súdiac podľa všetkého to bol majiteľ jachty. Obleženie zvyrazňovalo jeho atletickú postavu. Biely klobúk mal stiahnutý na oči, ktoré sa skrývali v tajomnom tieni. Hlava zľahka naklonená na bok. Sako mal frivolne rozopnuté. Ruky vo vreckách nohavic. Muž stál v loďke pevne, absolútne sa neznepokojoval tým, že by mohol spadnúť cez palubu pri jej náhlom zakolísaní.

Prekvapene sme pozorovali to, čo sa odohrávalo, a nechápali sme, čo sa deje. Jediný Volodža adekvátne zhodnotil situáciu, keď povedal:

„Niečo tu nesedí. Treba zavolať Senseia.“

Keď prišiel Sensei s Nikolajom Andrejevičom, loďka už bola celkom blízko pri brehu.

„Sensei, kto by to mohol byť?“ zaujímal sa Stas, ktorý tak vyslovil našu spoločnú otázku.

„Nuž, my sme, zdá sa, na návšteve,“ akosi smutne a záhadne odpovedal Sensei a utieral si špinavé ruky do akej-si handry.

Senseia, na rozdiel od nás, vôbec neprekvapila táto návšteva. A zdalo sa mi, že sa k tejto udalosti postavil všedne, akoby také luxusné jachty pristávali u nás každý deň.

„Ako to na návšteve?“ vybuchol Žeňa s rukami v bok.

„Na území prírodnej rezervácie?“ upresnil otázku Nikolaj Andrejevič.

„No, niečo na ten spôsob,“ povedal Sensei, pozorne hľadiac raz na približujúcu sa loďku, raz na proces očisty svojich rúk.

„Ale táto prírodná rezervácia je rezerváciou len na papieri! No veď, popri koľkých stanoch 'na čierne' sme

prechádzali na začiatku výbežku,“ namietol Viktor, ktorý sa špecializoval na právo. „Kto dnes, v tejto dobe, potrebuje tento prúžok piesku? Kto ho tu bude chrániť, peniaze na tento opustený kúsok zeme utrácať?“

„To je pravda,“ súhlasil s ním Volod'a. „No, a vôbec, ak sa aj nejakým podarilo tento výbežok odkúpiť nejakému 'papalášskemu' náčelníkovi, vari sa bude prevážať na takej drahej jachte? Nie, toto určite nie je inšpekcia.“

„Ktovie,“ pokrčil plecami Sensei.

„Ja vám vravím, že je to nejaký ruský zbohatlík!“ znovu pripomenul svoju verziu Žeňka, skúmavo hľadiac na toho, kto stál v loďke.

„Čo asi potrebuje v našej divočine, medzi nami, domorodcami?“ divil sa Kostík. „Keby som ja mal takú jachtu, zastavoval by som len v renomovaných rezortoch.“

„Veď my tu máme exotiku!“ zasmial sa Andrej.

Rozhliadla som sa a pomyslela si: „Presne tak, exotiku tu máme pôsobivú.“ Nielenže bol naokolo chaos po včerajšom živle, navyše bol celý tábor ovešaný naším teplým oblečením, presne ako útulok pre bezdomovcov.

„No nie, naozaj, čo potrebujú?“ nevydržal to ani Jura.

„Čo, čo... Benzín im došiel,“ ako vždy zažartoval Žeňka. „Vidíš, ako sa plahočia, veslujú.“

Všetci sa zasmiali.

„A tak je to u nás kvôli štedrosti duše so všetkým,“ usmial sa Nikolaj Andrejevič. „Kupujeme jachty, poriadne ich zapijame, a ráno už nemáme ani na benzín.“

„Presne tak,“ prikývol Volod'a, ktorý sa smial spolu s ostatnými.

Keď člň priplával, dvaja námorníci skočili do vody a vytiahli ho na breh na piesok. Pasážieri vystúpili.

Napriek tomu, čo sme my „parlamentári“ očakávali, muž v bielom obleku, ako sa hovorí, bez zbytočných rečí a bohvieakého predstavovania svojej osoby, prvý vykročil smerom k nám. Vyzeral, že by mohol mať okolo štyridsať rokov. Bol strednej postavy, sympatického výzoru. Dalo by sa povedať, že črty jeho mužnej a zároveň šarmantnej

tváre boli dokonale pravidelné. Biely elegantný oblek, ktorý mu perfektne sedel, bol zjavne ušitý na mieru, prekrásne ladil s krásnym opálením jeho tváre a rúk. Na prostredníku pravej ruky sa mu ligotal masívny zlatý prsteň s obrovským podlhovastým červeným rubínom, po krajoch ozdobený modrými kameňmi. Spolu s istotou a pokojom celý zovňajšok neznáameho vyžaroval akúsi neviditeľnú prevahu. Už z diaľky sa k nám šírila neobyčajne príjemná vôňa, zrejme jeho parfému.

Po jeho ľavici s malým odstupom, úplne ako tieň, cupital malý muž v čiernom čínskom kimone. Zjavne pochádzal z východu, vyzeral skôr ako Číňan alebo Mongol. Oči mal úzke, čelo široké. Polovicu hlavy spolu s temenom mal dôkladne vyholenú, a táto lysina sa leskla ako vyleštená. Vlasy čierne ako uhoľ, ktoré mu zostali po bokoch, mal zapletené na zátylku do dôkladného, tenučkého vrkôčika. Na tvári mu doslova ako pečať sedel prívetivý úsmev, hoci jeho oči boli chladné a nevyjadrovali žiadne pocity. Muž sa na rozdiel od svojho šéfa pohyboval nečujne zakrádavou chôdzou, kráčajúc po horúcom piesku bosými nohami.

Keď majiteľ jachty poďišiel bližšie a uvidel medzi nami Senseia, zoširoka sa usmial. Mal okúzľujúci, sympatický úsmev. Na naše neopísateľné prekvapenie tento muž pristúpil k Senseiovi a pozdravil ho ako starý známy, tým, pre nás tajomným, melodickým jazykom, čo sa podobalo na vtáčí spev. Sensei mu tiež niečo odvetil a so zdvorilým úsmevom mu stisol ruku. Zdalo sa mi, že z toho stretnutia nemal príliš veľkú radosť. Pomyslela som si, že to očividne bude súvisieť s nie príliš dobrými novinkami, ktoré zrejme zazneli v jazyku, ktorému sme nerozumeli. Každopádne, toto trápne napätie bolo cítiť len na akejsi intuitívnej úrovni, pretože aj Sensei aj ten muž spolu hovorili s úsmevom.

Keď prehodili niekoľko nezrozumiteľných fráz v melodickom jazyku, muž nečakane začal hovoriť so Senseiom po rusky, a pritom bez najmenšieho prízvuku.

„Pozerám, že nie si sám, ako vždy. Vari sa mládež ešte stále zaujíma o Východ?“ povedal s vľúdnyim úsmevom, a pritom si prezeral našu skupinku pohľadom trochu posmešným, trochu prenikavým a trochu skúmavým.

„Ako vidíš,“ odvetil Sensei.

Neznámy muž sa pousmial.

„Veď to už je minulosť. Dnes určuje módu Západ.“

„Nuž, ako pre koho.“

„Napokon, to nie je až také dôležité,“ nezvaný hosť urobil pauzu a teatrálne dodal: „Už som zabudol, že v tejto zemi sa akákoľvek móda ťažko ujíma.“

„Presne tak.“ Muž sa znovu letmo pozrel na našu skupinku, pričom sa zastavil pohľadom na Tatiane a na mne.

„No tak ma zoznám so svojimi priateľmi.“

„A ako ťa mám predstaviť?“ s mnohознаčným úsmevom sa opýtal Sensei.

„Áno, máš pravdu,“ živo prikývol muž a znova sa zoširoka usmial. „Môj titul je teraz veľmi dlhý. Zaobídeme sa preto bez naparovania, formalít a dlhých predslovov. Ako sa hovorí, Stručnosť je sestra Talentu...“

A odrazu mi úplne nečakane podal ruku a predstavil sa:

„Ahriman. Môžete aj jednoducho Ahrik!“

Od úľaku som sa trochu odtiahla.

„Nasťa,“ zamumlala som zachrípnutým, neprirodzeným hlasom a, ako sa hovorí, spackala som dôležitý moment.

No potom nastala obzvlášť komická situácia. Zo zvyku som mu pevne stisla ruku, a pritom som sa snažila zbaviť chvenia vo svojom tele, ktoré vzniklo z úľaku. Muž sa v tej istej chvíli snažil zdvihnúť moju ruku k perám a pobožkať ju. No taká neohrabanosť očividne zmatla aj jeho. Nakoniec sa mu podarilo pevným chvatom zafixovať moju mykajúcu sa ruku v křčovitom stisku a priložiť k nej svoje pery. Prejav takých galantných manierov ma úplne vyviedol z miery. Cítila som, ako mi sčervenali nielen líca, ale ešte aj špičky uší. Moja osoba rýchlo sklopila zrak a od hanby za svoje správanie som sa takmer prepadla pod zem, presnejšie pod piesok.

S Tatianou sa mu to všetko podarilo oveľa jednoduchšie a pôvabnejšie. Ona sa zjavne po mojom neúspešnom „podaní ruky“ stihla na takéto privítanie pripraviť. No keď sa muž pohol ďalej, aby sa pozdravil s mužskou časťou skupiny, ako prvý mu nečakane podal ruku náš neúnavný šašo Žeňa, a ako vždy prekvapil. Chalan urobil pu-kerlík, a ako úctyhodná dáma mu podal ruku na pobožkanie, zjavne chcel ukázať našej ženskej časti, ako sa to má robiť. Pritom koketne dodal tenkým hláskom:

„Žeňa,“ no hneď sa narovnal, zmenil polohu ruky od podania k pobožkaniu na stisnutie ruky a mužským hlasom dodal: „Ale pre Vás som jednoducho Žeňa.“

Po takej scénke sa všetci hlasno rozosmiali, vrátane Senseia a Ahrimana. Dokonca aj Číňan si prvýkrát za celú dobu dovolil úprimne sa usmiať. Žeňkov výstup trochu uvoľnil počiatočnú stiesnenosť a rozpaky.

Keď sa Ahriman so všetkými zoznámil, Žeňa kývol smerom k luxusnej jachte a dôležito prehlásil:

„Dobrá loďka.“

„Aj mne sa páči,“ zasmial sa Ahriman. Pohľadom prešiel po pobreží a povedal: „Vidím, že ste tu mali dobrú búrku.“

„Áno, nanosilo to sem všelijaký odpad,“ prikývol Sensei.

„Pol dňa sme to upratovali,“ pridala sa k rozhovoru Viktor, ktorý stál vedľa.

„A čo, vás vari včerajšia búrka nezastihla?“ čudoval sa Nikolaj Andrejevič.

„Včerajšia?“ opýtal sa Ahriman, akosi ukradomky pozrel na Senseia a odpovedal: „Nie. Nezastihla. Bol som ďaleko odtiaľto.“

„To je škoda,“ odrazu vypustil „súcitnú“ frázu Žeňa. „Bolo by zaujímavé vidieť, či by táto loďka vydržala taký živel.“

Ahriman sa uškrnul a hrdo povedal:

„Pokiaľ sa pamätám, vydržala aj búrky v Atlantiku, nie len akúsi kr...“, ako by chcel vysloviť nejaké slovo, ale zjavne si to rozmyslel a vyslovil smerom k moru, „búrku v tejto mláke.“

„Hm, odolná lodička,“ uznanlivo pokýval hlavou Žeňa.

Zrazu som pocítila, že sa vzduchom začal šíriť protivný zápach spáleniny. Ostatní ho zrejme tiež zacítili, avšak zjavne hneď nezistili jeho zdroj, a tak sa celým svojim výzorom snažili ukázať „kultúru“ a nevšimnúť si divné pachy. Nakoniec to Ahriman nevydržal a povedal:

„Priatelia, podľa mňa vám niečo prihára.“

„Polievka!!!“ spamätala sa Tatiana a bežala s Kostíkom k našej nevydarenej polievke na ohni.

Žeňa pritom vystrúhal vážnu tvár, akoby sa nič také nestalo, a hlasom pohostinného domáceho oznámil:

„Nechceli by ste sa s nami naobedovať?“

Niektorí z nás nevydržali a vybuchli od smiechu, keď si uvedomili, že náš obed je, ako sa hovorí, zničený. Ahriman tiež ocenil jeho vtip a veselo odvetil:

„Ďakujem. Ale mám opačný návrh. Pozývam vás k spoločnému obednému stolu. Budem rád, ak mi svojou prítomnosťou preukážete túto česť.“

„To my, prosím, vždy s obrovským potešením,“ živo odpovedal Žeňa za všetkých a pokúsil sa vzletne rozplývať vďačnosťou: „S radosťou vám preukážeme takú česť. Pretože pre nás je to tiež česť vyjadriť vám našu poctu a poctiť vás tým, že sa celá naša skupina podelí s vami o váš obed.“

Po tejto slovnej hračke sa všetci znova rozosmiali. A Žeňa sa na dôvažok ukláňal, ako to vedel len on, s majestátnym výrazom pred „váženými hosťami“. Ahriman, ktorý sa smial spolu s ostatnými, rozhodil rukami:

„No, vari je možné obstať pred plamennou rečou takého rodeného rečníka?! Som rád, že ste s takou dôstojnosťou prijali môj návrh.“

Všetci sa znova rozosmiali, považujúc to za ďalší vtip. Ahriman sa medzitým pozrel smerom k Čiňanovi a ticho povedal:

„Veliar, zariadť to.“

Keď som začula Čiňanovo meno, trochu ma to prekvapilo. Veď sa vôbec nehodilo k jeho vzhľadu. Možno skôr

Šing Chu, Čan Ši, to by ešte šlo. Ale Veliar, to už bolo priveľa pre takú tajomnú a zamračenú osobu, ako bol on.

Keď Čiňan dostal úlohu, úctivo sa Ahrimanovi uklonil a rýchlo sa vzdialil smerom k loďke. A zatiaľ čo dával nejaké príkazy námorníkom, ktorí tam čakali, Viktor sa opýtal Ahrimana:

„Váš priateľ sa tiež zaoberá východnými bojovými umeňami, keď vidím tie mozole na jeho rukách?“

„Áno, je to dobrý majster,“ hrdo povedal Ahriman.

„Akému štýlu sa venuje?“ zaujímalo Viktora.

„No, tak z každého trochu,“ vyhýbavo odpovedal Ahriman, a hneď prejavil živý záujem: „Čo, máte chuť rozhýbať sa?“

„Možno,“ skromne odvetil Viktor a pokrčil ramenami.

„Máme, máme!“ ozval sa veselo Žeňa, keď počul ich rozhovor. „Máme chuť, a veľkú!“

„No, keď máte, nie je problém,“ zasmial sa Ahriman.

Pozrela som sa smerom, kde sa nachádzala loďka. Námorníci, ktorí dostali príkazy od Veliara, na moje obrovské prekvapenie vytiahli z loďky závesný motor, pripevnili ho na loďku a rýchlo sa odrazili od brehu. Čiňan sa znovu rýchlo vrátil ako oddaný pes k svojmu pánovi. Ahriman mu začal niečo rýchlo vysvetľovať v cudzom jazyku.

„Ó?!“ čudoval sa Žeňa a ticho sa opýtal Senseia. „Po akom to drmolí?“

„To je wu, jeden z dialektov čínštiny,“ odpovedal.

„Ahá,“ zatiahol chlapec, akoby to poznal, ale zabudol.

„A čo mu hovorí?“ zaujímalo vedľa stojaceho Volođu.

Sensei mu chcel práve niečo odpovedať, keď sa Ahriman otočil k našej skupinke a zdvorilo sa ospravedlnil.

„Prepáčte. Nerozumie všetkým ruským slovám. Musel som mu to vysvetliť v jeho rodnom jazyku... Tak čo, rozhýbeme sa?“

„Čo? Hneď teraz?“ čudoval sa Žeňa.

„Samozrejme, načo to naťahovať? Veliar tiež horí túžbou,“ s úsmevom odpovedal Ahriman a možno zo žartu, možno vážne dodal:

„Kým pripravujú obed, my stihneme zistiť, kto bude víťaz.“

Tento nápad chalani aktívne podporili, pretože nemali vo zvyku nechať si ujsť možnosť nejakého sparingového tréningu, zvlášť s neznámym partnerom. Poodišli sme kúsok bokom od nášho tábora. Chlapci sa začali rozcvičovať. Žeňka, ktorý zjavne najviac zo všetkých horel túžbou zúčastniť sa boja, podišiel k Senseiovi a Ahrimanovi, ktorí v tej chvíli o niečom debatovali v ústraní. Prezerajúc si svoje mozole na pästi, ktorá bola možno len o trošičku menšia ako Veliarova hlava, opýtal sa Ahrimana:

„Nebude vadiť, ak ho náhodou poraním?“

A chalan s úškrnom zľahka kývol smerom k Veliarovi. V porovnaní s urasteným Žeňkom Číňan naozaj vyzeral ako trpaslík.

Ahriman sa zasmial a súhlasne prikývol:

„Len do toho, v Číne ich je ešte plno.“

Veliar chodil hore-dole v očakávaní svojho prvého protivníka. Zľahka potriasal rukami, akoby si ich uvoľňoval. Keď sa Žeňka naňho pýtal Ahrimana, Číňan očividne niečo vycítil. Pretože potom, ako sa spokojný chalan začal znova rozcvičovať, vyslal Veliar jeho smerom niekoľko nepríjemných výsmešných pohľadov.

Keď sa chlapci rozohrali, zhromaždili sa okolo improvizovaného ringu na piesku. Ako prvý vyšiel Žeňka, ktorý už horel od nedočkavosti. Vo Veliarových očiach zahorel šibalský ohník, akoby sa Číňan potešil, že práve Žeňka je jeho sparing partnerom. Keď vykonali bežné rituálne poklony, začal sa po Ahrimanovom tlesknutí boj.

Žeňka si bol očividne taký istý svojim víťazstvom, že sa rozhodol nerobiť s Číňanom žiadne okolky. Stál proti nemu úplne ako medveď proti mrštnému tchorovi. Pokúsil sa ho schmatnúť jednou rukou, očividne preto, aby ho druhou mohol jednoducho pricapnúť ako muchu. No nestalo sa tak. Len čo sa chlapcovi podarilo chytiť svojho vrtkého protivníka za kimono na hrudi, Veliar ihneď obratne trhol jeho rukou k sebe a dolu, a prehodil Žeňku

ako pierko tak, že ten urobil vo vzduchu úplné salto. Všetci od prekvapenia takmer zborovo vykriekli. Žeňka spadol, ale okamžite sa podľa nacvičenej taktiky prevalil a vyskočil na nohy. No zatiaľ čo jeho telo fungovalo automaticky, on sám, súdiac podľa jeho zarazeného výrazu, nemohol uveriť tomu, že akýsi malý Čiňanko tak obratne zrazil jeho veľkú Pýchku.

Táto skutočnosť Žeňku ešte viac vyburcovala. Roztiahol ruky ako rybárske siete a začal sa s prikrčenými nohami cikcakovitým behom približovať k Veliarovi. Ten spravil niekoľko úkrokov, akoby sa vážne obával Žeňkovej pasce. No hneď nato sa Čiňan rýchlo vymrštil, vyskočil, vo výskoku naznačil nohami niekoľko presných úderov do hlavy a po doskoku, okamžite odstúpil bokom do bezpečnej vzdialenosti. Jeho údery boli tak blízko cieľa, že Žeňka, ktorý takú drzosť nečakal, prišiel do určitých rozpakov, čím stratil cenné okamihy boja. Čiňan nestrácal čas, znovu k nemu priskočil, z otočky ho nohou poriadne podtrhol takou neskutočnou silou, nečakanou pri jeho výške, že Žeňka okamžite spadol na chrbát, až mu nohy vyleteli nad hlavu. Veliar využil túto pozíciu svojho vzdorovitého protivníka a hravo plesol Žeňku po zadku. Za búrlivého smiechu našej skupiny chlapec vyskočil ako obarený a pri chôdzi si trel túto časť tela. Takéto potupné plesnutie bolo pre neho zjavne horšie ako facka. Súdiac podľa jeho nazlosteneho výrazu sa už prestal oddávať hlúpych predstavám o rýchlom víťazstve a nastavil sa na seriózny sparring.

Do nasledujúceho úderu sa Žeňa vynasnažil vložiť všetku svoju silu, no Veliar rýchlo zmenil techniku na aikido a využitím sily protivníka poslal chlapca do vzduchu, pričom mu ešte ako ponaučenie uštedril kopanec do zadku. To sa už nikto nezdržal smiechu. Žeňka vyskočil na nohy a znovu sa vrhol do boja, aby zasadil Čiňanovi svoj mocný kop „mawaši“ do hlavy. Ale Veliar sa rýchlo prikrčil a zrazil ho ďalším podseknutím. Chlapec sa znova zvalil na chrbát. A Veliar ešte na dôvažok naznačil kop

nohou do slabín, a to tak vierohodne, že v mužskej časti obecenstva sa ozval súcitný vzdych: „Aaau!“

Pre Žeňku to bola asi posledná kvapka v pohári jeho trpezlivosti. Vyskočil a predviedol celú sériu úderov. Ale bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažil a vydával zo seba maximum, jeho ruky a nohy udierali do prázdna, pretože Čiňan sa akoby zázrakom vyhýbal ničivým Žeňkovým pästiam doslova o milimetre. Navyše, napriek bleskovej rýchlosti svojho protivníka, Veliar stíhal nielen uhýbať pred jeho údermi, ale tiež efektívne vracal údery. V podstate všetkým začalo byť jasné, že keby to bol skutočný boj, Žeňka by nemal žiadnu šancu. No Žeňka sa stále vrhal do boja a nevenoval pozornosť jasnej prehre. Ahri-man, ktorý sa nad ním už zrejme zľutoval, zatlieskal rukami, čím sa zápas ukončil. Žeňa bol tak rozrušený tým, čo sa stalo, že zahanbene sklonil hlavu a pohlol sa naším smerom dokonca bez toho, aby urobil rituálne poklony. Naopak Veliar sa úplne bez hnevu, zdvorilo a úctivo poklonil jemu a vzápätí aj Ahrimanovi, akoby práve on bol tou najväčkodušnejšou a všetko odpúšťajúcou bytosťou na celom svete.

Po takomto zápase naši bojovníci trochu zneisteli. Čiňan skutočne virtuózne ovládal aj svoje telo, aj techniky. Jeho technika bola úplne iná ako tá, ktorú nás učil Sensei.

Ako ďalší sa prihlásili Stas a Viktor, dvaja proti jednému. No Veliara táto okolnosť očividne len vyburcovala a dostal ešte väčšiu chuť bojovať. Po rituálnych poklonách sa chlapci rozmiestnili oproti Čiňanovi približne pod uhlom deväťdesiat stupňov. Čiňan k nim stál bokom tak, aby mal v zornom poli oboch protivníkov. Po tlesknutí sa začal boj. Viktor ako prvý napadol Veliara priamym úderom cuki. Rýchlym priblížením Veliar chladnokrvne zachytil jeho útok práve v tej chvíli, keď Viktor vložil do úderu silu a už nemohol zmeniť jeho smer. Čiňan pritom nielenže odrazil útok, ale presmeroval ho na Stasa, ktorý práve priskočil. Naši bojovníci sa nečakane zrazili a obidvaja spadli, nevyhnutne nasledujúc fyzikálne zákony.

Veliar samoľúbo poodstúpil, ani sa nesnažil ušetriť im ďalšie údery. Jednoducho len posmešne sledoval ich pokusy čo najrýchlejšie sa rozmotiť, mimochodom, rovnako ako aj ostatné smejúce sa publikum. Chlapci sa zdvihli a obaja súčasne do kríža zaútočili na Veliara. Ten rýchlo prešiel do obrany a uskočil stranou. Nestrácal čas a okamžite ich napadol tvrdým protiútokom, pričom použil akési nezrozumiteľné prenikavé výkriky, ktoré buď svojou hlasitosťou alebo slovným spojením, vyvolávajúcim nepríjemný zvuk, úplne omračovali dokonca aj divákov a vyvolávali nielen strach, ale aj veľmi nepríjemné pocity niekde v oblasti brucha. Naši kamaráti očividne nečakali takú zvukovú podporu počas útoku, ako napokon ani publikum, vystrašené týmito výkrikmi. A prejavilo sa to v nasledujúcej chvíli počas Veliarovho útoku, keď sa naši chlapci znova znenazdania ocitli na zemi, ležiac jeden na druhom. Tentokrát už nebolo do smiechu ani divákovi, ani našim bojovníkovi.

Zatiaľ čo si Veliar víťazoslávne založil ruky za chrbát a pozoroval ako sa zdvíhajú, Stas a Viktor si zjavne stihli vymeniť niekoľko slov, pretože keď zaujali bojovú pozíciu, ich taktika boja sa úplne zmenila a začala byť dôslednejšia a profesionálnejšia. Veliar spočiatku prešiel do obrany. Ale keď prepustil niekoľko dôležitých úderov do trupu a do hlavy, okamžite zmenil svoju techniku. Číňan zaujal akýsi zvláštny postoj, pričom sa veľmi nízko prikrčil. Z tejto pozície začal robiť agresívne a prudké protiútoky. Jeho telo sa pritom presúvalo tak pružne, plynulo a zároveň bleskovo, akoby to ani nebol človek, ale nejaká temná smršť. Akoby to všetko robil jedným dychom. Pri každom zo svojich tvrdých protiútokov Číňan imitoval zasadenie niekoľkých úderov do smrteľne nebezpečných oblastí, vrátane očí, hrtanu, slabín, srdca a podobne. Vytváralo to dojem, akoby sa jednoducho hral s ich životmi.

Napriek tomu, že chlapci nemali zlú prípravu, nech sa akokoľvek snažili, aj tak výrazne s Veliarom prehrávali ako v technike, tak aj v taktike vedenia boja. Boj bol taký

tvrdý a agresívny, a tak maximálne sa približoval bojovým podmienkam, až sa zdalo, že sa dokonca aj vzduch zelektrizoval od takého napätia. Bola som ako na ihlách z toho, ako som sa o chlapcov bála. Veď Veliar používal v podstate zakázané ťahy, ktoré jednoducho nedoťahoval do konca, akoby sa tým svojim protivníkom vysmieval. Všetkým bolo aj tak jasné, že by stačil jeden jeho neopatrný pohyb, a smrť jeho súperov by bola zaručená. Očividne to chápali aj naši bojovníci, pretože na rozdiel od Veliara na obranu museli vynaložiť veľké úsilie.

Diváci boli napätí: niektorí sa obávali o svojich kamarátov, a niektorí boli zjavne nadšení z takého boja.

„Sleduj, to je technika!“ Andrej zľahka štuchol Kostíka do boku. A potom sa už obracal na Senseia, pričom nespúšťal oči z Veliara: „To je paráda! Sensei, čo je to za umenie?“

„Akéže je to umenie?“ Sensei to povedal s odporom v akomsi neprirodzenom napätí, pričom vytrvalo udržiaval vo svojom zornom uhle našich chlapcov, ktorí sa snažili odrážať agresívne útoky Číňana. „To je škola 'asasínov'. Štýl nindžucu.“

„To je teda silná škola!“ nadšene povedal Andrej, uchvátený sledovaním boja.

„Veľmi podlá škola,“ ostro odpovedal Sensei.

„Ale prečože tak kategoricky? Každý má svoje priority,“ vstúpil do rozhovoru Ahriman, ktorý začul nelichotivé Senseiove komentáre. „Tým skôr, že nepobývame len vo vašej priateľskej krajine, ale aj v dosť nebezpečných miestach po celom svete,“ povedal to tak, akoby ospravedlňoval Veliarove konanie. A zrejme, aby definitívne uvoľnil vzniknutú situáciu, nečakane sa sám ponúkol za sparring partnera: „Ak tento štýl Senseia tak rozčuľuje, potom môžem ja osobne predviesť štýly, ktoré sú pre vás obvyklejšie. Nech si Veliar trochu odpočinie.“ Ahriman tleskol do dlaní a ukončil boj. Očividne z úcty k Senseiovi vyhlásil výsledok súboja ako remízu, hoci aj tak bolo jasné, kto vyhral. Bojovníci vykonali rituálne poklony.

Veliar zamieril k Ahrimanovi, ktorý mu dal znamenie. A naši chlapci, ťažko oddychujúci, spotení a s odreninami šli k nám, a cestou sa snažili intenzívne si masírovať pomliaždené miesta. Volodša so Žeňom ich začali povzbudivo potľapkávať po pleciach. Starší chlapci začali potichu hodnotiť boj. Pritom Žeňa, keď uvidel Veliarove umenie z odstupu, už nevyzeral byť taký skľúčený zo svojej prehry. Naopak, trochu ho to povzbudilo, zjavne preto, lebo si uvedomil, že sa sám pokúsil zdolať takého silného súpera. Vraj, hoci aj prehral, no zato získal skúsenosť.

Veliar medzitým stál bez známky únavy a dokonca bez akýchkoľvek známok zadýchania vedľa Ahrimana ako starostlivý sluha. Vzal mu klobúk, sako a kravatu, ktoré si vyzliekal, keď sa pripravoval na súboj. Číňan so svojim nemenným letným úsmevom vyžaroval taký pokoj, akoby ani neabsolvoval ťažký súboj, ale rozjímavú, hlbokú meditáciu. Ahriman so sotva znateľným úškrnom, pozorujúc nadšenú debatu našich chlapcov, si vyhŕňal rukávy na svojej snehobielej jemnej košeli. Ani si len nezložil hodinky a veľký zlatý prsteň s červeným rubínom, ktoré boli už na pohľad veľmi drahé, vstúpil do ringu a vyzval všetkých záujemcov bez obmedzenia počtu, aby sa zúčastnili na tomto súboji.

Treba povedať, že spočiatku trochu svojim snehobielo čistým vzhľadom priviedol našich priateľov do rozpakov. Pretože aj Veliar, hoci bojoval dobre, predsa len sa nevyhol obratom a kotrmelcom na piesku. No on mal čierne kimono, ktoré si oprášil a stopy po pádoch boli nepostrehnuteľné. Ale tuto? Ahriman nás jednoducho priviedol do rozpakov. Kým starší chlapci boli ticho a nevedeli, čo majú od Ahrimana po ukážke Veliarovej techniky očakávať, mladší, úprimne povedané, zostali prekvapení.

„Možno by ste si mali zložiť hodinky,“ navrhol Ruslan a ukázal na Ahrimanove luxusné Rolexky. „Čo ak sa náhodou rozbijú?“

Ahriman sa zasmial, pozrel sa na svoje hodinky a povedal:

„To je maličkosť! Hoci..., priviedli ste ma na zaujímavú myšlienku. Trochu moju úlohu sťažíme. Prvý útočník, ktorý ma dokáže zasiahnúť, a to akokoľvek, hlavne aby zasiahol cieľ, dostane tieto hodinky ako darček. A ten, kto ma zrazí z nôh, tomu dám navyše aj tamtú jachtu so všetkými jej loďkami,“ nedbanlivo mávol Ahriman smerom k svojmu prepychovému plavidlu.

V našej skupinke sa ozvali výkriky prekvapenia.

„Platí!“ takmer zborovo nadšene vykrikli Ruslan, Kostík a Andrej.

Chlapci hneď skočili do ringu žiadostivo hľadiac na krásne hodinky.

Keď Ahriman videl, že starší chalani trochu váhajú s rozhodnutím, povedal:

„Sľubujem vám čestný boj a použitie len tých štýlov, ktoré poznáte. Nebudem používať žiadne zakázané údery. Keď klasika, tak klasika! Vy však môžete na mňa útočiť podľa vlastného uváženia, ako budete chcieť.“

„Akosi sa mi to nepáči,“ ostražito povedal Viktor Voloďovi. „Vyzerá to ako nejaká pasca.“

„Uvidíme,“ ticho povedal Voloďa svojim basom. „V každom prípade ďalšia skúsenosť nám neuškodí.“

Starší chlapci sa zoskupili, niečo si medzi sebou pošepkali a vstúpili do ringu, spoločne s nimi tiež Viktor a Stas, ktorí sa nedávno zúčastnili súboja.

„Nie je zakázané útočiť proti vám v skupine?“ zaujímal sa Voloďa.

„V akejkoľvek zostave a v ľubovoľných kombináciách,“ zdôraznil spokojný Ahriman.

Žeňka sa pozrel na snehobielu jachtu, s chuťou si odpľul do piesku a varovne povedal:

„To je koniec, Ahriman! Domov odtiaľto pôjdeš pešo.“

„S radosťou,“ zareagoval Ahriman s úsmevom.

Starší chlapci spozorneli, keď videli taký božský pokoj svojho súpera, a mladší sa naopak uvoľnili. Zjavne predpokladali, že keď Ahrimana odpúta útok profesionálov, oni mu už určite dokážu zasadiť ten vytúžený úder,

ktorý má hodnotu Rolexiek. Proti Ahrimanovi nastúpilo do ringu deväť našich chlapcov, takže medzi divákmi som zostala ja s Tatianou, Sensei, Nikolaj Andrejevič a Veliar.

Chlapci obklopili Ahrimana v kruhu. Pritom Stas s Viktorom sa postavili oproti nemu, Volod'a a Žeňa po bokoch. Žeňa stál dokonca trochu vzadu, aby nebol v zornom poli svojho súpera. A všetci ostatní – Ruslan, Andrej, Kostík, Slávko a Jura za Ahrimanom. Očividne túto pozíciu považovali za najvýhodnejšiu na dosiahnutie svojich cieľov. Keď vykonali rituálne poklony, Sensei tleskol a súboj sa začal. Volod'a, Stas a Viktor sa prakticky súčasne začali približovať k Ahrimanovi ľahkými, nebadateľnými krôčikmi, a pritom robili proti svojmu súperovi klamlivé výpady.

Ale Ahriman pokojne stál, pozeral sa niekam cez nich, akoby do prázdna. Ako som pochopila, chlapci sa snažili svojimi prudkými klamlivými výpadmi odvieť pozornosť súpera na seba tým, že dráždili jeho periférne videnie. Keď vystihli vhodný okamžik, vyrazili do skutočného útoku, pričom Stas vo výskoku mae tobi geri mieril na hlavu, Volod'a a Viktor sa snažili zasadiť úder do Ahrimanovho trupu. Súčasne sa Žeňa, ktorý doposiaľ stál, vrhol Ahrimanovi zozadu pod nohy. Teoreticky použili taktiku, s ktorou nemohli prehrať. Pretože pod takým náporom by Ahriman, brániac sa určite odstúpil dozadu a samozrejme by sa potkol o Žeňu, ktorý mu skočil pod nohy. To znamená, že jachtu by mali chalani zaručenú. Ale napriek všetkým očakávaniam urobil Ahriman s ľahkosťou salto vzad. Pristál za Žeňkom, a len čo sa jeho nohy dotkli piesku, prudko ukročil dozadu a doprava a uvoľnil tak cestu húfu chalanov, ktorí sa hnali spolu sa staršími chlapcami do boja. Následkom takého prudkého a nečakaného premiestnenia Ahrimana, starší chalani, zakopnúc o Žeňkove statné telo, sa na neho zvalili a na nich spadli tí, ktorí zotrvačnosťou pokračovali v útoku, keď sa snažili zaútočiť na Ahrimana zozadu.

Vznikla tak celá kopa hemžiacich sa tiel. Všetko sa to odohralo prakticky v jedinom okamihu. Slávko, ktorý zaostal za útočníkmi, sa ocitol prakticky jeden na jedného za Ahrimanom. Samozrejme nestratil hlavu a pokúsil sa mu zasadiť úder do chrbta. Ale Ahriman sa zľahka pootočil, šikovne mu zachytil ruku a prudko otočil chlapca tak, že Slávko spadol na všetky štyri. A bez toho, aby mu dal možnosť spamätať sa, zdvihol ho za golier trička a opasok šortiek a hodil ho na kopy. Sensei a Nikolaj Andrejevič sa pri pohľade na takúto hlúpu chybu chlapcov len tak váľali od smiechu, a svojim smiechom nakazili aj nás. Dokonca aj Veliar si dovolil zoširoka sa usmiať a hrdo sa díval na to, čo sa deje.

Chlapci sa začali s námahou vyhrabávať z tejto potupnej kopy. Ako posledný sa zdvihol Žeňka. Celý pokrčený vyplúval piesok. Mali by ste v tej chvíli vidieť jeho tvár! Podobala sa pieskovej maske nejakého domorodca s dvomi štrbinami namiesto očí. Keď sa zdvihol, z nejakého dôvodu ju hneď nestriasol, ale najprv začal hľadať toho, kto ho ako prvý zatlačil do piesku. No keďže zrejme pochopil, že vinníka nenájde, pretože ako lis fungovala v tomto prípade celá ich bojová skupinka, pokúsil sa čo najrýchlejšie dať do poriadku. Zotrel si z tváre piesok a zároveň sa pokúšal oslobodiť od tohto drobného škripajúceho svinstva aj svoju bujnú hrivu, čím jeho účes dostal podobu čira. Upriamil svoj bojovný pohľad na Ahrimana, ktorý ledva zadržieval smiech a zahrnel ako vojenská trúbka, vložiac do slov celú svoju krivdu:

„No, a stačilo! Jachta bude určite naša!“

A chlapec sa ako prvý vrhol do boja. Za ním sa chaoticky vrhli aj ostatní. No Ahriman sa úplne ako toreador graciózne vyhýbal útočníkom a súčasne predvádzal klasiku bojových umení. Pohyboval sa veľmi rýchlo, prakticky nepozorovane, bez toho, aby používal údery, ale len ladné chvaty štýlu aikido. Vznikol z toho taký dojem, že chlapci robili kotrmelce len preto, že sa k nemu veľmi priblížili. Ahriman to všetko robil tak ľahko,

nenútené a elegantne, že tým v nás skutočne vyvolal fascinujúce nadšenie.

Len čo naši bojovníci pochopili, že živelný útok je zbytočný, znovu sa s pomocou starších chalanov preskupili a už organizovane prešli do útoku. Chlapci obklopili Ahrimana v tesnom polkruhu v troch radoch, rozostavení v šachovnicovom usporiadaní. Rozmiestnili sa pritom tak, že silní bojovníci boli vo všetkých troch radoch. V prvej štvorici boli po krajoch Volod'a a Viktor, v druhej trojici bol uprostred Žeňa, a v poslednej dvojici bol Stas. Takým spôsobom sa začali valiť na Ahrimana a tlačiť ho k moru. Na mieste, kde končil pás suchého piesku sa Ahriman zastavil. A vtom to začalo. Andrej a Ruslan, ktorí šli v prvom rade, zaútočili ako prví. A len čo sa im Ahriman začal venovať, Žeňka sa rozbehol a s bojovým pokrikom „Kijáá!“ vyskočil do kopu jako tobi geri. Letel naozaj krásne, úplne ako vo filme. Avšak Ahriman, ktorý odrazil ďalšieho útočníka, sa nielenže stihol ľahko uhnúť pred Žeňkovým kopom, ale ho ešte aj plesol po zadku opačnou stranou pravej ruky, a akurát prsteňom. Žeňa razom zmenil svoj pokrik „Kijáá!“ na piskľavé „Aujáá!“, preletel ponad Ahrimana a spadol do vody. Zdvihol sa z vody celý mokrý, namosúrený aj zarazený zároveň, a intenzívne si pritom trel miesto, ktoré trpelo kvôli jeho dobrému nápadu. Žeňa začal pomaly vychádzať z vody, a pritom obišiel bojovú zónu, kde kamaráti nepretržite robili kotrmelce po Ahrimanových výpadoch. Chlapec kríval na ľavú nohu. Keď dokrivil k nám, neprestával si trieť pomliaždený zadok a v očiach mal slzy, zjavne ho to veľmi bolelo. Jednako sa ale snažil držať a nedávať najavo svoj vnútorný stav. Keď chlapec prišiel bližšie, Nikolaj Andrejevič sa ho zo žartu opýtal:

„Žeňa, hádam si sa nevzdal?“

„Ja?! Nikdy v živote! Ale tak som si pomyslel..., načo mi je tá jachta, ešte k tomu v meste?“

Zasmiali sme sa tomuto rozhodnutiu chlapca, ktorý po Ahrimanovom plesnutí tak rýchlo zmenil svoje želania.

Hneď za Žeňom začali postupne odchádzať z boja ostatní priatelia, poriadne vyváľaní a najedení piesku. Ich bývalý entuziazmus rýchlo vprchal, tým skôr, že Ahriman, ktorý sa s nimi ľahko vysporiadal, vyzeral dosť sviežo a čerstvo, akoby práve vošiel do ringu. Naši vyradení biedni bojovníci už nemali po takej leteckej akrobacii ani silu zdvihnúť sa z piesku. A ako je známe, podľa nepísaných pravidiel „ležiacich“ už nebijú. Preto sa nikto ani nesnažil vstať z piesku. Len mlčky súcitili so svojimi kamarátmi, ktorí úporne pokračovali v útokoch na Ahrimana. Čím menej bojovníkov zostávalo, tým okázalejšie a krajšie ich Ahriman odrovnával. Jeho pohyby, rýchlosť aj technika svojím majstrovstvom nezaostávali za Senseiom. Nakoniec zostal už len Voloďa.

Ahriman obchádzal protivníka a veselo si ho doberal.

„To tak veľmi chceš vyhrať hodinky alebo jachtu?“

„A načo by mi boli? Len kvôli vlasti mi je trápne.“

Ahriman sa zasmial.

„Takže sa nevzdáš?“

„Rusi sa nevzdávajú,“ povedal Voloďa basom.

Ahriman si vzdychol a s úsmevom povedal:

„Ach tí Rusi! Tak dobre...“

Voloďa podnikol prudký útok, zjavne doň vložil posledné sily. So svišťaním prerážal vzduch, a pritom mával rukami aj nohami. A ak by aspoň jeden z jeho úderov zasiahol svoj cieľ, tak Ahriman by to zrejme nerozchodil. No, ako sa hovorí, osud mu neprial. Ahriman napodiv ľahko uhýbal a hravo odrážal jeho útok. A potom využil správny okamih, kedy sa mu podarilo odhodiť Voloďu tak, že urobil niekoľko kotrmelcov vo vzduchu a prudko letel dolu hlavou pričom hrozilo, že si zlomí väzy. No Ahriman ho šikovne pridržel, vďaka čomu Voloďa presne a mätko pristál v piesku bez úrazu. Ahriman mu nielenže pomohol úspešne pristáť, ešte sa posadil vedľa neho a spýtal sa:

„Tak ako?“

Voloďa sa zľahka potácajúc, zdvihol z ľahu do sedu, zažmurkal a potriasol hlavou:

„Tak, teraz mám už toho naozaj dost!“

„Keď dost, tak dost,“ veselo povedal Ahriman.

Kamarátsky ho potľapkal po pleci. A zrejme zo zdvorilosti, vzhľadom na stav svojho posledného súpera vstal a sám sa rituálne poklonil jemu aj Senseiovi.

Naše nadšené publikum vybuchlo v búrlivé ovácie z toho, čo sme videli. Ahriman si svojim majstrovstvom, galantnosťou, srdečnosťou, a tiež ohľaduplnou technikou jednoducho získal srdcia mladých bojovníkov. Rozprúdila sa vášnivá debata, počas ktorej sa začali všetci dávať do poriadku.

„Skvelé!“ úplne sa rozplývali naši „aktéri“. „Kiežby sme sa tiež tak naučili bojovať. Ahriman si ani košefu nezašpinil. To je teda majstrovstvo!“

Pôvodca tohto rozruchu si bez náhlenia uviazal kravatu, obliekol sako a nasadil klobúk, hoci bolo horúco.

„Paráda! Vaša technika je taká istá ako Senseiova,“ poznamenal Stas a otočil sa k Ahrimanovi.

„Nuž áno... Mali sme toho istého Učiteľa.“

Toto Ahrimanove prehlásenie vyvolalo úprimný záujem celej našej skupinky, pretože prvýkrát zaznela informácia o Senseiovom Učiteľovi. Starší chlapci sa na seba pozreli. A Viktor sa opýtal Senseia:

„Sensei, a ty si nechceš zmerať sily s Ahrimanom?“

Sensei sa zasmial, hľadiac na Ahrimana.

„Už dávno som chcel. Koľkokrát som mu to navrhoval, ale on stále odmieta a odmieta.“

Všetci sme sa v nemom úžase pozreli na Ahrimana.

„Nie, nie,“ odpovedal Ahriman s úsmevom a naprával si kravatu. „Vďaka. Pre mňa to je, samozrejme, česť, no... každý na tomto svete má to, čo mu patrí.“ A očividne preto, aby sa táto téma ďalej nerozvíjala, rýchlo povedal: „Nuž čo, ako hovoria Nemci, vojna je vojna, ale obed sa musí podávať načas. Vidím, že všetko je už pripravené. Dámy a páni, nech sa páči k obedu.“

Naša skupinka sa s údivom obrátila tam, kam nás gestom pozýval Ahriman. V tom zápale sme úplne zabudli

na obed. A úprimne povedané, ja osobne som považovala Ahrimanov protinávrh ohľadom obeda za vtipnú reakciu na Žeňovu šaškáreň. No ak by moje vedomie aj pripustilo realizáciu tohto nápadu, tak predpokladaný obraz by bol nejaký stôl, na ktorom by boli chlebičky, saláma a nápoje, v krajnom prípade ovocie, privezené z jachty. Bola to takpovediac celá zásoba mojich dojmov, načerpaných z filmov o šetrných bohatých ľuďoch. Ale to, čo sme uvideli, nás jednoducho dostalo do rozpakov, lebo to prekonallo všetky naše očakávania.

Neďaleko nášho tábora sa objavila celá komfortná konštrukcia v podobe obrovského stanu z hodvábu broskyňovej farby, ktorý bol postavený priamo na brehu. Vrchná časť tohto stanu mala pritom lesklú striebornú farbu, akoby bola pokrytá nejakou tenkou fóliou. Za polopriehľadným hodváбом presvital veľký biely stôl, plný akýchsi pestrofarebných jedál. Neverili sme vlastným očiam. Od tej krásy sa nám až dych zastavil. Jediný, kto z našej skupiny nebol prekvapený celou tou výzdobou, bol Sensei. Ten si len, hľadiac na stan, povzdychol a s úsmevom povedal Ahrimanovi:

„No, ako vždy, tvoj obľúbený repertoár.“

Ten sa len usmial tomu, aký dojem to urobilo na našu skupinku, a so smiechom odpovedal Senseiovi:

„Čo narobíš, zvyk je zvyk.“

„Všetko je to samozrejme veľkolepé, ďakujem, ale... Ale prišiel si v pravý čas. Akoby si vedel, že dnes mám očistný deň.“ povedal Sensei položartom.

„Áno? To je mi veľmi ľúto,“ povedal Ahriman zachovávajúc si úsmev. Zľahka zdvihol ruky, akoby sa vzdával a dodal: „Keďže ťa poznám, ani nebudem naliehať. Ale aspoň sa zúčastni na hostine, nech priatelia ochutnajú moje pohostenie. Som si istý, že v živote ešte nič podobné neokúsili!“

„To určite!“ zasmial sa Sensei, pokrčil plecami a povedal: „Nerobí mi to problém, zúčastním sa... A oni sú už dospelí, majú právo rozhodovať sami za seba.“

Ahriman sa znova spokojne usmial. Letmo pozrel na našu užasnutú skupinku, ktorá počúvala tento rozhovor, a rýchlo prehovoril, ako sa mi zezdalo, úmyselne hlasno.

„Neboj sa, všetko som zväžil, alkoholické nápoje tam nebudú.“ To už sa obracal na priateľov, a či už zo žartu alebo vážne, povedal: „Úprimne, sám som rád, že som konečne natrafil na kolektív, ktorý nepije. Už som unavený z tých nekonečných prezentácií, banketov, obedov pre pozvaných a pracovných večerí. Ani si neviete predstaviť, aké otravné je pozeráť sa na tých pracháčov, ktorí sa opijajú ako prasatá, na tú salónnu elitu, umierajúcu od nudy. Mimochodom, dobre to vyjadril Alexander Sergejevič Puškin v siedmej kapitole svojho románu Eugen Onegin.

'... v sále tam tárajú všetci
vulgárne hlúposti nesúvislé,
všetko v nich chladné, bledé, hlučné,
klebety s nudou nerozlučné,
Intrigy, chýry, otázky –
bezplodné suché obrázky.
Iskierka nezablysne ducha,
dni celé ani náhodou,
niet úsmevu od vtipných slov,
ni žartom srdce nezabúcha.
Ba smiešnej hlúposti v tebe niet
pustý, prázdny je svet.'

Hm, to, čo bolo v tých časoch a čo je dnes, nič sa v tomto prostredí nezmenilo... Takže priatelia, neuveríte, ale je pre mňa veľká česť a obrovské potešenie obedovať s vaším kolektívom.“

Ahriman nás svojimi slovami, ako sa hovorí, dostal. Dokonca mi začalo byť určitým spôsobom ľúto tohto muža, natoľko presýteného vysokou spoločnosťou, že ho to ťahalo ku kontaktu s tým najobyčajnejším životom. Ale zrazu, na samom vrchole nášho očarenia Ahrimanovými slovami, Žeňka spravil nový prešlap.

Dôstojne kývol hlavou a s pátosom prehovoril, pritom si v očakávaní mädlil ruky:

„A prečo by sme sa nenaobedovali? Veď obedovať, a ešte k tomu na cudzí účet, je vždy potešením.“

Náš kolektív znova vybuchol smiechom spolu so Senseiom a Ahrimanom.

Odrazu sa z jachty ozvala prekrásna, osviežujúca hudba, kde hlavnú melódiu hrali husle. Ako ľahký, hravý vetrik začala sa niesť po celom pobreží.

„Ó?! Mozart, Malá nočná hudba,“ s úsmevom povedal Sensei, a pozrel sa úkosom na Ahrimana.

Ahriman rozhodil rukami, a akoby sa ospravedlňoval, povedal:

„Ubehlo už dvesto rokov a zakaždým znie ako po prvýkrát. Tomu hovorím klasika!“

Pohli sme sa smerom k žiariacemu stanu, ku ktorému viedla cesta popri našich stanoch. V porovnaní s touto vzdušnou, prepychovou konštrukciou náš tábor, s rozvešanými sušiacimi sa svetrami a nohavicami, spolu s Kostíkovými „atribútmi civilizácie“, vyzeral ako „útulok pre bezdomovcov“. Zmocňoval sa ma pocit akejsi hanby, a zrejme som nebola sama. Ostatní priatelia, ktorí sa tiež cítili trochu nesvoji, sa dívali buď pod nohy alebo dopredu a snažili sa nevšímať si náš chudobný, úbohý tábor. Ten kontrast bol samozrejme veľmi výrazný.

Keď sme prekonali túto minútu hanby, došli sme k tej, ako sa vyjadril Kostík, „mimozemskej základni“. Neďaleko vchodu stáli dvaja námorníci-čašníci, každý z nich držal v jednej ruke veľký džbán, a v druhej uterák a flakónik s tekutým aromatickým mydlom. Každý si teda mohol príjemne umyť ruky a utrieť si ich hebkým snehobielym uterákom.

Treba poznamenať, že bolo dosť horúco, akurát tá najväčšia páľava. No len čo sme vošli do stanu, ovanul nás príjemný chlad. Zrejme niekde v stane fungovala nehlukná klimatizácia. Uprostred stál dlhý obdĺžnikový stôl,

prikrytý snehobielym obrusom. Ako sa neskôr ukázalo, bol vytvorený z niekoľkých plastových skladacích stolov. Okolo neho boli ozdobné stoličky vo farbe slonovej kosti, vyrobené z rovnakého materiálu ako stôl. Ešte aj piesok bol pokrytý nejakými zvláštnymi, zrejme tiež rozkladacími priehľadnými doskami, ktoré vytvárali zvláštnu vzorkovanú podlahu. Neďaleko veľkého stola bola ešte jedna malá skrinka, ako sa neskôr ukázalo, bola to mini chladnička.

Ako veľký, tak aj malý stôl boli jednoducho preplnené vyberanými jedlami. Oči sa nám rozšírili od takej hojnosti dobrôt. Čo všetko tam len bolo! Jedlá z mäsa, aj z rýb, nejaké rezne, šaláty z morských plodov, miniatúrne chlebičky. Hneď niekoľko druhov kaviáru. Pritom nielen červený a čierny, ktoré sa nedávno objavili vo výkladoch obchodov, za pre nás neuveriteľné ceny. Bol tam aj veľký tmavošedý, bordový, oranžový s červenými zábleskami v jednotlivých ikrách, a tiež celkom nezvyčajný striebristý, ktorý sa nachádzal v zlatistej nádobke. Uprostred sa úplne ako useknutá pyramída týčila celá hora obrovských červených rakov, ozdobených štavnatými čerstvými bylinkami, a tiež plátkami citrónov, vo vnútri ktorých boli čierne alebo zelené kolieska olív. No a celkovo, nielen toto jedlo, ale aj všetko ostatné bolo jednoducho dokonale upravené: počnúc nádhernými kvetmi a končiac celými prírodnými výjavmi, rozmanitými ornamentmi, vytvorenými vďaka majstrovskej fantázii kuchára, zo zeleniny, ovocia, bylín a rôznofarebných omáčok. Všetko to pritom vyzeralo tak chutne, že pri pohľade na stôl preplnený týmito jedlami, sa nám začali mimovoľne zbiehať slinky.

Naším kolektívom sa niesol šum nadšenia: „To je teda niečo!“, „O niečom takom sa mi nesnívalo ani v najkrajšom sne!“, „Super!“ Žeňka, na rozdiel od ostatných, hoci bol tiež očividne ohromený úpravou a pestrosťou jedál na stole, nedával to zvlášť na seba znať. Hľadiac na to množstvo kaviáru, dôležito mľaskol jazykom:

„No áno, je tu všetko, len zámorský baklažánový chýba,“ a napodobňujúc hlas popa súcitne skonštatoval: „Schudobneli nám ľudkovia tam hore, ach, schudobneli...“

Veliar zjavne zobral jeho slová vážne, spýtavo sa pozrel na Ahrimana, pripravený vyraziť, aby splnil pranie hosťa. Ale Ahriman ho zastavil.

„Nerob si starosti. To je v tejto krajine taký ľudový vtíp,“ vysvetlil mu. „Teraz tu majú 'perestrojku', preto majú v obchodoch len baklažánový kaviár.“

Číňan prekvapene zažmurkal, očividne prekvapený nezvyčajnou stravou tohto národa, ktorý sa napriek svojej skromnej existencii ešte aj snaží vybudovať svetlú budúcnosť tým, že sa živí baklažánovým kaviárom. Zjavne celkom nepochopil v čom spočíva vtíp, zdvorilo sa usmial, úctivo sa uklonil a podstúpil dozadu.

„To nie je pravda!“ so smiechom namietol Žeňa, ktorý cítil, že je ponížovaná jeho národná dôstojnosť a hrdo oznámil: „Máme ešte aj tekvicový!“

Všetci sa zasmiali Žeňkovmu vlasteneckému humoru a začali si sadáť k spoločnému stolu. Už zo zvyku sme si posadali z oboch strán vedľa Senseia, úplne akoby sme zaujali kruhovú obranu. Ahriman, ktorý sa zdržal, lebo dával Veliarovi nejaké pokyny, prišiel k stolu posledný. A tak si sadol na voľnú stoličku, a ocitol sa oproti Senseiovi. Keď sa všetci usadili, Žeňkovi sa stále akosi nedarilo pohodlnejšie usadiť. Stas sa zasmial, keď videl ako sa krúti a opýtal sa:

„Čo sa tu tak vrtíš?“

„Ušla sa mi nejaká tvrdá stolička,“ odpovedal Žeňa.

„Tak sa postav,“ navrhol mu kamarát s úsmevom.

„Správne,“ súhlasil Voloďa, ktorý sedel na druhej strane od Žeňu a poradil mu, „tak sa do teba viac zmestí.“

Stas sa zadíval na chutné jedlá, ktoré boli vedľa nich na stole, a povedal:

„Ale nie. Radšej nech sedí a nevrť sa.“

Ticho sa rozosmiali a Žeňa, ktorý si nakoniec našiel pohodlnú polohu, preložil si nohu cez nohu a oprel sa laktom o pravú opierku, upokojil sa a namiesto odpovede sa na priateľov „zaškľabil“ svojim nacvičeným úsmevom, po čom sa chlapci rozosmiali ešte viac.

Ahriman, ako správny hosťiteľ, začal vychvaľovať pohostenie, aby u chlapcov vzbudil chuť do jedla, hoci tým sa už aj bez toho slinky zbiehali. Predstavoval rôzne druhy jedál a odpovedal na otázky užasnutého publika.

„A čo je toto za kaviár?“ zaujímalo Viktora, pred ktorým bol vínovo červený kaviár.

Bol uložený v krištáľovej mištičke. Samotná mištička pozostávala zo štyroch častí. V jednej bola kyslá smotana, v druhej maslo, v tretej strúhaný syr a vo štvrtnej samotný kaviár.

„To je kaviár zo pstruha. Má poloslanú chuť, preto ho je lepšie jesť s kyslými mliečnymi výrobkami.“

„A tento tu?“ kývol Viktor na oranžový hrubozrnný kaviár s červenými žilkami, ktorý bol v krásnej mištičke vedľa kaviáru zo pstruha.

„To je kaviár z lososa. Je najchutnejší a najkvalitnejší zo všetkých druhov lososového kaviáru,“ povedal Ahriman, a po krátkej pauze dodal: „Ale obzvlášť by som vám odporúčal tento tu.“ Ukázal na striebristý, hrubozrnný kaviár v zlatej dózičke. „Je to veľmi zriedkavý a drahý kaviár. Kaviár z bieleho jesetera. Na jeho získanie sa lovia belugy, ktorých vek sa blíži ku sto rokom. Kvôli tomu, že je taký vzácny, balí sa do takýchto dózičiek z čistého zlata s rýdzosťou 995 tisícín. Ochutnajte, má veľmi zvláštnu, jemne orechovú príchuť. Súčasní gurmáni tvrdia, že je to najchutnejší kaviár na svete.“ Ahriman sa odmlčal a s ľahkým úsmevom pozoroval, ako sa naše pohľady vpili do doposiaľ nikdy nevidenej dózičky z čistého zlata, a navyše ešte s takým drahým kaviárom. Potom sa obrátil k Senseiovi a vystatovačne dodal: „Ešte aj ten som priviezol! Už neviem, čím by

som Ťa ešte prekvapil. Možno predsa len ochutnáš toto pohostenie?“

Sensei sa usmial a znova zdvorilo odmietol:

„Nie, nie, Ťakujem. Všetko to vyzerá naozaj veľmi lákavo...“

„... a chutne,“ zdôraznil Ahriman.

„O tom ani v najmenšom nepochybujem. Ale Ťiaľ, nemôžem... Očistný deň... Veď ma poznáš.“

Ahriman strojene vzdychol.

„Škoda, tak som sa snažil,“ a s úsmevom, či už sa ob-
racal na kamarátov, alebo uvažoval len sám pre seba,
povedal. „Nuž, Ťelezná vôľa! Povedal 'nie', takže 'nie'...
A to som ten kaviár priviezol zo samotnej Perzie...“

„Z akej Perzie?“ s úškrnom ho usadil Sensei.

Ahriman sa na neho začudovane pozrel a spamätal sa.

„Povedal som z Perzie? Tá moja skleróza. No pravda-
že z Iránu!“ A keď sa so Senseiom prestali smiať, Ahri-
man sa pošťazoval: „No áno, taký krásny názov mala tá
krajina celých 2458 rokov! A zrazu tu ho máš, v roku
1935 zmenili tento nádherný názov Perzia na Irán. To
mi ale teda boli veľkí reformátori! Kýros Veľký by sa
v hrobe obrátil, keby sa dozvedel túto novinku.“

„A kto to bol Kýros Veľký?“ zaujímal sa Kostík.

„No, to sme sa teda dožili,“ znova sa zasmial Ahri-
man. „Mládež už nevie, kto bol Kýros Veľký. Kýros
Veľký bol kedysi jedným z najmocnejších vládcov na
Východe. Vytvoril Prvú perzskú ríšu dynastie Achajme-
novcov, keď zničil Médsku ríšu a dobyl veľkú časť Malej
Ázie, vrátane mocného Babylonu (ku ktorému patrili aj
územia Palestíny, Sýrie); ovládol značnú časť Strednej
Ázie. Ten človek mal veľkú charizmu, rozumiem! Mimo-
chodom, pamätáte sa na Baltazárovu hostinu, o ktorej
sa píše v Biblii? Počas hodovania u Bělšaccara (biblic-
ká podoba tohto mena je Baltazár), syna posledného
cisára Babylonu Nabonida, sa na stene paláca objavil
ohnivý nápis 'mene, mene tekel, ufarsin', ktorý pred-
povedal pád Babylonu ešte v tú noc. Takže Baltazár

zomrel v roku 539 pred našim letopočtom, práve pri dobytí Babylonu Peržanmi, teda vojskami Kýra Veľkého.“

„A odkiaľ by sme o tom mali vedieť?“ usmial sa Viktor, ospravedlňujúc sa za všetkých. „Veď nepoznáme ani vlastnú históriu.“

„Ale toto je v určitom zmysle časť vašej histórie,“ povedal Ahriman. „Veď odkiaľ vzišli Peržania ako národ? Z árijských kmeňov, ktoré počnúc rokom 2000 pred našim letopočtom začali do tých oblastí migrovať z južných oblastí dnešného Ruska. V skutočnosti, váš milovaný prorok Zarathuštra, ktorý žil v prvej polovici 6. storočia pred našim letopočtom, tiež pochádzal z tých miest. Takže Perzia svojho času významne prispela k usporiadaniu a premene sveta. No áno, dobre, ako hovoril Marcus Tullius Cicero, história je len život pamäte.“ A so smiechom dodal: „Takže necháme na pokoji naše ruiny a vrátíme sa ku krásnej súčasnosti.“

Všetci sa znova rozosmiali. Ahriman sa odmlčal, započúval sa do ďalšej Mozartovej melódie, ktorá sa začala niesť z jachty a harmonicky dopĺňala tento sviatočný obed. A potom sa znova obrátil k nám všetkým a zľahka mávol rukou, naznačujúc tak hojnosť ponuky.

„Ponúknite sa, nehanbite sa. Vychutnávajte si prítomnosť, užívajte si ju, pokým je ešte taká mladá a krásna. Kedy sa vám ešte naskytne taká šanca?! Nech sa páči, tu je jeseter s bešamelovou omáčkou, plnené prepelice, foie gras s koňakovou omáčkou, sugata suši...“

„Čože?“ nepochopil Žeňa, upierajúc zrak na tú neznámu, krásne ozdobenú misu, na ktorej sa nachádzali akési originálne, súmerné kúsky v tvare ryby.

„Sugata suši – to je suši, jedlo japonskej kuchyne. Skladá sa z ryby makrely, naplnenej varenou ryžou a nakrájanej na kúsky. Ochutnajte ju so sójovou omáčkou. Veľmi chutné! Mimo chodom, odporúčam vám jesť tento pokrm výlučne drevenými paličkami. Sú vyrobené z prírodného materiálu. Sú známe tým,

že nenarušajú energetiku pokrmu. Snažte sa získať z jedla nielen fyzické uspokojenie, ale v prvom rade aj estetické a duchovné. Ako Japonci. Veď hlavná filozofia japonského stolovania spočíva v priblížení sa ku kráse prírody a spolunažívaní s ňou v úplnej harmónii...“ na chvíľu sa odmlčal a zarecitoval:

„Biele kvapky rosy
neprelievajú, kolíše sa
hagi jesenný list.“

Ahriman predniesol tento zvláštny verš s takým rečníckym nadšením, že sa všetci mimovoľne započúvali. Prešiel spokojným pohľadom po našej očarenej skupinke a znova povedal.

„No či nenapísal krásne hokku Bašó... tento veľký japonský básnik 17. storočia? A ako sa vám páči toto jeho trojveršie?

'Zavial svieži vánok,
S plesknutím vyskočila ryba...
Omývanie vo vode.'“

Znovu urobil pauzu, zjavne preto, aby poslucháči ocenili zmysel toho, čo bolo povedané. Ale keď sa pozrel na naše zmätené tváre, ktoré zjavne nerozumeli ničomu z japonskej poézie, Ahriman sa sotva znateľne usmial. Preniesol pohľad na Senseia, zrejme jediného, ktorý chápal o čom je reč, a znova pokračoval v rozhovore s nami.

„Japonci sú v mnohom obdivuhodný, tajomný národ so zaujímavými tradíciami. Ich filozofia, rovnako ako aj ich jedlo, je ľahké a výdatné zároveň... Mimochodom, pred jedlom by som vám odporučil využiť arómu ošibori,“ ponúkol Ahriman po krátkej pauze.

Upreli sme zrak na stôl, a očami sme pátrali po ošibori. Mysleli sme si, že je to nejaké jedlo. Ahriman si zjavne všimol naše oči, behajúce na všetky strany a hľadajúce to, o čom hovoril. Znova sa sotva znateľne usmial, predstierajúc, že si nevšimol naše zmätené výrazy, a akoby nič pokračoval vo svojom rozprávaní:

„Ošibori, to sú vlhčené obrúsky, ktoré ležia pred vami. Opäť, v súlade s japonskými tradíciami, sa umývanie rúk pred jedlom považuje za blahodarný akt zbavenia sa negatívnej energie. Aróma posilňuje apetit. Jedlo sa vďaka tomu stáva omnoho chutnejším a prospešnejším.“

Konečne sme si všimli to ošibori, ktoré sme mali priamo pod nosom, a so spokojným úsmevom sme si začali utierať ruky týmito snehobielymi vlhčenými obrúskami, ktoré mali veľmi príjemnú, jemnú východnú vôňu. Musím povedať, že som vtedy po prvýkrát v živote videla nielen mnohé exotické jedlá, ale tiež takú, na tie časy pre nás nevidanú drobnosť, akou boli tieto vlhčené obrúsky.

„Odporúčam vám ochutnať aj tieto jedlá z hľuzoviek,“ pokračoval Ahriman vo vychvaľovaní svojho jedla.

„Hľuzovky, to sú huby alebo čo?“ potichu sa opýtal Ruslan Stasa, ktorý sedel vedľa neho. No začul ho aj Ahriman.

„Hľuzovky, to nie sú len huby,“ odpovedal namiesto Stasa hosťiteľ tohto „banketu“. „Sú to najdrahšie a najvýnimočnejšie huby na svete. Toto jedlo je pripravené s bielou piemontskou hľuzovkou, ktorú nazývajú nie inak ako Biely briliant... A tento pokrm je pripravený z čiernej perigorskej hľuzovky, ktorej sa hovorí Čierna perla. Keď ich ochutnáte, oceníte, aká jemná je jej aróma, ktorá dokáže pobláznit každého skutočného gurmána. Tieto dva druhy hľuzoviek sú favoritmi špičkovej kuchyne...“

Postupne, ako Ahriman vychvaľoval pre nás doposiaľ nevidané exotické jedlá najvyššieho kulinárskeho umenia, začali sme sa načahovať za týmito jedlami najprv nesmelo, ale potom už čoraz sebaistejšie. Pritom Veliar, ktorý stál neďaleko Ahrimana a dával príkazy vo svojom jazyku dvom chlapíkom-čaišníkom, pozorne sledoval, aby sa na tanieroch hostí jeho pána v okamihu ocitlo to jedlo, na ktorom sa obzvlášť túžobne zastavovali ich pohľady.



Fragment kresby Anastasie Novych
Veľký Affix

Počas toho, ako väčšina prítomných konzumovala jedlá (s výnimkou Senseia, Nikolaja Andrejeviča a mojej osoby, trpiacej nepochopiteľnou nevoľnosťou organizmu), priateľom sa stalo zopár trapasov. Napríklad Kostík, ktorý sedel neďaleko mňa, zatúžil ochutnať ustrice, ktoré boli pred ním. Naložil si na tanierik niekoľko kúskov. Vtom k nemu priskočil čašník a položil mu na tanierik niekoľko plátkov citróna. Kostík sa na ne nechápavo pozrel a hodil spýtavý pohľad na Andreja. Ten však len zľahka pokrčil plecami, akože, zrejme to tak má byť. No a náš Filozof, aby neukázal svoju nevedomosť v danej delikátnej záležitosti, rozhodol sa najprv zjesť ustricu a potom citrón, keď už mu ho predložili. No len čo sa dotkol vidličkou ustrice, tá sa zrazu zľahka šklbla. Náš Filozof od strachu až odskočil, a v rozrušení vykrikol: „Veď ona je živá!“ Spočiatku nás to trochu vystrašilo, ale potom úplne rozosmialo.

„Pravdaže je živá,“ s úsmevom odvetil Ahriman. „Tak je oveľa chutnejšia než v akejkoľvek inej úprave. Vytlačte na ňu citrónovú šťavu, vidličkou oddeľte nôžku ustrice, a potom ju smelo vysajte z lastúry spolu s citrónovou šťavou. Pocítite neobyčajnú blaženosť.“

Kostík sa znovu podozrievavo pozrel na živého tvora na svojom tanieriku. Ahriman, ktorý sa obrátil teraz už ku všetkým, slávnostne vyhlásil:

„Konštantín urobil veľkolepú voľbu, hodnú vyberaného gurmána a estéta! Veď spomedzi všetkých ustríc si vybral práve tieto. To sú samotné 'Percebes'! Nazývajú ich aj 'morskými hľuzovkami'. Sú to tie najdrahšie mäkkýše, pretože zaobstaráť ich je mimoriadne náročné. Rastú iba na skalách pod vodou, na veľmi ťažko dostupných miestach, na skalách, kde je silný príboj. Veď ustrice, to sú nepohyblivé hermafroditné mäkkýše, ktoré prirastajú...“

Zatiaľ čo náš hosť rozprával o spôsobe života týchto mäkkýšov, Kostík sa pokúsil urobiť to, čo mu poradil Ahriman. Kľčovito prehltoľ slinu a opatrne si vzal plátok



Fragment kresby Anastasie Novych
Veľký Affix

citróna, ktorý ležal vedľa ustrice, a robil to tak opatrne, akoby mu tento mäkkýš mal odhryznúť pol prsta. Začal skladať plátok na polovice a vytláčať z neho šťavu. Mal pritom sústredený pohľad chemika, ktorý robí pokus, hroziaci výbuchom. Keď už sa nahromadilo dosť šťavy, jedna kvapka dopadla na mäkkýša a ten sa znovu reflexívne stiahol. Kostíka po tejto reakcii drobučského organizmu zľahka trhlo na stoličke, no vďaka Bohu už aspoň nekričal. Pokračoval v tejto, pre neho zjavne nie celkom príjemnej procedúre, a urobil všetko tak, ako mu hovoril Ahriman. A so zhnusene kyslým výrazom tváre, akoby mal prehltnúť celé kilo slimákov s kopou citrónov, jedným šmahom vycucol tú nešťastnú ustricu z lastúry. Čo sa dá robiť, ako sa hovorí, dal si sa na vojnu, tak bojuj. Rolu „vytríbeného gurmána“ bolo treba hrať až do konca. Po tejto mučivej procedúre sa Kostík zmraštil ako nakladaná uhorka. Andrej ukradomky sledoval priebeh prehĺtania ustrice, a s úsmevom ticho povzbudil kamaráta:

„To nič, to nič, čo ti do úst vošlo, na úžitok prišlo.“

„Uhm,“ priltmene povedal Koša, „veď sa mi to priam plazilo po pažeráku.“

Andrej sa usmial a zažartoval čiernym humorom:

„A čo si si myslel? Zhltol si toho nešťastného tvora, tak teraz ťa bude tento netvor jesť zvnútra.“

„Toho sa nedočkáte,“ jedovato poznamenal Kostík. „Ja mám silnú nervovú aj tráviacu sústavu.“

Po tejto mučivej procedúre začal chlapec rýchlo zajeďať „blaženosť tejto chuti“ iným jedlom, pričom ho hltal prakticky nepožuté.

„No, ako?“ posmešne sa potichu zaujímal Tatiana, ktorá sedela medzi nami.

Kostík zapil jedlo akýmsi nápojom a ticho, sotva počuteľne odvetil:

„Ešte aby som niekedy tohoto... nehybného hermafrodita ochutnal...“

„Jasně,“ zasmiala sa Tatiana.

Vtom naňho Ahriman obrátil pozornosť a s príjemným úsmevom sa opýtal:

„Chutila vám, Konštantín?“

Chlapec okamžite nasadil šťastný výraz a rýchlo odpovedal:

„Áno, áno, veľmi chutné! Nikdy som nič také neochutnal. Proste skvelá chuť!“

My s Tatianou sme ledva zadržali smiech, vyvolaný takou náhlou premenou Kostovej tváre z kyslo-zhnuteného na spokojný sladkastý výraz. Zdalo sa, že keby nesedel, ale stál, určite by sa klaňal až po pás. Keď sa Ahriman začal baviť s chlapcami, Kostík vrhol vražedný pohľad na druhú ustricu, ktorá sa vynímala na jeho tanieri. Hneď ale ožil a ponúkol Andreja so škodradostným úsmevom:

„Chceš ochutnať? Je to veľmi dobré!“

„Ale nie, vďaka. Ja som do klubu tyranov nevstúpil,“ posmešne odpovedal Andrej.

V tej chvíli Žeňa na seba obrátil pozornosť všetkých, ktorí sedeli za stolom. Po tom, ako ochutnal niekoľko jedál, očividne sa v ochutnávaní definitívne osmelil, a ukázal na veľké raky, ktoré ležali na obrovskom podnose uprostred stola, a opýtal sa Ahrimana:

„Tieto raky, tie sú určite z Černobyľu, však? Nový obrovský druh?“

Ahriman sa zasmial.

„Nie, to sú langusty. Odporúčam. Veľmi jemné mäso.“

Letmo sa pozrel na Veliara, a ten to rýchlo zariadil. Čašník položil langustu na samostatný tanier na podnose so špeciálnymi príbormi a podal ho Žeňovi. Ten sa úkosom pozrel na celú túto sadu a otvorene oznámil:

„A načo sú mi tieto chirurgické nástroje? Veď nie som sadista a ani zubár. Nechystám sa trýzniť toto mŕtve zviera. Čo som ja nejaký maniak?!“ A smelo si rukou prekladal langustu k sebe na tanier, a pritom, ako si ju prezeral, dodal: „Navyše, súdiac podľa jej

červenej farby si myslím, že sa už ku všetkému priznala vášmu kuchárovi.“

Všetci sa rozosmiali. Ahriman sa tiež pousmial, súhlasne kývol na čašníka, ktorý sa tváril trochu rozpačito z takého neslýchaného zaobchádzania s takýmto pokrmom. Zaiste ho zaujalo, ako sa Žeňka vysporiada s langustou bez nástrojov, pretože trochu podstúpil a zvedavo začal sledovať tohto smiešneho chlapca. Žeňka, ktorý ani na chvíľu nezneistel, sa začal vysporiadať s langustou po svojom a sústredil celé svoje umenie na získanie jej „jemného mäsa“.

Spočiatku som si aj ja, pri toľkých pochvalných ódach na pokrmy, tak ako aj všetci ostatní, naložila na tanier nejaký šalát z morských plodov, ktorý bol neďaleko mňa, a samozrejme tiež za lyžičku toľko vychvaľovaného strieborného kaviáru. Mimochodom, aj samotné taniere boli dosť nezvyčajné. Lhké, porcelánové, pomaľované obrázkami poloobnažených nýmfi. Pritom, súdiac podľa tanierov mojich najbližších susedov, námietky na každom tanieri bol iný, no zameraný na rovnakú tematiku.

Keď sa môj tanier zaplnil takým chutným jedlom, už aj som sa ho chystala ochutnať. No zrazu som pocítila takú nevoľnosť a vnútorný diskomfort, že som skoro omdlela. Rýchlo som odložila vidličku späť na stôl a sklopila som zrak. Ale línie priehľadnej podlahy doslova ožili pred mojimi očami, a začali sa pomaly, a potom čoraz rýchlejšie stáčať do nejakého znaku, z čoho mi bolo ešte horšie. Hlava sa mi zatočila, dych sa zrýchlil. Zakryla som si oči a z celej sily som sa chytila plastového kresla. Bála som sa, že stratím vedomie. Hlava sa mi okamžite prestala točiť. Využila som túto dočasnú úľavu a snažila som sa sústrediť na slnečnú pleteň, na svoj „lotosový kvet“. Táto jednoduchá meditácia, ktorú nám všetkým kedysi odovzdal Sensei, sa pre mňa stala akousi prvou pomocou v extrémnych situáciách. Ešte ma nesklamala. A naozaj, doslova behom minúty, počas

vykonávania meditácie, sa môj stav viac menej znormalizoval, dýchanie sa upokojilo a dokonca aj nevoľnosť sa mi podarilo trochu stlmiť. Otvorila som oči. Našťastie si moju dočasnú nevoľnosť takmer nikto nevšimol. Všetci sa venovali jedlu a rozhovoru s Ahrimanom. Jediné Sensei sa akosi láskavo pozrel mojim smerom, čo ma vnútorne ešte viac upokojilo. Ale hneď odvrátil pohľad a s humorom komentoval ďalší Žeňkov vtip. S úľavou som si vydýchla a pohodlnejšie som sa usadila v kresle. Snažila som sa nepozerať ani na jedlo, ani na podlahu, kvôli svojim nepochopiteľným „prízrakom“ v organizme.

V tej chvíli sa ma Ahriman, ktorý si stihol všimnúť Senseiov pohľad mojim smerom, spýtal:

„A ty čo neješ? Ochutnaj, toto je veľmi chutné.“

Jeho slová upriamili pozornosť ostatných na mňa, z čoho mi bolo akosi trápne.

„Naozaj je to výborné,“ potvrdila Tatiana, ktorá sedela vedľa a napchávala sa nevelkým kúskom mäsa z obrovského žraloka, ktorý Ahriman vychválil.

Pri pohľade na mäso, moja nevoľnosť začala znovu silnieť. V obave, že môžem znova odpadnúť, som prehovorila, pričom som sa snažila nepozerať na jedlo:

„Ale nie, ďakujem, nie je mi nejako dobre. Radšej len tak posedím.“

„Možno by si si dala dezert?“ spýtal sa starostlivo Ahriman.

Len čo to dopovedal, Veliar luskol prstom. Jeden z čašníkov okamžite vytiahol z chladničky porciu zmrzliny v krásnej miske a šikovne ju postavil predo mňa ešte skôr, ako som stihla čokoľvek povedať. Celá skupinka ohromene hľadela na túto pochúťku. V tých časoch sme takú zmrzlinu videli prvýkrát. Bola trojfarebná, poliata voňavým sirupom medovej farby, ozdobená čerstvými jahodami, akýmisi exotickými orechami, kúskami tmavej čokolády a ešte dvoma miniatúrnymi dekoratívnymi plážovými dáždňikmi.

„Nehanbi sa,“ povzbudil ma Ahriman s úsmevom.

Z takej prehnanej pozornosti k mojej osobe som sa dostala do rozpakov.

„Ďakujem. Ale ja...“

Vtom ma zachránil nevyčerpatelný humor našich chlapcov, ktorý preorientoval všeobecnú pozornosť skupinky na Stasa a Žeňu. Keď Stas uvidel, že Žeňa siaha po ďalšej languste, začal si z neho dosť nahlas utahovať:

„No, ty si nejako priľnul k týmto článkonožcom!“

Žeňka sa na neho prekvapene pozrel a odvetil:

„Neviem, čo používajú na chodenie, ale sú naozaj veľmi chutné.“ Celá skupinka sa začala smiať, a chlapec akoby nič pokračoval vo svojej slovnej hračke. „Stas, vážne ti hovorím, treba zájsť do Pripjate a skúsiť tam nachytať tieto chutné mangusty.“

„Ale nie mangusty, ty dilino, ale langusty,“ opravil ho Stas.

„Ále,“ mávol rukou Žeňa, „aký je v tom rozdiel!“

„Veľký,“ zasmial sa Stas. „Mangusty sú dravé suchozemské cicavce v takom kožušku. A langusty sú holé bezstavovce, článkonožce, ktoré žijú pod vodou.“

„No to sú veci!“ povedal Žeňa za všeobecného smiechu. „Nielenže kráčajú bohviečím, ale ešte ich niekto aj vyzliekol. Predstav si, ako sa im chuderám žije, každý deň s holým zadkom a navyše v studenej vode! Hrôza!“

A pri týchto slovách sa Žeňka strojene naježil. Naša skupinka dostala ďalší záchvat smiechu z tejto súcitnej chlapcovej reči. A potom sa všetka pozornosť stočila na zábavné príbehy o rakoch.

„A tento vtíp ste počuli?“ zasmial sa Viktor. „Host v reštaurácii sa pri pohľade na podávaného raka pýta čašníka: ‚Prečo má ten rak len jedno klepeto?‘ Čašník odpovedá: ‚pobil sa v hrnci s ostatnými.‘ Ale zákazníka to nijako neprekvapilo a povedal: ‚Tak mi prineste víťaza!‘“

Zatiaľ čo sa všetci zabávali na príbehoch, ja som sa úspešne zbavila všeobecnej pozornosti aj neodbytné pohostinného hostiteľa, a zľahka som od seba odsunula zmrzlinu, ktorá napriek tomu, že vyzerala tak chutne,

v mojom organizme vyvolávala úplne inú reakciu, ako nakoniec aj ostatné jedlá.

„Prečo to nechceš?!“ potichu sa divila Tatiana.

„Dáš si?“ navrhla som jej rovnako potichu, chopiac sa spásonosného východiska zo vzniknutej chúlостivej situácie.

„Tak dobre.“ Prisunula si zmrzlinu k sebe a poznamenala: „Musíš sa cítiť naozaj zle, keď odmietaš svoju obľúbenú pochúťku.“

Len som jej prikývla, pričom sama som sa čudovala takému nekompromisnému odmietnutiu zmrzliny, naviac ešte takej, akú som nikdy nevidela a nechutnala. No v tomto momente moja osoba zažívala takú nepochopiteľnú revolúciu vo svojom organizme, že inak som jednoducho nemohla.

„A vy, prečo nechutnáte tieto dobroty?“ so záujmom sa spýtal Ahriman Nikolaja Andrejeviča po tom, ako sa zasmial ďalšiemu vtipu. „Možno by ste si dali niečo špeciálne? Mój kuchár vie veľmi majstrovsky pripravovať pokrmy. Splní každú vašu objednávku.“

Nikolaj Andrejevič, ktorý sa do tohto momentu akosi apaticky pozeral na to, čo mu čašníci naložili na tanier, teraz trochu ožil a zdvorilo odpovedal:

„Ó, nerobte si starosti. Všetko je skutočne výborné a chutné. Jednoducho... moja gastritída prepukla v nesprávny čas. Poznám sa, v takejto chvíli je pre mňa najlepšie zdržať sa jedla.“

„Tak vám môžem dať tabletku? Mám veľmi dobré tabletky. Bolesť zmizne ako mávnutím čarovného prútika.“

„Ďakujem vám za starostlivosť. Ale tesne pred vašim príchodom som si vzal svoje. A ich užívanie sa neodporúča kombinovať s inými preparátmi alebo nejakým jedlom. Nič sa nedeje,“ veselo dodal, „budem sa snažiť prežiť takúto hojnosť“.

„No Sensei, čo si to s týmito ľuďmi porobil,“ s úsmevom povedal Ahriman.

„A kto by to bol povedal,“ odpovedal mu Sensei rovnakým tónom, a obaja sa zasmiali tomuto vtipu, ktorý zjavne chápali len oni.

Treba povedať, že sám Ahriman, hoci jedlá všemožne vychvaľoval, sám sa ich prakticky nedotkol. Očividne boli pre neho rovnako zaujímavé, ako pre nás bežné každodenné jedlo. Presnejšie povedané, nezaujímavé. Zdalo sa mi, že jeho pozornosť bola v tej chvíli najviac zameraná na Senseia a jeho sprievod.

Ahriman veľa žartoval, rozprával všelijaké veselé príbehy, ktoré zažil, keď cestoval na svojej jachte. Súdiate podľa jeho rozprávania, bol na mnohých miestach zemegule. Preto sa všetci jednoducho započúvali do jeho historiek. Bodaj by nie! Čože sme my vedeli o svete? V podstate len obmedzené útržky toho, čo nám naservírovala televízia. A tu je živý svedok, ktorý pobýval nielen v zahraničí, ale aj v rôznych krajinách a navyše v spoločnosti svetoznámych ľudí.

Žiaľ, spočiatku som sa ani len nesnažila zapamätať si, o čom Ahriman hovoril, taká som bola zaujatá analýzou toho, čo sa to so mnou udialo. Veď už druhý deň môj organizmus vykazoval príznaky „zlyhávania“, ktoré mu neboli vlastné. Dokonca ešte aj náš psychoterapeut sa podozrivo sťažoval na žalúdok. Nakoniec som všetko pripísala tomu, že sme s Nikolajom Andrejevičom včera určite zjedli nejaké jedlo, ktoré sa na slnku pokazilo. Aj keď, na druhej strane, zjavné príznaky otravy sme nemali. Keď už som sa úplne zamotala vo svojom „veštení z kávovej usadeniny“, rozhodla som sa, že sa prestanem zaoberať touto neužitočnou činnosťou a aj svojim neveselým vnútorným stavom, a započúvala sa do toho, o čom s takým nadšením rozprával Ahriman.

„Na Maldivách sú, samozrejme, krásne miesta, no je tam strašná nuda. Jedine, že je tam všetka tá zábava v podobe potápania. Čo je však najdôležitejšie pri potápaní?“

Ahriman sa odmlčal, a s úsmevom nás sledoval.

„Krása podmorského sveta a jeho obyvateľov,“ veselo predniesol Stas.

„Nie. Pri potápaní je najdôležitejšie, aby počet ponorení zodpovedal počtu vynorení.“

„Ááá, no to sa rozumie samo sebou,“ súhlasil chlapec a pritom sa smial spolu s ostatnými.

„To je samozrejme vtip,“ pokračoval Ahriman. „Ale celkovo aj potápanie začne byť časom nudné. Pretože človek veľmi skoro pozná už všetky tie útesy a prakticky aj všetky manty, murény, napoleonov, a aj miestnych žralokov už začína spoznávať podľa 'tváre'.“

„Akože podľa 'tváre'?“ nepochopil Ruslan.

„Ále,“ mávol rukou Ahriman. „Veď tam miestni inštruktori potápania nepozorovane tieto ryby prikrmujú, aby prilákali viac turistov. Rybám sa to samozrejme páči, loviť nemusia, jedlo im, takpovediac, samo padá z neba, pričom stále na tom istom mieste a v rovnakom čase.“

„Úplne zadarmo!“ doplnil jeho slová Žeňka, ktorý porcoval ďalšiu langustu.

Všetci sa znovu svorne rozosmiali.

„Je to síce zábavné, ale pre miestnych obyvateľov je to obchod,“ poznamenal Ahriman.

„A kde sú tie Maldivy?“ tápal v zemepise Ruslan.

„V Indickom oceáne, 640 kilometrov od Srí Lanky.“

„Rozumiem,“ mnohознаčne povedal chlapec, a tváril sa, že presne vie, kde sa tá Srí Lanka nachádza.

„Potápanie je samozrejme skvelé,“ pokračoval Ahriman. „Kedysi som sa s potešením venoval extrémnym športom ako je horolezectvo, lietanie na rogale, surfing, aj rafting...“

„Rafting? A to je čo?“ prekvapene sa opýtal Andrej.

„To je splavovanie horskej rieky na nafukovacom člne. Predstavte si, rozbúrený prúd vody, spříšky ľadovej vody. A ty sa rútiš uprostred toho všetkého obrovskou rýchlosťou, sotva stíhaš manévrovať medzi balvanmi, s očami vypleštenými od strachu, hľadiac

na ďalšiu skalnatú prekážku. Až sa tají dych! Perfektné, samozrejme. No rýchlo ma to omrzelo... Čo všetko som už v živote vyskúšal. Aj motorky a športové autá. To je v podstate ako nevyliciteľná choroba. Ak niekto skutočne prepadol týmto druhom športu, je stratený. Odtiaľ cesta nevedie. Bude ťa to, ako narkomana, vždy ťahať k rýchlosti, k revu motorov. Budeš o tom neustále snívať vo dne aj v noci, kým si znova nesadneš za volant a nepocítiš ten nezabudnuteľný nával adrenalínu... Mimoschodom, ja som si aj s touto mojou 'chorobou' rýchlo poradil. Potom som sa dlhý čas venoval lovu. Najskôr safari v Afrike, potom podmorské 'safari' v Austrálii...“

„My so Žeňom sa tiež venujeme tomuto športu,“ pochválil sa Stas.

„Áno,“ prikývol Žeňa. „Aj keď je pravda, že sme sa do Austrálie zatiaľ nedostali. Toto miestečko je príliš vzdialené od našej veľkej a mocnej vlasti. U nás máme tiež svoje zaujímavé miesta, kam sa ešte ani matka príroda nepozrela. Je tam taká exotická fauna, že kde je oproti tomu taká Austrália s jej piraňami.“

Stas, ktorý sedel vedľa, ho zľahka štuchol do boku a ticho poznamenal:

„Čo si, Žeňa, pirane žijú v Amazonke a Amazonka je v Južnej Amerike.“

„Tým skôr, načo nám je tá Austrália,“ nahlas vyhlásil chlapec, „keď tam ani len pirane nemajú?!“ A potom dôležito dodal: „A vôbec, myslím si, že také štáty, ako je Austrália, tie sú na mape preto, aby zdôraznili veľkosť a zdroje takého obrovského územia, ako je to naše, v tak bohatej a rozľahlej krajine.“

Všetci sa zasmiali a Ahriman žartom poznamenal:

„Netrpíte náhodou národnou megalomániou?“

Žeňa naňho vyvalil oči a vyhlásil:

„Megalománia... Mihalománia, ja netrpím ničím. S národnosťami som OK: v mojom rode je ich celý zoznam. A s mihaním oka mám tiež všetko OK: nervový tik nemám. Takže moju Mániiu absolútne nevyrušuje,“

a so smiechom upresnil, „takéto maličkosti“. Všetci sa znova rozosmiali. A Stas si začal uťahovať zo svojho kamaráta:

„Konečne sa pre jeho mániu našla primeraná definícia,“ a keď sa všetci prestali smiať, vrátil sa k prerušenej téme rozhovoru: „Áno, s podmorským rybolovom sa u nás naozaj veľmi nezabavíte. A tak sa zabávame na skromných miestnych riečkach alebo niekedy aj tu, na mori. Ale priezračnosť vody je tu príšerná.“

„A vari je toto more, iba ak kalná mláčka,“ súcitne povedal Ahriman a s nákazlivým nadšením dodal: „Ani si nedokážete predstaviť, aká je pri Austrálii voda priezračná, a aká je tam veľká rozmanitosť rýb.“

„Aby nie!“ zúvisťavo vzdychol Stas.

„A čo ešte veľké bariérové útesy! Slovom, veľkolepý prírodný svet. Ten pravý rybolov s nebezpečenstvami aj dobrodružstvami!“ Všetci sme sa nadšene pozerali na Ahrimana, ponorili sme sa do jeho podmanivého rozprávania. „... Všetko je to nepochybne zaujímavé, keď to vidíš prvýkrát. Ale po čase, aby som pravdu povedal, aj toto začne byť nudné... Takže môj záujem o podmorský rybolov plynule prešiel k rybárčeniu. Ale s rybárčením je to podobné, je to len spestrenie odpočinku. Mimochoďom, čo sa týka rybačky,“ obrátil sa Ahriman na Senseia,“ naposledy som rybárčil vo Fínsku na súostroví Alandy v Baltickom mori. Páčilo sa mi tam. S navijakom na blyskáč som vyťahoval nejakých 30, 40 kusov za hodinu, pričom takých solidných. Tak tomuto hovorím, rybačka ako má byť. Samozrejme, je tu jedno ale... Chytíš veľa, ale vziať so sebou si môžeš len jednu. Ostatné som musel pustiť späť na slobodu,“ s úsmevom povedal Ahriman a rozosmial sa spolu so Senseiom. „Čo narušíš, keď u nich na tých ostrovoch je výlučne len športový rybolov. Ale keď sa na to zase pozrieme z druhej strany, chlapíci sú miestni Alandci. Dobre si to vymysleli, len čo je pravda. Hlavu majú ako kalkulačka, práve preto žijú v hojnosti. Vedia šetriť!“

Po krátkej pauze Ahriman znovu pokračoval vo svojom rozprávaní:

„Áno... Proste odpočívať treba rozumne. Najhorším odpočinkom je ničnerobenie. A to som nepovedal ja, to už v predminulom storočí zistili vedci, ktorí majú teraz titul neurofyziológov. Ľudská psychika je nastavená tak, že najlepším oddychom je pre ňu prepínanie aktivity z jedného druhu činnosti na iný. Ak si správne nenaplánuješ svoj odpočinok, nebudeš mať ani nové sily, ani zážitky, ani ďalšiu efektívnu prácu. Pravda, v poslednej dobe sa mi najviac páči pokojný odpočinok, cestovanie po svete.“

„Áno, tiež by som neodmietol nejaký zájazd,“ zasnene povedal Kostik.

Ahriman sa usmial.

„To nie, zájazdy sú stereotypné. Je to spravidla všetko predvídateľné, kolektívne sa klusá na jedny a tie isté miesta s prefikánymi sprievodcami. Kopa fotiek rovnakého typu na pozadí jedných a tých istých pamätihodností, a to všetko s jediným cieľom – pochváliť sa pred príbuznými a priateľmi, že tam boli. Nie, mne sa viac páči získavať dojmy z duchovných a kultúrnych centier civilizácie, nachádzať potešenie z ponorenia sa do neprebádaného života, stretávať sa so zaujímavými ľuďmi. Spočiatku som proste veľa čítal o týchto miestach, ale keď som tam bol osobne... Ukazuje sa, že je veľký rozdiel medzi tým, čo si čítal, alebo napríklad od niekoho počul,“ pri týchto slovách Ahriman zľahka kývol smerom k Senseiovi, „o danom mieste alebo o významnom človeku. A úplne iná vec je, keď sám navštevuješ tieto miesta a porozprávaš sa s ľuďmi, o ktorých hovorí celý svet. Ty nielenže získavaš informácie, ty sa osobne dotýkaš histórie, so silnou energiou týchto miest a ľudí. Myslím si, že to veľmi veľa znamená pre osobný duchovný rast. Navštívil som mnoho duchovných centier. A dospel som k záveru, že v skutočnosti prakticky každé významné náboženstvo vyrastá na zrnách pravých znalostí.



Fragment kresby Anastasie Novych
Veľký Affix

Tieto zrná znalostí sú doslova ako kvapky z rôznych potôčikov. No predsa len zdrojom týchto vôd je jeden prameň.“

Ahriman spravil veľavravnú pauzu, aby skupina mohla náležite oceniť tento prejav, a aby pochopila jeho podstatu. A potom pokračoval:

„Mal som tú česť hovoriť s mnohými zaujímavými ľuďmi, favoritmi ľudstva tejto doby. A to vrátane svetových duchovných vodcov. Tak napríklad s Dalajlámom. Poviem vám, sú to úplne rôzne veci: jedna vec je čítať o ňom niekde v časopisoch alebo knihách, a niečo úplne iné je osobne stráviť s Dalajlámom niekoľko večerov, kedy sa s ním môžete porozprávať v uvoľnenej atmosfére, prediskutovať s ním zaujímavé témy. Alebo napríklad v Indii som mal možnosť stráviť celý týždeň so samotným Satja Sáí Bábom – s touto legendárnou osobnosťou súčasného Východu. Pre mnohých ľudí je takmer ako Boh. Zaujímavý človek, aj keď nikdy nečítal žiadne knihy, no bez problémov cituje sväté knihy hinduizmu, Bibliu, Korán a tiež niektorých filozofov staroveku aj súčasnosti. Voľne číta myšlienky rôznych ľudí. Môže pokojne premeniť jeden predmet na iný. Ale najviac sa mi zapáčilo, ako materializuje predmety. Len si to predstavte, urobí toto, mávne rukou vo vzduchu a objaví sa opar,“ pri týchto slovách Ahriman mávol rukou vo vzduchu. A zrazu, pre nás úplne nečakane, sa vo vzduchu naozaj objavil ľahký modro biely opar, akoby stopa po dymiacej cigarete. Stuhli sme. No Ahriman pokračoval vo svojom fascinujúcom rozprávaní. „A potom siahne a vytiahne odtiaľ sušienku.“

A Ahriman začal, pre nás nepochopiteľným spôsobom, vyťahovať z oparu sušienku, akoby z nejakého neviditeľného vrečka. Úplne sme stuhli od údivu, a báli sme sa pohnúť. Najprv som si pomyslela, že je to nejaký trik, že túto sušienku Ahriman, akosi pre nás nepozorovane, vyťahoval z manžety svojej bielej košele. No keď Ahriman vytiahol zo vzduchu celú misu sušienok,

bola som úplne zmätená, kde by sa mu do rukáva zmes-tilo toľko sladkosti?

„Ako to robíte?!“ vyjadril Ruslan všeobecné nadšenie, hľadiac pritom na druhého žijúceho „Satju“ očami, ktoré horeli zvedavosťou.

Ahriman, spokojný s vyvolaným efektom, vytiahol poslednú sušienku, slávnostne ju položil na samý vrch kôpky a dal misku kolovať. Všetci začali ohromene ochutnávať, pričom nachádzali rôzne chute sušienok: citrónovú, marhuľovú, broskyňovú. Ahriman počas kolovania misky odpovedal na Ruslanovu otázku.

„Ó, to je veľmi zložité. Samotný Sáí Bába mi celý týždeň vtíkal do hlavy, ako sa to robí.“ Ahriman sa zasmial, pokrčil ramenami a povedal: „Aj keď... Možno ja nie som príliš talentovaný...“

Pozrel sa na našu nadšenú skupinku. V tej chvíli miska so sušienkami došla k Nikolajovi Andrejevičovi. Keď Ahriman videl, že ten sa zľahka zvrátil, zrejme kvôli bolesti v žalúdku, hneď povedal:

„Tým z vás, ktorí držia diétu, to neodporúčam kvôli vášmu stavu.“ Šibalsky sa pozrel na Senseia a dodal, akoby na ospravedlnenie: „Predsa len je to múčny vý-robok.“

Sensei sa usmial a Nikolaj Andrejevič s úľavou po-dal misku ďalej. Ja som sa tiež chystala ochutnať ten-to čerstvý sladký „zázrak“. No len čo sa miska so sušienkami dostala ku mne, na moje veľké sklamanie sa v mojom organizme spustil nový záchvat nevoľnosti. Musela som ich rýchlo odovzdať Tatiane, aby sa nestalo nič nepredvídateľné. Keď ich ochutnal každý, kto chcel, Ahriman pokračoval vo svojom rozprávaní:

„Takže, priatelia, počúvať fámy a vidieť realitu – to sú dve veľmi rozdielne veci. Napríklad idete do Talianska a s turistickou skupinou jednoducho navštevujete na kopci Monte Vaticano miesta dostupné pre všetkých, a vo svojich myšlienkach do nebies velebíte rímskeho pápeža. A niečo iné je, keď sa s ním osobne stretnete

pri šálke čaju v jeho kabinete, do ktorého majú prístup zďaleka nie všetci, dokonca ani len všetci členovia jeho suity, a kladiete mu otázky, počúvate jeho najsvätejší názor...“

„So samotným pápežom rímskym?!“ nadšene vytreštil oči Ruslan.

„Áno,“ odpovedal Ahriman mimochodom, akoby to bolo úplne samozrejmé. A po chvíli ticha dodal: „Po rozhovore s ním chápeš, že je to skutočne veľký človek! On sa líši od ostatných nevšedným talentom, charizmou. A ty už nepochybuješ o tom, že v skutočnosti na ňom spočíva pečať požehnania samotného apoštola Petra. Je to človek, ktorý sa má rád a váži si sám seba natoľko, že presvedčí aj ostatných, aby ho mali radi a vážili si ho. Takže keď osobne navštíviš také miesta a stretneš sa s ľuďmi najvyššieho významu, na veľa vecí sa začneš pozeráť inak.“

„Aké skvelé, byť v samotnom Vatikáne!“ nadšene vyhrklo z Ruslana. „A aké to tam je?“

Ahriman sa pri pohľade na zvedavosťou horiaceho chlapca usmial.

„Skvelé,“ zasmial sa. „Vatikán je jedným z mojich obľúbených miest, ktoré navštevujem. Neviete si ani predstaviť, aké kultúrne a umelecké poklady sú tam sústredené. Akú hodnotu má len samotný chrám Svätého Petra (ktorý mimochodom patrí medzi najväčšie kresťanské chrámy na svete) a jeho hlavná výzdoba – Pieta – smútiaca matka Mária, oplakávajúca stratu syna, a samozrejme, bronzová socha Svätého Petra. A Sixtínska kaplnka?! Veď to je skutočné majstrovské dielo, stelesnenie najlepších prác majstrov epochy renesancie. Aká virtuóznosť, aký, na tú dobu, revolučný antropocentrizmus, a odvážne riešenie na freskách Michelangela. A aké sú tam komnaty Borgiovcov s Raffaellovými sieňami. Ani sa to všetko nedá vymenovať. Vatikán je bohatý na pamätihodnosti. Je tam mnoho múzeí, palácových komplexov. Je na čo pozeráť. No toto je len malá,

viditeľná časť toho, čo je v skutočnosti vo Vatikáne uschované. A to, čo je ukryté pred očami verejnosti, verte mi priatelia, to je oveľa cennejšie a zaujímavejšie.

A aké krásne je námestie Svätého Petra! To je skutočne vizitka Vatikánu. Predstavte si obrovskú elipsu, po bokoch obklopenú kolonádami, na ktorých stojí 140 obrovských sôch svätých, a taktiež je tam umiestnený erb pápeža Alexandra VII., ktorý bol vlastne iniciátorom vytvorenia tohto námestia. V samom centre námestia je obelisk v tvare hrotu“.

„V tvare hrotu?“ začudoval sa Viktor. „A načo je tam?“ Ahriman odpovedal trochu neochotne.

„No, je to spojené s históriou obdobia Caligulu, kedy samotný Caligula priviezol egyptský obelisk 'hrot' do Ríma. Neron ho spočiatku umiestnil do svojej arény. A jeho aréna sa nachádzala práve tam, kde teraz stojí bazilika Svätého Petra. A až v roku 1586 kamenný 'hrot' osadili na to isté miesto, kde na námestí stojí dodnes.“

Ahriman očividne nad niečím zamyslený, nechal sa uniesť rozprávaním a zdôraznil posledné slová, čo využil Nikolaj Andrejevič, a hneď položil ďalšiu otázku:

„Na akom mieste?“

Ahriman sa spamätal, no len čo chcel niečo povedať, Sensei odpovedal za neho.

„Na tom mieste bol ukrižovaný Peter, a to dolu hlavou.“

Pri týchto slovách sa Sensei pozrel na Ahrimana.

„To je ten, ktorý trikrát zaprel Krista?“ uistoval sa Viktor u Senseia.

„Áno.“

No zatiaľ čo Sensei unavene povedal svoje „áno“, Ahriman okamžite nanovo prebral iniciatívu v rozhovore a prehovoril mierne zvýšeným tónom.

„Áno! Práve ten Peter, ktorý celým svojim ďalším životom dokázal oddanosť Kristovi a Jeho Učeniu. Je to práve ten Peter, ktorý bol veľkým svätcom, pravým kameňom viery, na ktorom je postavená a doteraz stojí celá katolícka cirkev. Je to práve ten Peter, ktorý bol prvým

biskupom rímskych kresťanov!“ A po krátkej odmlke, už pokojnejším tónom, aj keď nie bez náznaku obdivu, dodal: „Jedným slovom, Vatikán je Vatikán! Koľkokrát tam idem, neprestávam žasnúť nad majestátom tohto Večného mesta, nad majestátom tohto štátu. Mimochodom, Vatikán je najmenší štát na svete, s rozlohou len zhruba 0,44 kilometrov štvorcových a žije v ňom asi tisíc obyvateľov.“

„Iba tisíc?“ začudoval sa Andrej.

„Áno, hlavne kňazi a nunciovia...“

„Kto?“ spýtal sa Stas. „Nunciovia?“

„Predstavitelia diplomatických misií Vatikánu,“ vysvetlil Ahriman.

„Ahááá, teda p...oslovia,“ zo žartu zakoktal Žeňka, akoby to vysvetľoval Stasovi.

Všetci sa zasmiali. Ahriman sa len blahosklonne usmial jeho vtipu a poznamenal:

„Títo poslovia sú jedni z najmúdrejších ľudí. Vďaka ich neúnavnej práci, a práci všetkých, ktorým je Vatikán svätý, má tento malý štát na svet taký vplyv, že mu ho môže závidieť ktorýkoľvek obrovský popredný štát.“

„No, pochopiteľne,“ prehovoril unaveným hlasom Nikolaj Andrejevič, ktorého zjavne neopúšťala bolesť žalúdka. „Veď Vatikán je medzinárodným centrom katolicizmu. V ňom sa nachádza sídlo samotného rímskeho pápeža.“ A s úsmevom sa spýtal: „Vy ste určite katolík, však?“

„Ja?“ začudoval sa Ahriman. „Nie. Ja nepatrím žiadnemu náboženstvu sveta. No pápeža si ohromne vážim. A vôbec, katolicizmus, to je jedno z mojich najobľúbenejších náboženstiev. Ani si neviete predstaviť, ako veľa toho pre svet urobila katolícka cirkev vo svojej minulosti! A nielen v minulosti. Až dodnes má na svet zásadný vplyv. Katolícka cirkev má po celom svete k dispozícii obrovskú, prísne disciplinovanú armádu duchovných, početné mníšske rády, misionárske spoločenstvá, k nej sa pridružujú politické strany rôznych

krajín, rôzne spoločenské združenia, ktoré ju celkovo zabezpečujú solidnými príjmami od veriacich. Navyše, Vatikán disponuje investíciami vo veľkých medzinárodných monopoloch, okrem iného v USA, Veľkej Británii, Švajčiarsku, Francúzsku, Španielsku aj v krajinách Latinskej Ameriky. A tiež je spoluvlastníkom celého radu veľkých koncernov. A to už ani nehovorím o tom, že Vatikán je významným vlastníkom pozemkov v Taliansku, Španielsku, Nemecku a iných krajinách, a z ich prenájmu má obrovský zisk. A teraz sa vplyv katolíckej cirkvi aktívne rozširuje na Východ. Ja som jednoducho nadšený ich šikovným vedením, ich metódami, ktorými dobývajú svet.“

Zatiaľ čo sme ho pozorne počúvali, Ahriman urobil mnohoznačnú pauzu, akosi víťazoslávne pozrel smerom k Senseiovi, a znovu sa vrátil k začatej téme, pričom zovšeobecňujúco zdôraznil:

„Takže, priatelia, keď v tejto spoločnosti niečo znamená, otvárajú sa pred tebou všetky dvere. Keby som bol prostým robotníkom, vari by som mal možnosť byť prijatý takými vysoko postavenými osobami? Samozrejme, že nie. Bohužiaľ, o všetkom na tomto svete rozhodujú peniaze. Predsa len mal pravdu Filip II., otec Alexandra Macedónskeho, keď povedal, že neexistuje taký obranný múr, ktorý by nedokázal preliezť osol, naložený zlatom. Peniaze otvárajú možnosti, a to je pravda, vrátane možnosti duchovného zdokonaľovania. Kto si bez peňazí? Nikto. Tvojim smerom ani len nikto nepozrie. Aby ste boli zdraví, potrebujete peniaze, aby ste mali kde bývať a čo jesť, potrebujete peniaze. Dokonca aj aby ste mali možnosť oboznámiť sa s duchovnými znalosťami sveta, potrebujete nemalé peniaze, len tak môžete byť všade osobne a všetko vidieť. A na to, aby ste o tom mali aspoň nejakú predstavu, potrebujete tiež nejaké množstvo peňazí, hoci už len na to, aby ste si kúpili lacnú knižku.“ Ahriman sa usmial a povedal: „Žiaľ, zadarmo dávajú v našom svete len syr do pasce na myši.“

Nikolaj Andrejevič pokrčil ramenami a povedal:

„Mne sa zdá, že všetko je to v človeku. Ak má hlavu na mieste, vždy si dokáže zarobiť.“

„Správne,“ zdôraznil Ahriman. „Otázkou však je, koľko dokáže zarobiť.“

„No akože,“ vstúpil do rozhovoru Ruslan, „na knižku to určite bude stačiť.“

Ahriman sa víťazoslávne zasmial a oznámil:

„To len teraz vám stačí, pretože ste ešte mladí, nezaložili ste si rodinu. Ale keď sa oženíte a budete mať rodinu, tak potom pochopíte skutočnú hodnotu peňazí.“

„To teda nie,“ odvrkol Ruslan. „Ja umriem slobodný.“ Ahriman mávol rukou.

„Obyčajná mladicka guráž. Proste ste ešte nestretli vo svojom živote takého človeka, pri ktorom okamžite zabudnete na všetky svoje sľuby o mládeneckom živote. Osamelý človek sa vždy usiluje mať rodinu, rovnako ako človek s rodinou o samotu. Také sú reálie života.“

„Áno, v určitom zmysle máte pravdu, na všetko treba peniaze,“ smutne povedal Viktor, prezerajúc si stan.

Stas zachytil jeho pohľad a s úškrnom povedal:

„Nám nie je súdené tak žiť,“ strojene vzdychol a dodal: „Hoci, chcelo by sa.“

„A kto vám bráni tak žiť?“ namietol Ahriman. „Vo vašej krajine sú teraz otvorené veľké možnosti ako zarobiť poriadne peniaze. Bol by hriech nevyužiť takú šancu.“

„To áno, ale ako ich zarobiť?“ bezradne sa spýtal Viktor.

„Je mnoho spôsobov, ako zarobiť veľké peniaze. Len málokto o nich vie,“ potmehúdsky zdôraznil Ahriman.

Žeňka si odkašlal.

„No, áno, a kto vie, ten mlčí. A nielenže že mlčí, ale mlčí z chamtivosti, aby si nevytvoril konkurenciu.“

Pri týchto slovách chlapec prefikane úkosom pozrel na Ahrimana. Ale ten odpovedal filozoficky, ako by sa ho táto poznámka vôbec netýkala.

„Ak je človek rozumný, potom skôr či neskôr na to príde. Ale pokiaľ nemá podnikateľského ducha, potom mu



Fragment kresby Anastasie Novych

Ahriman

môžete vysvetľovať, koľko chcete, aj tak z neho nič poriadne nebude. Ako hovoril Gavril Romanovič Deržavin:

'Osol zostane oslom,
Aj keď ho obsypete hviezdami;
Kde treba konať rozumom,
On len máva ušami.'

Ahriman to predniesol s takým výrazom, že sa všetci museli chtiac nechtiac na jeho vtipe zasmiať. Keď smiech utíchol, Ahriman prehovoril úplne vážne:

„Vlastným obrovské korporácie. A tie stoja a rozvíjajú sa výlučne na rozumných a talentovaných ľuďoch, ktorí svojho času pochopili podstatu toho, čo som im radil, a preto aj dosiahli takých výšok. Takže, priatelia, ja som človek štedrý...“

„Kto by o tom pochyboval,“ s úsmevom ticho povedal Sensei.

„Ak chcete, môžem sa s vami podeliť o skúsenosti, ktoré som nazbieral, keď už ste mali v živote to šťastie stretnúť sa so mnou,“ navrhol Ahriman.

„Chceme!“ s úsmevom hneď vyjadril „všeobecný názor“ Viktor.

Ahriman sa spokojne oprel v kresle, a veselo pozrúc na Senseia, odpovedal Viktorovi:

„Žiadny problém. Porozprávame sa na túto tému, len o trochu neskôr. A teraz – môj špeciálny dezert...“

Treba poznamenať, že počas rozhovoru Veliarovi pomocníci vymenili jedlo na stole. Všetky predchádzajúce jedlá vyniesli zo stanu a odovzdali námorníkom. Tí zase podávali pomocníkom akési biele košíky. Počas rozhovoru sa na stole objavil luxusný čajový servis s nádhernými maľbami, ktoré očividne nadväzovali na tematiku jedálenského servisu, a tiež všemožné múčniky, cukríky a ovocie. Takže keď Ahriman prestal rozprávať, stôl už žiaril novou výzdobou. Naša skupina si ťažko povzdychla pri pohľade na tú hojnosť sladkostí. Každý kulinársky výrobok bol elegantne ozdobený, takže vyzeral ako skutočné majstrovské dielo. Oči by jedli,

ale ako sa hovorí, žalúdok to už nedovoľoval. Na dôkladné ochutnávanie vzoriek sa teda odvážili len naši jedáci „ťažkej váhy“ – Viktor, Voloda, Stas, Žeňa a Ruslan. Ostatní sa obmedzili na šálku čaju s kúskom, podľa nich, najlákavejšie vyzerajúceho koláča.

V duchu som si neprestávala vyčítať, že môj organizmus postihla akási „zvláštna náhoda“ v takej nevhodnej chvíli. Predo mnou boli hotové zázraky cukrárskeho umenia! A ja som sa nemohla dotknúť ani šálky čaju, tak mi bolo vo vnútri zle.

Ahriman sa pozrel, ako sa Andrej túžobne natiahol k mise so zákuskami, ktorá stála neďaleko neho, a s úsmevom dobromyseľného hostiteľa povedal:

„Skvelá voľba,“ podporil chlapca. „Mimochodom tento zákusok 'Napoleon' je pripravený podľa starých receptúr s prídavkom koňaku, ktorý zreje viac ako 120 rokov. Práve takto ho servirovali na kráľovské stoly.“

Po takejto reklame sa značne zvýšil počet záujemcov, ktorí chceli ochutnať tento zákusok, vyrobený podľa starých receptov.

„Tak čo?“ spýtal sa Andreja, keď dojedol zákusok.

„Veľmi chutné!“

„A asi aj budú rozprávkovo drahé,“ poznamenal Stas, hľadiac na chutné múčne výrobky pred sebou.

Ahriman sa zasmial.

„Samozrejme! Vari by som ich mohol ochutnať, keby som nebol bohatý?“

Keď sa už všetci naplno pustili do ochutnávania, Ahriman sa otočil k Senseiovi, a kývol na jeho nedotknutú šálku čaju.

„Sensei, bude ti chutiť. Tento zelený čaj je veľmi kvalitný.“

„O tom nepochybujem,“ súhlasil Sensei. „Ďakujem... No, žiaľ.“

„Odmietnuť taký čaj,“ s úsmevom pokrútil hlavou Ahriman.

„Čo sa dá robiť, pestujem si silu vôle.“

„No čo by si ty ešte nechcel?!“

„Nejaká navyše nikdy nezaškodí,“ uškrnul sa Sensei.

Rozosmiali sa. Senseiova odpoveď ma trochu povzbudila. Veď ľudia sa vždy chcú asociovať so silnou osobnosťou s pevnou vôľou.

„Niekomu sa darí,“ s úškrnom poznamenal Žeňa, hľadiac smerom k Senseiovi. „A veď ja silu mám.“ A demonštratívne stisol päšť. „Vôľu mám.“ Nabral vzduch do pľúc. Ale hneď vydýchol, ako vyfúknutý balónik a povedal: „Ale silu vôle nie.“

Za smiechu ostatných si chlapec odpil z čaju a natiahol sa pre zákusok Napoleon. Keď sa pokochal pohľadom na tento chutný cukrársky výrobok, dodal:

„No a peniaze tiež nemám. Ako dobre, že sú na svete dobrí ľudia.“ A obracajúc sa k zákusku Žeňka povedal: „Inak by som ťa nikdy neochutnal. Tak prepáč, Napoleon Bonapartovič...“

A s týmito slovami naraz odhryzol takmer polovicu zákusku, čím opäť rozosmial kamarátov.

„Áno,“ zamyslene povedal Viktor. „Tak či tak, na všetko treba peniaze.“

„A kto ich vymyslel, tieto papieriky?“ pokrčil plecami Andrej a rozbaľoval ďalší vyhliadnutý cukrik.

„Čiňania,“ bezstarostne povedal Ahriman.

„Čiňania?“ začudoval sa chlapec.

„Áno. Čínsky cisár z dynastie Tchang dal v roku 650 do obehu prvé papierové peniaze 'JiaoZi' v nominálnej hodnote 10 000 jüanov. Boli vytlačené na veľmi kvalitnom papieri a ľahko sa prepravovali. A vždy sa dali vymeniť za medené peniaze. Preto si tento druh peňazí rýchlo získal popularitu. Potom túto módu prevzali Peržania, Japonci, a tak sa peniaze rozšírili do celého sveta.“

„A predtým sa používali medené peniaze?“ zaujímalo Kostíka.

„Rôzne: medené, strieborné, zlaté. Jedným slovom kovové,“ odpovedal Ahriman.

„A mince kto vynášiel?“ nechal sa uniesť otázkami náš Filozof.

„Tiež Čiňania. Prvé mince sa u nich objavili v 12. storočí pred našim letopočtom. Boli liate. A až neskôr, o nejakých päť storočí, sa v starogréckych kolóniách objavili razené mince.“

„No pozrimeže, akí sú Čiňania múdri, to som si teda nemyslel,“ sarkasticky poznamenal Žeňa, a úkosom pozrel na Veliara, ktorý v tej chvíli stál trochu ďalej za Ahrimanom, a s hrdosťou a povýšenosťou pokukoval na sediacich hostí.

„Každý národ považuje sám seba za múdry,“ pokrčil plecami Ahriman. „Rimania napríklad pripisujú vynájdenie mincí svojim bohom, Saturnovi, Janusovi, kráľovi Pompiliov. Gréci tvrdia, že mincu nevynášiel nikto iný, ako ich hrdina Théseus, spolu s kráľom Phaidonom, ktorý vládol v 7. storočí pred našim letopočtom.“

Ahriman urobil pauzu, popíjajúc čaj. A vtom Sensei, ktorý si dovtedy s Ahrimanom vymieňal len bezvýznamné frázy, nečakane pre nás, začal s ním polemizovať.

„Áno, ale hlavné nie je to, kto vynášiel mince, ale čo znamenajú. Ako tvrdia lingvisti, ktorí sa dopátrali k podstate slova minca, v preklade z latinského moneo, monui, monitum znamená 'predzvesť', 'varovanie'. Dokonca aj latinské sloveso moneo, monui, monettum znamená 'radiť'. A mimochodom, keď už sme sa dotkli lingvistiky, tak slovo 'kapitál' tiež vzniklo z latinského slova 'caput'...“

„Nepochopil som,“ spamätal sa Žeňka, keď začul známe slovo. „Je to niečo v zmysle 'Hitler kaput'?“

A chlapec naznačil rukou vo vzduchu kríž. Rozosmiali sme sa, ale Sensei s úsmevom odpovedal:

„No, možno to aj prinieslo Hitlerovi 'kaput'. Ale keď budeme hovoriť o preklade slova 'kapitál', tak caput znamená 'hlava'.“

„Aha, takže to znamená múdry,“ uzavrel to chlapec.

„Vôbec nie,“ nesúhlasne pokrútil hlavou Sensei.

„Má sa tým na mysli počet kusov dobytku.“ A keď zbadal prekvapenú reakciu chlapcov, ktorí dokonca prestali prežívať, vysvetlil: „Jednoducho, kedysi bol dobytok považovaný za peňažnú jednotku. A ten počítali na hlavy.“

Keď to Sensei povedal, spokojne sa pozrel na Ahrimana, a hneď nato sme aj my k nemu rýchlo otočili hlavy. Zazdalo sa mi, že na tvári Ahrimana sa objavil mierny sotva badateľný zmätok, no keď sa mu dostalo všeobecnej pozornosti, okamžite nasadil okúzľujúci úsmev a veselo povedal:

„Presne tak, boli samozrejme aj také časy, keď peniaze chodili po štyroch nohách. Ale je dobre, že tie časy sú už dávno preč. Veď by som sa teraz strhal, keby som mal spočítať svoj 'kapitál' na hlavy.“

„To áno, z takého kapitálu by boli len straty,“ so smiechom poznamenal Voloďa. „Nielenže to chce stále jesť, ale šíri to aj špecifický pach.“

„Čo je pravda, to je pravda!“ povedal Ahriman, priam tak, ako by Voloďa dosiahol bod jeho mentálneho uvažovania.

Vymenil si pohľady so Senseiom a znova sa rozosmiali, akoby do týchto slov vkladali oveľa väčší zmysel, ako bolo povedané. Keď sa prestali smiať, Ahriman pokýval hlavou:

„No áno, čo všetko len neslúžilo ľuďom ako peniaze: od kravských lebiek na Borneu až po ľudské lebky na Šalamúnových ostrovoch, od tyčiniek soli v Afrike po lisovaný čaj v Číne a na Barme. V starom Mexiku napríklad platili kakaovými bôbmi. Ale čo je najzaujímavejšie, dokonca aj v tých časoch boli falšovatelia peňazí, ktorí falšovali bôby,“ zasmial sa Ahriman. „Čo všetko už ľudia poskúšali ako peňažné prostriedky: tabak, zrnká ryže, kukurice, sušené ryby, kože, hovädzí dobytok, ľudí.“

„Áno,“ akosi trpkó prehovoril Sensei. „Peniaze sa nemili, len postoj k peniazom zostal rovnaký...“

„V princípe sa nič nezmenilo,“ súhlasil s ním Ahriman. Chvíľu všetci mlčali, až kým Volod'a neprehovoril:

„Ale tým 'kapitálom' si ma, Sensei, ohromil,“ povedal Volod'a. „Kto by si to len pomyslel! Takže to vyzerá tak, že Marx napísal knihu o 'kusoch dobytká'?“

Starší chlapci vybuchli smiechom.

„No, ak budeme pristupovať k dialektickému materializmu v práci Karla Marxa s názvom Kapitál z tohto pohľadu,“ zasmial sa Sensei, „tak skutočne dostaneme úplne iný podtext tejto koncepcie. Veď tam bytie definuje vedomie. Ľudia si sami vytvárajú svoju históriu, a podnecujúce motívy ich reality sa definujú materiál- nymi podmienkami spoločenskej výroby. Spoločnosť je považovaná za jednotný mechanizmus, ktorý je v tomto zmysle podobný stádu, v ktorého štruktúre výrobné sily určujú výrobné vzťahy, formy vlastníctva. Toto ďalej podmieňuje triednu štruktúru spoločnosti, politiku, morálku, náboženstvo, filozofiu.“

„Teda, Sensei, ty to dávaš!“ s úsmevom nadšene pre- hovoril Volod'a. „Ty si ešte pamätáš Kapitál?!“

„No, ešte mi zostalo čo-to v palici,“ zasmial sa Sensei.

„A bobky v...“ skúsil doplniť svoju improvizáciu Žeňka, ale zasekol sa a nedopovedal. Hoci aj tak ho všetci pocho- pilí bez zbytočných slov, čo vyvolalo novú vlnu smiechu.

Volod'a sedel, len sa usmieval, no potom si očividne dal do súvisu Senseiove slová s novou interpretáciou, a znovu sa rozosmial, a svojim dunivým smiechom na- kazil aj ostatných.

„To áno, ako všetko do seba zapadá,“ povedal a utie- ral si slzy od smiechu. „Úplne ako v živote.“

„A na Rusi bol dobytok tiež platidlom?“ spýtal sa Ahrimana Jura, ktorý si očividne po svojom vyložil smiech starších chlapcov.

„Áno,“ ľahostajne odpovedal Ahriman.

„Mimochodom,“ poznamenal Sensei, „dobytok na sta- rej Rusi bol zväčša považovaný za 'cudziu menu'. Pretože dávni Slovania boli hlavne poľnohospodárske kmene.

A vedľa nich žili stepné kmene, ktoré chovali dobytok a vymieňali ho za výrobky Slovanov.“

„No, a u Slovanov slovo 'dobytok' (rus. skot) znamenalo 'bohatstvo', 'majetok',“ blysol sa Ahriman svojimi znalosťami ruskej histórie. „Veď až potom došlo k rozdeleniu pojmov na zvieratá a peniaze.“

Ale Sensei aj voči tomuto oponoval:

„'Nadbytok majetku', 'nadmiera', 'prebytok' – áno, pod týmito slovami mali na mysli vlastníctvo 'dobytku'. Ale vôbec nie 'bohatstvo' ako také. Veď pôvodne slovo 'bohatstvo' u starých Slovanov znamenalo 'Boh a ty', 'Boh v tebe', 'V Bohu si ty' a myslelo sa tým duchovné bohatstvo, ktoré je dostupné len človeku a je jeho pravou hodnotou.“

„No, nech je ako chce, ale byť bohatým je dobré v jednom aj druhom zmysle!“ urobil všeobecný záver Ahriman.

„Presne tak,“ súhlasil Viktor.

„Ale na to, aby ste sa stali bohatými,“ zjavne sa rozhodol pokračovať vo svojej myšlienke Ahriman, „sa musíte naučiť vážiť si peniaze, ľúbiť ich, a tiež počítať, zhromažďovať a opatrne s nimi zaobchádzať. To znamená viesť si účtovníctvo. Skrátka, ovládať ekonomiku. Ekonomika, to je nutnosť každej civilizácie. Je to umenie viesť hospodárstvo, nech už je veľké alebo malé, podstata sa nemení. Veď ekonomika vznikla ešte u starých Sumerov. Práve Sumeri naučili tomuto veľkému umeniu celý svet...“

Sensei sa usmial a povedal:

„No, ak už máme byť úplne čestní, Ahriman, potom musíš uznať, že Sumeri naučili celý svet nielen ekonomike, ale aj byrokracii. Veď u nich ešte aj na každý ovocný strom od momentu, kedy ho zasadili, umiestňovali osobitnú hlinenú tabuľku, niečo ako evidenčný lístok, kde sa každoročne zaznamenával počet zozbieraných plodov z daného stromu.“

Tatiana sa zasmiala a potichu mi povedala:

„Ešteže v tých končinách nerástol rakytník. Asi by sa zbláznili, keby mali počítať tie oranžové drobné bobuľky.“

Sensei pokračoval:

„A keď strom zostarol a, samozrejme, úroda poklesla, príslušný úradník sa obrátil na vyššiu inštanciu so žiadosťou o povolenie vyrúbať tento strom. Zodpovední 'inšpektor' zapísal toto povolenie na spomínanú hline-nú tabuľku a ukončil text informáciou, že kmeň daného stromu bol odovzdaný do skladu.“

Volod'a veselo dodal svojim hlbokým hlasom:

„To je ako v anglickej anekdote: 'Čím viac ti niekto po-máha v tvojej záhrade, tým menej je to tvoja záhrada'.“

„Presne tak,“ rozosmial sa Sensei spolu s ostatnými.

„To už áno, a mne by ani nenapadlo, že u starých Sumerov existovala taká byrokracia,“ pousmial sa Ni-kolaj Andrejevič a zavtipkoval. „Takže tam má korene tá strašná byrokracia a nekonečné formality!“

Všetci sa rozosmiali, Ahriman pokrčil plecami a po-znamenal:

„Ako sa hovorí, bez kopejky nebude ani rubľa, ani milión. Takže tento sumerský príklad je len ukázkou poriadku a hospodárnosti.“

A ďalej sa pohrúžil do historických príkladov ľudí, kto-rým sa podarilo nahromadiť solidný kapitál, pričom začí-nali s nepatrnými sumami. Keď Ahriman dokončil svoje rozprávanie, Žeňa so spokojným výrazom tváre oznámil:

„Nuž, ekonomiku nechajme ekonomikou, ale obed sa vydaril vynikajúco!“

Ahriman hneď poznamenal:

„Peniaze otvárajú možnosti. Keby som napríklad ne-mal dostatok peňazí, nikdy by som sa nedozvedel, že na svete existujú také poklady kulinárskeho umenia. Všet-ko spoznáte až keď to porovnáte... Takže, priatelia, je lepšie byť mladý, zdravý a bohatý, ako starý, chudobný a chorý.“

„To áno, a so zubnou protézou,“ dodal Viktor, a všet-ci sa znovu rozosmiali.

Keď sa kamaráti najedli, dôstojne sa rozvalili na svo-jich stoličkách. Po takomto luxusnom obede Žeňa, po-hladiac si bruško, vyhlásil:

„Tak, Ahriman, poctil si nás svojím obedom. No tak... keby niečo, zastav sa... častejšie...“

„Určite,“ povedal Ahriman, a so samoľúbym úsmevom pozrel na Senseia.

Žeňka nechtiac nahlas štikútol a ospravedlňujúco znova povedal:

„Uf, musím ale povedať, že je mi ťažko. Čo tak trochu utriať túto hojnosť potravy intenzívnym plávaním vo vlnách?“

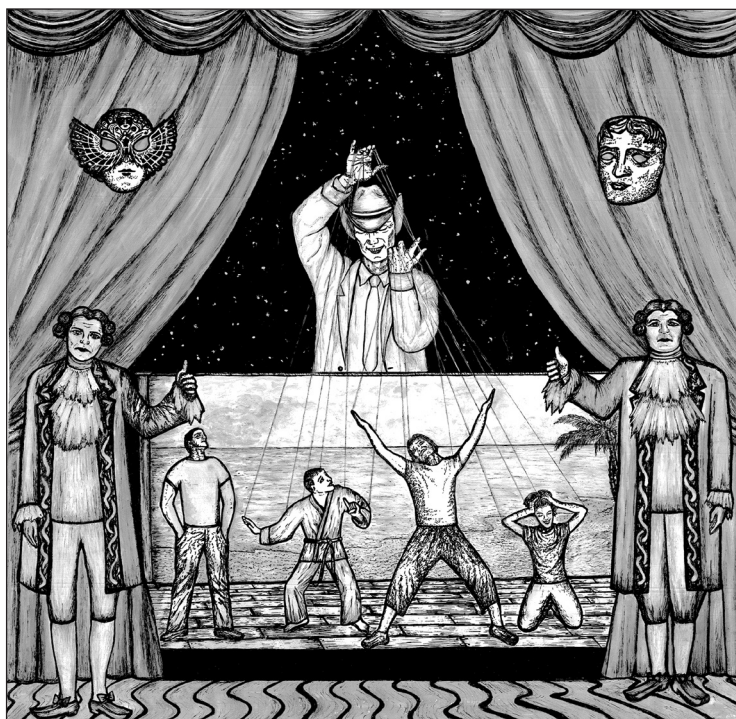
„Ale načo plytvať svojou energiou?“ spýtal sa Ahriman. „Čas môžeme venovať aj vyberanejším vodným zábavám, samozrejme, ak nemáte nič proti tomu.“

Skupinka, zaujatá týmto návrhom, hlasným „Hurá!“ podporila túto myšlienku. No Ahriman nezačal opisovať navrhované vodné radovánky, len povedal, že v tejto súvislosti má pre nás pripravené ďalšie prekvapenie. Poďakovali sme za dobrý obed a s plnými žalúdkami sme sa vyvalili zo stanu, a ocitli sme sa v jasných, teplých slnečných lúčoch pláže. Niektorí, vrátane mojej osoby, bežali do svojich stanov, aby sa prezliekli. Musím povedať, že som vyšla zo stanu v stave akéhosi „omámenia“, akoby som nemala vôbec žiadne sily. Kým som sa doplazila do stanu, Tatiana už z neho vyskočila v plavkách.

„Ponáhľaj sa,“ popohnala ma a rozbehla sa ku Kostíkovi, ktorý svižne vyliezol zo svojho stanu.

„Hneď,“ mala som sotva silu to vysloviť, keď som liezla do našich dievčenských „apartmánov“.

Rozhodla som sa, že si na chvíľku ľahnem, aby som aspoň trochu zmiernila tento nával slabosti. No len čo sa moja hlava dotkla vankúša, okamžite som upadla do hlbokého spánku. A prebudila som sa až vtedy, keď slnko začalo zapadať. Prekvapujúce, no cítila som sa tak dobre, akoby sa to, čo sa udialo so mnou dnes ráno, vôbec nestalo. Keď som vykukla zo stanu, moja osoba, ako sa hovorí, zhodnotila situáciu. Stan tu už nebol. Zato naša pláž sa zmenila na akési prepychové rekreačné stredisko. Na brehu bolo asi desať bielych lehátok, na piatich z nich



Kresba Anastasie Novych
Veľký Affix

ležali Nikolaj Andrejevič, Volodža, Sensei, Ahriman a súdiac podľa čierneho kimona aj Veliar. V diaľke sa stále na vlnách pohojdávala jachta. Na mori sa dvaja ľudia preháňali na vodných skútroch šialenou rýchlosťou. Bol to Stas a Žeňa. Jazdili po vodnej ploche ako blázni, doslova ako neposední mladí býčkovia, ktorí vykĺzli na slobodu. V diaľke na mori sa rútil a vlny rozrážal motorový čln, ktorý mal k sebe priviazaný akýsi veľký, zrejme vzdušný vankúš v tvare podlhovastého žltého banánu. Na ňom, súdiac podľa postáv, trónil celý zvyšok našej skupinky, všetci oblečení do rovnakých žiarivo oranžových záchranných viest – Slávko, Kostik, Tatiana, Ruslan, Jura, Andrej a Viktor. Motorový čln sa celý čas nakláňal z boka na bok, prudko vyberal zátačky, na ktorých pravidelne celá skupinka s pišťaním a krikom padala do vody. A keď sa čln priblížil, aby naložil tento pišťiaci a kričiaci náklad z vody, všetci sa úporne, ako mravce, driapali na tento vzdušný vankúš, a keď zaujali svoje pôvodné miesta, znovu sa snažili udržať vo veľkej rýchlosti na tejto veci.

Prezliekla som sa, dala sa do poriadku, a pripojila som sa k ostatným na brehu. Keď si moja osoba sadla na prázdne ležadlo vedľa Nikolaja Andrejeviča, Sensei, ktorý si všimol moju prítomnosť, prehovoril, čím na mňa obrátil všeobecnú pozornosť:

„Ó, slniečko, ty si sa prebudila. No ako sa cítiš?“

„Ďakujem, už dobre,“ povedala som.

„To je skvelé,“ nadvihol Ahriman tmavé okuliare a spokojne prehovoril, akoby zo seba zhodil zodpovednosť za nejakú vinu. „Chceš sa povoziť?“ kývol smerom k motorovému člnu s veľkým banánom a našimi jazdcami.

Práve v tej chvíli spravil čln prudký obrat, banán sa prevrhol a kamaráti z neho zleteli dole hlavou ako semienka zo zrelej slnečnice.

„Ó nie, ďakujem. Radšej si posedím tu,“ povedala moja osoba, pričom si živo predstavila seba na ich mieste.

„Nuž, je to na tebe,“ rozhodil rukami Ahriman, znovu si nasadil slnečné okuliare a pozrel sa na more.

Muži pokračovali v rozhovore o jachte, ktorý bol zjavne prerušený mojím príchodom.

K pobrežiu rýchlo priplávali Žeňa a Stas, synchronne urobili vo vode poslednú prudkú zákrutu, doslova kúsok od nás. Vlny sa krásne rozbehli v kruhoch, a vytvorili dva zvláštne lieviky, uprostred ktorých boli naši pretekári. Keď chlapci vytiahli na piesok vodné skútre, pristúpili k Senseiovi. Oči im priam horeli od takej vzrušujúcej zábavy, ktorá im zjavne pridala do krvi nemalú dávku adrenalínu.

„Super! Taká rýchlosť!“ podelil sa o svoje dojmy Žeňa. „Taká manévrovateľnosť. Až to berie dych!“

„Paráda!“ potvrdil Stas. „To je ale technika, to teda hej. To je motor!“

„Sensei, chceš si to skúsiť? Nebudeš futovať!“ živo navrhol Žeňa. „Ja som proste blázon do takejto rýchlosti!“

Mužov rozosmiali tieto úprimné dedinské výrazy chlapca.

„Nie, vďaka. Ja nepotrebujem byť blázon,“ so smiechom odpovedal Sensei. „A navyše už je čas zdvihnúť sa, ak chcete stihnúť sensibilovo predstavenie.“

„Samozrejme, že chceme!“ znovu prehovoril Žeňa, s akousi zvýšenou dávkou čulosti. Obrátil sa na Ahri mana, a z nejakého dôvodu mu už zatykal: „Nebudeš futovať. Takéto kino si ešte nevidel. Je to miestna exotická pozoruhodnosť.“

Všetci sa znova zasmiali. No vtom si Žeňa medzi oddychujúcimi všimol moju osobu. A keďže sa Sensei odmietol voziť, nalepil sa na mňa ako na nový objekt, ešte neskúsený v tomto množstve zábavy.

„Jéj, Nastá! Poď, povozím ťa s vetrom opreteký!“

„Ani náhodou,“ usmiala som sa. „Len pred chvíľou ma prestalo motať, a ty ma chceš znovu rozkývať.“

Stas so smiechom potiahol kamaráta za ruku.

„Žena, fuj! Čo si sana ňu nalepil? Poďme sa už prezliecť. Inak naozaj nestihneme, 'koncert všetkých koncertov'.“

Žeňa sa pousmial, a aby nás ešte viac rozosmial, obzrel sa späť na vodné skútre, ktoré sa mu tak zapáčili, a zafňukal. No Stas ho už tlačil preč, ako prašivého psa od lákavej kostičky. A keď sa všetci dosýta nasmiali na tejto mizanscéne, Žeňa sa poškrabal na zátylku:

„Ech, nevyšlo to... Bolo by skvelé kúpiť si taký!“

„No a kdeže sa budeš na ňom preháňať?“ zasmial sa Stas. „Po miestnych výmoľoch alebo doma po odpadovom kanáli?“

„No a čo, bolo by to cool!“

Znovu sa rozosmiali.

„Nuž čo, poďme sa pripraviť,“ navrhol Sensei, obrátiac sa k mužom.

Ahriman kývol. A zjavne úplnou náhodou obaja otočili hlavy každý na inú stranu, obracajúc sa k svojim pomocníkom, a takmer jednohlasne povedali:

„Zavolaj ostatných.“

Ibaže Senseiova výzva patrila Žeňovi a Ahrimanova Veliarovi. Nášmu kamarátovi, a ostatne ani Čiňanovi, to zjavne nebolo treba dvakrát opakovať. A kým Veliar kultivovane vzal miniatúrnu vysielacku, ležiacu vedľa neho a zdvihol si ju k perám, tak Žeňa okamžite vydal taký prenikavý a ohlušujúci signálny hvizd, že som si ledva stihla zapchať uši, aby mi nepopraskali ušné bubienky. V tej chvíli ste mali vidieť Veliarovu tvár. Jeho ruka, ktorá už stihla automaticky stlačiť komunikačné tlačidlo, sa pomaly spustila a jeho oči vyjadrovali taký zmätený údiv pri pohľade na tohto hudobne nadaného písača, akoby Čiňan uvidel naživo domorodca z éry dinosaurov. Ahriman, ktorý tiež nečakal od chlapca také ohromujúce zvukové signály, užasnuto pozrel jeho smerom, a potom sa potichu začal chvieť v záchvate nezvučného smiechu. Hvizd nášho chlapca sa zjavne doniesol až k svojmu adresátovi, pretože čln sa nielenže prudko otočil smerom k brehu, ale navyše sa ešte z Veliarovej vysielacky nečakane ozval prerušovaný plamený prejav vodiča člna v cudzom jazyku, s konkrétnymi

ostrými vsuvkami špecifických „ruských výrazov“. Veľiar ktorý si náhle uvedomil, že už s ním hovoria, sa spamätal a začal rýchlo odpovedať, čo Ahrimana so Senseiom ešte viac rozosmialo. Stas a Žeňa sa na nich pozreli a aktívne podporili tento nákazlivý smiech. Pritom sa Žeňa zároveň pokúsil zistiť od Senseia: „A čo sa stalo?“ Na to mu Sensei odpovedal:

„Ále, tvoje hvizdnutie sa tamtomu človeku zapáčilo. Hovorí, že takúto kakofóniu nikdy v živote nepočul.“

Žeňa, ktorý očividne začul v Senseiovom prejave slovo jemu neznáme, nepochopil, či sa má radovať alebo nie. Usmial sa a s určitou dávkou rozpačitosti sa pochválil:

„A ešte aj vyšívať krížikovým stehom viem.“

Muži sa už váľali od smiechu. Keď sa dosmiali, začali sa chystať, ani nečakali na príchod motorového člna. Ja som sa šla do stanu prezliecť do niečoho vhodného na naše večerné dobrodružstvo.

Keď som už bola prakticky oblečená v športovom úbore, do stanu vletela Tatiana, celá rozochvená, s modrými perami a planúcimi očami, no súdiac podľa nálady, s nadmierou veselých emócií. Rýchlo sa začala prezliekať, a pritom sa delila o svoje dojmy zo všetkých tých vodných radovánok, ktoré im poskytol Ahriman. Jej smiech bol však akýsi zvláštny, povedala by som „nervózny“, aký býva u človeka, ktorý sa niečoho veľmi zľakol, no snaží sa toto zľaknutie zakryť smiechom, aby nevyzeral pred ostatnými ako zbabelec. Niet divu, po takej jazde! Myslím si, že keby som sa párkrát prehupla z toho banána v divokej rýchlosti dole hlavou ja, tak neviem-neviem, ako by som sa smiala.

O pol hodiny už boli všetci pripravení. Ahriman navrhol, aby sme priplávali k penziónom na jachte, Nikolaj Andrejevič vyslovil myšlienku ísť autami. No Sensei povedal, že on osobne by sa radšej prešiel pešo, pričom zdôraznil prospešnosť chôdze pre zdravie každého človeka. Ne protestoval nikto. Keď pešo, tak pešo.

Tým skôr, že počasie bolo prekrásne a príroda, na pozadí bližiaceho sa večerného západu slnka, vyzerala nádherne. Dokonca aj Ahriman bez váhania súhlasil so Senseiovým návrhom.

„Keď pre zdravie, tak pre zdravie.“

Ahriman sa už stihol prezliecť do športového oblečenia a tenisiek, vďaka čomu vyzeral ako jeden z nás, ničím sa od nás neodlišoval. Dokonca aj Veliar mal miesto kimona nové športové oblečenie. No zatiaľ čo Ahriman bežne nosil tento odev, a ani mu nevenoval pozornosť, Veliar si svoje športové oblečenie po celý čas naprával a vyrovnával jeho záhyby. Súdiac podľa jeho výzoru, bol mimoriadne nespokojný s tým, že namiesto pohodlného čínskeho kimona si musel na seba navliecť taký nepohodlný produkt Západu. Pravdaže, svoju tichú nespokojnosť prejavoval vtedy, keď nebol v zornom poli svojho šéfa.

Všetci sme sa vydali na cestu a odvážne sme prenechali náš tábor dvom námorníkom z Ahrimanovej jachty. Spočiatku sme kráčali pohromade, zabraní do jednoduchých rozhovorov pretkaných vtipkovaním. No neskôr sa naša skupina trochu rozdelila a rozťahla. Vpredu išiel Ahriman obklopený Viktorom, Stasom, Žeňou, Jurom a Ruslanom. Za nimi zaostal Volod'a a osamote kráčajúci Veliar. Potom nasledovala naša skupinka: Andrej, Kostík, Tatiana, ja a Slávko. A celý sprievod uzatváral Sensei s Nikolajom Andrejevičom, ktorí debatovali o niečom z oblasti psychológie.

„Veru, už dávno som sa tak neodreagoval,“ veselo povedal Andrej.

„Ani nehovor,“ ochotne pritakal Kostík. „Bolo to fantastické!“

„Je to predsa len super chlapík, ten Ahriman!“ pripojil sa Slávko k všeobecnej vlne nadšenia. „Aby nie!“

„Na takéto odpočinok nikdy nezabudnem,“ nadšene prehovoril Andrej.

„Presne tak, na to sa nedá zabudnúť,“ kývol Kostík. „Keď prídeme domov...“

„Ach, ani nepripomínaj,“ zastonala Tatiana. „Po takomto raji späť do našej pochmúrnej reality.“

„To nič,“ povzbudil ju Kostík, „možno sa nám tiež raz pošťastil!“

„To áno, tak za pár desiatok rokov. A nie nám, ale ich potomkom,“ Andrej so smiechom kývol smerom k Ahrimanovi a Veliarovi. „A, ako hovorí môj otec, u nás bude v tej dobe na stole ako vždy jedine popolník.“

Všetci sa smutne zasmiali. Počas rozhovoru k nám po celý čas prilietali úryvky rozhovoru starších chlapcov s Ahrimanom. A keďže náš smutný smiech rýchlo utíchol a ponoril nás do neveselej predstavy našej očakávanej budúcnosti, opäť sme začuli ďalšie Ahrimanove slová.

„Homo faber – človek tvorca, tak dnes nazývajú súčasného človeka. A je to zodpovedajúce... Ľudskej náture je vlastné prejavovať záujem o záhady sveta. A logicky aj túžba rozlúštiť ich. Dokonca aj samotné hľadanie odpovedí na tieto otázky vypovedá o túžbe človeka žiť lepšie...“

„Presne, žiť lepšie,“ zopakoval Andrej Ahrimanove slová a vtípne poznamenal: „V našom prípade to 'lepšie' vždy dopadne ako v tej anekdote: 'Ešte len začali dobre žiť, a peniaze došli'.“

„Áno, a tak je to vždy,“ potvrdil so smiechom Slávko. „Priam chronický nedostatok!“

„Nie chronický, ale dedičný,“ upresnil Kostík. „Nedostatok peňazí, to je taká nákaza, ktorá sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie.“

Všetci sa zasmiali.

„Čo je pravda, to je pravda,“ prikývol Andrej. „A tak aj život prejde v samých finančných kotrmelcoch. A pri tom je taký krátky.“

V tej chvíli sme začuli zvláštne verše, ktoré prednášal Ahriman.

„Odtrhla sa suknička ruže vo vánku.

Slávik v záhrade sa radoval ránu.

Raduj sa aj ty, pretože ruža sa pominie.

Šepká mladá ruža: 'Kochaj sa! Zomriem...!‘“

„Ó!“ spamätal sa Kostík. „To je predsa Omar Chajjám. Počkaj, počkaj...“

Kostík sa ponáhľal pripojiť k Ahrimanovým poslucháčom a nechal našu skupinku vzadu. Tatiana pozerala, ako rýchlo sa Kostík vzdáva, a nespokojne prskala: „Hm, to mi ešte...“

Ani nestihla dokončiť vetu, keď sa Andrej zasmial a s pátosom predniesol smerom ku Kostívi:

„Keď odišiel, zanechal za sebou veľa oddaných priateľov. Veď to bol skutočný... egoistický zradca.“

Zasmiali sme sa. Ale neubehlo ani päť minút, a rady „egoistických zradcov“ úspešne rozšíril ako Slávko, tak aj samotný Andrej, pretože medzi staršími chlapcami a Ahrimanom sa rozprúdil veľmi zaujímavý rozhovor. A nám s Tatianou nezostávalo nič iné, ako podísť bližšie, aby sme sa aspoň tak nenudili. Keď sme boli zároveň s Volodom a Veliarom, ktorí kráčali kúsok za skupinkou, už sme zreteľne počuli každé Ahrimanove slovo. Zaujímavá diskusia sa rozprúdila po tom, ako niektorý z chlapcov pripomenul Ahrimanovi, že po obede im prisľúbil zasvätiť ich do biznisu a do toho, ako správne začať podnikáť.

„To, čo vám chcem porozprávať,“ povedal Ahriman, „som už rozprával a vysvetľoval mnohým ľuďom v rôznych krajinách. Pritom to boli ľudia rôznych rás, vrstiev aj národností. A verte mi, že prakticky väčšina z nich...“ Na niekoľko sekúnd sa zamyslel, a potom dodal: „No, prakticky všetci s výnimkou niekoľkých...“ A tu sa Ahriman, ako sa mi zezdalo, mierne pootočil a úkosom pozrel na Senseia, ktorý kráčal vzadu a rozprával sa s Nikolajom Andrejevičom. „Takže, prakticky všetci začali dosahovať stanovené ciele, a tým meniť od základov svoj život, stali sa bohatými a rešpektovanými ľuďmi v spoločnosti. Boli medzi nimi, samozrejme, aj vynikajúce osobnosti, ktoré dosiahli významné úspechy v podnikaní, stali sa mojimi pomocníkmi, a teraz sami stoja na čele najväčších svetových spoločností.“

Ale na začiatku to boli jednoduchí ľudia, takí istí, ako ste vy. No pozorne počúvali moje slová, to, čo teraz chcem povedať aj vám.“

Ahriman sa odmlčal. Všetci stíchli.

„Všetka skutočná sila premeny sa ukrýva vo vašej sile podvedomia, vo vašej pevnej viere a vyrovnanej mysli pri dosahovaní vytýčeného cieľa. Nepochybujem, že Sensei vám o tom už veľa rozprával. No myslím si, že ste ešte nepočuli, ako môžete materializovať myšlienky do konkrétnych činov, a zhmotniť svoju najtajnejšiu túžbu v realitu.

Ľudia si myslia, že tento svet je krutý a nespravodlivý. Prečo napríklad niekto prakticky nepracuje a má všetko? A iní drú od rána do večera a vo vrecku majú len pár úbohých mincí. Prečo majú niektorí bohatstvo a úctu, a iní trpia neustálym nedostatkom, žijú takmer za hranicou biedy? Jedni majú luxusné zámky v hlavných mestách Európy, jachty, najnovšie modely áut, a iní sú nútení biedne živoríť v chatrčiach, jazdiť do práce v lepšom prípade v preplnených autobusoch. Prečo dobrých ľudí mučia strašné neduhy, a nenapraviteľní darebáci si žijú na vysokej úrovni, a navyše majú ešte aj pevné zdravie? Prečo niekto zvífazi nad smrteľným ochorením, a niekto na tú istú chorobu umiera? Povieť, že svet je nespravodlivý?“

Ahriman vyčkávajúc pozrel na našich chlapcov.

„No áno,“ kývol Žeňa, zrejme preto, že všetci mlčali, a vytiahol celý slogan: „Ako sa hovorí, dnes si bez povšimnutia prešiel nespravodlivosť. A zajtra? Zajtra ňa nespravodlivosť neminie.“

Ahriman sa zasmial:

„Ale nie, priatelia, v skutočnosti na tom svet nenesie žiadnu vinu. Svet žije v prísnom súlade s určitými zákonmi. Všetko spočíva v spôsobe myslenia človeka, vo využití sily jeho podvedomia. Veď naše podvedomie má nevyčerpatelné možnosti. No otázka spočíva v tom, či ich využijeme? Nie. Prečo? Pretože neustále o sebe pochybujeme,

neustále sme so sebou nespokojní. Ale odpovedzte mi na otázku: ak človek sám seba nemá rád a neváži si sám seba, ako potom môže prinútiť iných, aby ho mali radi a vážili si ho, aby brali do úvahy jeho názor?“

Chlapci kráčali mlčky, niektorí zvesili hlavu, niektorí hľadeli na Ahrimana. „Vezmime si taký jednoduchý banálny príklad zo života. Dvaja spolužiaci. Jeden bol príkladom vo všetkom – v štúdiu, v partii. Ten druhý hral večne druhé husle, bol lenivý, bez talentu. No prešiel čas, a tento druhý sa stáva riaditeľom firmy, a prvý – veľmi inteligentný – pracuje v tejto firme ako robotník, drie od rána do večera za pár drobných. Prečo sa stávajú také prípady? Nespravodlivosť? Vôbec nie. Celý trik tohto paradoxu spočíva v tom, že ten druhý, aj keď bol navonok nenápadný, no mal vnútornú sebadôveru, dokonalé nadanie sebaúcty, a absolútne nepochyboval o tom, čo robí. Ale prvý spolužiak bol pod tlakom okolia, cítil strach a pochyboval o svojich činoch. Pochybnosti majú vlastnosť ničiť, ale v žiadnom prípade nie tvoriť.“

„Áno, pochybnosti, sú prvým nepriateľom,“ súhlasne prikývol Viktor. „A človek si začína tak veľmi zvykať...“

Vtedy si Žeňka, ktorý kráčal za Ahrimanom a Stasom, a očividne mal už dávno záľusk na Stasovo miesto, medzi nimi všimol rozširujúcu sa medzeru a okamžite sa pokúsil vytesniť kamaráta, aby bol bližšie k Ahrimanovi.

„Presne, presne“, povedal chlapec, nadväzujúc na Viktorovu reč, pričom sa snažil vkliesniť do predného radu na miesto brániaceho sa Stasa. „Na tohto nepriateľa si začínaš zvykať tak veľmi, akoby to bol priateľ. A priateľ, to je horšie ako nepriateľ, čím je bližšie, tým je neodbytnejší a dotieravejší.“

Stas, ktorý už nedokázal odolávať takémuto bezočivému Žeňkovmu nátlaku zozadu, musel ustúpiť pred jeho úpornosťou. A Žeňka v duchu jasal, očividne svoje slová adresoval viac Stasovi než Viktorovi.

„A nielen to. Je to naozajstný zloduch! Pretože priateľ vždy mieri dokonca na tvoje právoplatné miesto,“

zahundral si popod nos Stas, ktorý sa ocitol vzadu, a s vyčítavým pohľadom, hľadiac smerom k Žeňkovi, dodal:

„Ako sa hovorí, prišiel zloduch na návštevu na tri dni a zostal naveky.“

Viktor, ktorý kráčal zamyslene, a nevšimol si celý tento boj lokálneho významu, sa uškrnul:

„Presne si to vystihol! Práve tak sa pochybnosti usídľujú v našej hlave. To si teda vystihol do bodky!“

Stas sa uškrnul.

„Aby nie! Nič iné mi ani neostáva, iba hovoriť výstižne pri takom profile počúvajúcich, ale nepočujúcich.“

No Viktor už nevnímal jeho slová a spýtal sa Ahrimana:

„A ako teda vykoreniť týchto zloduchov z hlavy?“

„Pochybnosti vyrastajú z neznalosti. Neznalosť plodí nedôveru. A nič neničí vieru tak, ako nedôvera,“ vysvetlil Ahriman. „Nedôvera je protipólom viery. Pochybnosti, to sú vaše podvedomé strachy. Pre každého človeka sú typické nejaké strachy, nestálosť, psychické komplexy. Toto všetko obzvlášť ťažko prekonávajú tí, ktorí sa narodili v prostej, nemajetnej rodine, kde rodičia boli v živote takými istými smoliarmi, ako väčšina. Od detstva títo ľudia videli neustále len príklad toho, ako prežiť, a nie ako žiť na vysokej nohe.“

„Presne tak,“ poznamenal Stas a rýchlo vykročil k Ahrimanovi a zaujal svoje pôvodné miesto, zatiaľ čo sa Žeňka samofúbo rozhliadal navôkol. A s úsmevom, poškuľujúc po Žeňkovi, ktorý jednoducho onemel z takej nehanebnej Stasovej bezočivosti, vyhlásil: „V takých rodinách platí jeden zákon: bol si vyštvaný, tak vyštvi druhého.“

„Tí, ktorí sú z takýchto rodín, spravidla len snívajú o bohatstve,“ pokračoval Ahriman a tváril sa, že nevidí túto rošádu medzi priateľmi. „No kvôli svojmu komplexu smoliara nevedia, a ani si len nechcú pripustiť, že môžu reálne zbohatnúť. Väčšina ľudí je vo svojom myslení obmedzená svojimi strachmi, preto nežijú, ale prežívajú.“

Hoci, všimnite si napríklad, že človek sa rodí bez strachov. Spomeňte si na seba. Od najútľejšieho detstva vám vstúpili rôzne strachy, ktoré boli absolútne nepodstatné, pretože cieľ vašich príbuzných a blízkych bol jeden – ochrániť vás pred nepríjemnosťami. Báli sa o vás, a tak vám vnucovali svoj psychologický typ, ale v skutočnosti z vás robili zarytého smoliara, s množstvom komplexov 'nedá sa', 'nemôžem', 'to je pre mňa nedostupné'. No nie je to tak? Je. Veď skutočne, ak si trochu ponamáhate pamäť a zhodnotíte prežité roky, tak si spomeniete, ako vám v detstve nespočetnekrát hovorili 'nesmieš', ako bránili prejavom samostatnosti, prejavom osobnosti. Koľkokrát ste počuli od rodičov, keď sa vracali z práce, že ich nadriadený je hlupák, idiot. No tento 'idiot' bol nadriadeným, a tí vaši múdri rodičia pre neho pracovali. Takže vo vašom podvedomí sa ukladal model kopírovania, že vás, takých múdrych, ako aj vašich rodičov, bezpodmienečne musia riadiť hlupáci. Preto, keď ste dospeli a podvedome ste už prijali tento model ako axiómu, tak aj sami seba odsudzujete na otroctvo. Verte mi, vo svojom živote som toho už veľa videl. Dokonca, aj keď je človek génius, no nie je schopný samostatne sa rozhodovať, tak sa stáva, že sa génius zamestná u idiota, ktorý nemá žiadne znalosti, ale zato má ozajstnú silu vôle. Sila vôle znamená v tomto svete veľa.

No vaše detské roky, to je len počiatočná časť formovania vašich strachov. Čím ste starší, tým viac komplexov strachu vo vás vyvolávajú nové okruhy vašich známych. A vám je podvedome vsugerované, že z vás nikdy nič poriadne nebude, že vaše pokusy niečo dosiahnuť nemajú zmysel, že skôr či neskôr aj tak zlyháte, ochoriete, stanete sa nevládnymi. Vstúpajú vám, že svet sa rúti do priepasti, že čoskoro bude koniec sveta, že život, to je večné utrpenie v pekle, a že vy ste v ňom len stroskotanec.

Potom vyrastiete a na základe celého tohto negatívneho komplexu sa u vás začínajú rozvíjať ďalšie strachy pod vplyvom okolitej spoločnosti, novín a televízie, a posilňujú



Fragment kresby Anastasie Novych
Odhalenie Ahrimana

vo vás pocit beznádeje a zúfalstva. A vy už nekontrolujete tento negatívny tok informácií, a bez zábran ho vpúšťate do podvedomia. Začínate veriť všetkému, čo ste videli a začuli, a tým si prostredníctvom sily viery vytvárate desivú realitu svojej existencie. A ak sa pozrieme na podstatu v globálnom meradle, tak všetko sa to robí preto, aby z vás vychovali pokorného otroka. Lebo na tomto svete existuje jeden zákon: buď sa staneš slobodným človekom, pánom otrokov, alebo budeš otrokom slobodného človeka.

Pozrite sa, ako je usporiadaný svet. Vládnemu len neveliká skupina ľudí, mocní tohto sveta, na ktorých pracujú miliardy ľudí. Myslite si, že veria tomu, čo ukazujú v televízii a píšú v novinách? Samozrejme, že nie, pretože oni sami sú tvorcami tých udalostí, ktoré vidíte, pretože toto všetko sa odohráva podľa ich scenára, aby držali v neustálom strachu a pokore svojich podriadených, teda vás. A televízia a tlač sú len heroldmi ich 'kráľovských nariadení'. Ak chcú otroci slobodu a demokraciu, nech majú slobodu a demokraciu, a to v takej podobe, o akej sa otrokom ani nesnívalo. Heroldi rozohrajú frašku tak, že človek potom nielenže túto slobodu nebude chcieť, ale bude bozkávať svoje okovy, len aby všetko zostalo aspoň tak, ako predtým. Viete, ako v tom vtípe, aby ste urobili človeka šťastným, musíte mu najskôr všetko zobrať, a potom vrátiť aspoň polovicu. V podstate, všetky vojny, revolúcie, boj za slobodu, za demokraciu – toto všetko je lož, krásne rozprávky, napísané mocnými tohto sveta, ktorým sú otroci povinní veriť. V skutočnosti sú za tým všetkým len peniaze, veľké peniaze.

Ak chcú otroci pocítiť svoju národnú dôstojnosť, prosím, heroldi sú tu ako na zavolanie. Chcú pocítiť vzrušenie zo škandálov a verejných odhalení – prosím, môžete si vybrať. Veď ľudia sú ničotní vo svojich každodenných sklonochoch. Nič v nich nevzbudzuje väčší záujem ako ľudská tragédia niekoho iného. Mocní tohto sveta vytvoria pre vás akékoľvek božie dopustenie, čo len chceš, len buď otrokom, nevybočuj z davu, buď ako všetci ostatní a myslí ako všetci.

Je ich málo, no vedia vládnuť. A otroci sú len otroci. Po-
chlebovanie sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie, a len
málokomu sa podarí vymaniť sa z tohto začarovaného kru-
hu. Preto vždy boli a budú kasty vládcov a davy otrokov.

Počúvajte ma priatelia! Aby ste sa nestali súčasťou tohto
davu, musíte zmeniť svoju otrockú psychológiu. Začni-
te si vážiť sami seba, aby ste neskôr donútili ostatných,
vážiť si vás. Celý obraz sveta sa začína aj končí vo vašej
mysli. Myseľ – to je vaša zbraň. Ignorujte akúkoľvek nega-
tívnu sugesciu, nedávajte jej silu svojej viery. Vaša viera
musí byť jasne nasmerovaná na dosiahnutie vášho cieľa.
Napíšte si do svojho vedomia zlatú formulu: bohatstvo,
úspech, šťastie. Nenechajte sa ohlupovať nevedomosťou,
strachom, poverčivosťou. Je to len provokácia od tých,
ktorí vám chcú rozkazovať. Myslite samostatne! Naučte
sa prijímať všetky rozhodnutia samostatne! A zapamätaj-
te si, že ak nebudete vy ovládať druhých, tak niekto bude
ovládať vás, tretia možnosť neexistuje. Lebo každá moc
spočíva v tej sile sugescie, ktorú udržiavate vy svojou vie-
rou. Nebuďte tým králikom, ktorý by aj chcel žiť, ale záro-
veň sám lezie hadovi do papule. Pamätajte – toto je váš ži-
vot, jediný a neopakovateľný! Nepatrí nikomu, okrem vás.
Vy ste v ňom neobmedzeným vládcom. A len vy v ňom
prijímate rozhodnutia! V prvom rade sa oslobodte od tých
bezdôvodných strachov, slepých povier, ktoré trápia celé
ľudstvo. Oslobodte sa od šablón, spoločenských rámcov,
ktoré vytvorili šikovní ľudia pre otrocký dav. Namiesto
toho uverte v seba, v nezvratnú realitu života. Zbavte sa
ilúzie. Bohatstvo – to je moc!“

Kráčali sme mlčky, ponorení do Ahrimanovej reči,
ktorá uchvacovala svojou otvorenosťou a silou.

„Šancu predrať sa ku skutočnej slobode, šťastiu a bo-
hatstvu majú všetci. Čo je zlé na tom, že tvoja rodina žije
v takom dostatku, že to vystačí ešte aj tvojim pravnu-
kom na pohodlnú existenciu? Čo je zlé na tom, že keď
máte peniaze, reálne môžete precestovať svet, navšte-
vovať duchovné miesta? Čo je zlé na tom, že na vlastnej

jachte uprostred oceánu na pozadí nádherného západu slnka v tichu a harmónii budete meditovať a venovať sa svojmu duchovnému rastu? Bohatému človeku, ako už viete, sa otvárajú veľké možnosti. Ak chceš, duchovne sa zdokonaľuj, ak chceš, navštevuj sväté miesta, ak chceš, rozprávaj sa s významnými ľuďmi, oddychuj vo vlastnej vile, na vlastných ostrovoch. Pred bohatým človekom sa otvárajú brány mocných tohto sveta. A rovnako priateľsky ho bude vítať hoci aj dalajláma, pápež, alebo aj prezident Spojených štátov.

Po celý čas vám rozprávajú rozprávky, že byť bohatým je zlé. No byť bohatým je dobré! To byť chudobným je zlé. Chudoba, to je choroba, ktorá vám je umelo vštepovaná. Pamätajte si, nech by ste sa presťahovali do akejkoľvek krajiny alebo mesta, aby ste našli lepší život, ak nemáte dostatok peňazí na pohodlnú existenciu, aj tak zostanete otrokom. Lebo v každej krajine, s akoukoľvek vládou, bohatí vládnu chudobným, a chudobní pracujú na bohatých. Tak to bolo, je a bude. Vaša sloboda závisí výhradne od veľkosti vášho kapitálu. Čím ste bohatší, tým ste slobodnejší a nezávislejší. Ostatné, čo vám rozprávajú, to sú len rozprávky. Priatelia, nerobte si zbytočné ilúzie! Prebudzte sa a žite naozaj. V tomto svete žijú, a nie prežívajú, len najsilnejší. Pretože dnes celému svetu vládnu peniaze. Pritom otrokom sa umelo vštepuje nielen chudoba, ale, ako som už hovoril, aj strach, na ktorom šikovní ľudia zarábajú miliardy.

Uvediem vám jednoduchý príklad, ako popredné svetové farmaceutické spoločnosti zarábajú kolosálne prostriedky na vedomí otrokov. Oni len vytvoria celosvetový rozruch okolo nejakej choroby. A to je všetko. Práve toto je ich úplne prvotná investícia, ktorá sa im potom vracia v podobe stonásobného zisku.“

„Nerozumiem,“ začudoval sa Viktor. „Ako to?“

„Veľmi jednoducho. Napríklad vytvorili problém s AIDS a zaistili si stabilný finančný príjem z predaja drahých liekov, ktoré väčšinou tento problém pacienta neriešia.

Stačilo, že celému svetu oznámili správu o možnej hroziacej epidémii tuberkulózy, a hneď na tom zarobili slušné peniaze. Nebudem sa čudovať, keď si vymyslia (až im dôjdu štandardné nápady) nejaký zmutovaný vírus chrípky, ktorý sa na človeka prenáša zo zvierat alebo vtákov.“ „Ale ako ho môžu vymyslieť, keď taký vírus možno v prírode ani neexistuje?“ spýtal sa šokovaný Stas.

„Vidíte, dokonca aj vy hovoríte 'možno'. A neistota je známkou otrockej psychológie. Ale ak k uvedenej informácii pripoja zaplatený názor niekoľkých vedcov z popredných svetových virologických laboratórií, tak tejto informácii bezvýhradne uveríte. A pre nich je hlavné, aby ste uverili. Vtedy strach spolu s pudom sebazáchovy spravia oveľa viac, ako všetky typické reklamy na lieky dohromady. A čo sa týka vírusu, nemusíte sa báť. Ak výstrel naslepo nezapôsobí a neovplyvní davu, bude nahradený ostrým nábojom. Ak matka príroda taký vírus nevytvorí, ľudia jej pomôžu. A to všetko kvôli tomu, aby zarobili miliardy na vakcíne proti tomuto vírusu.

A celkove, sú to šikovní chlapi! Ja som nadšený ich geniálnymi reklamnými návrhmi a organizáciou prílevu solídneho kapitálu. A hlavne, že všetko je pomerne pocitivé – vy sa staráte o svoje zdravie, oni sa starajú o svoje peňaženky. Pričom, keď si vyliečite jednu chorobu ich preparátmi, tak na oplátku získate tri nové choroby zadarmo. V konečnom dôsledku sa stávate ich rukojemníkmi a večnými sponzormi. No nie je to geniálna myšlienka neustáleho dopĺňania kapitálu vďaka vášmu strachu, citlivosti a prisluhovačstvu?! Je to veľký biznis. A veľký biznis, to je moc. Všetci slobodní ľudia sa snažia niekoho ovládať, aby sa sami nestali tými, ktorých ovládajú.“

Pre nás táto informácia bola nielenže šokujúca, ale vyvolala skutočný efekt explodujúcej bomby. Starší chlapi proste okamžite vybuchli do emócií.

„Tak to už hej!“ prehovoril Viktor.

„Veď to je podvod, podvod všetkých podvodov!“ vyslovil Stas.

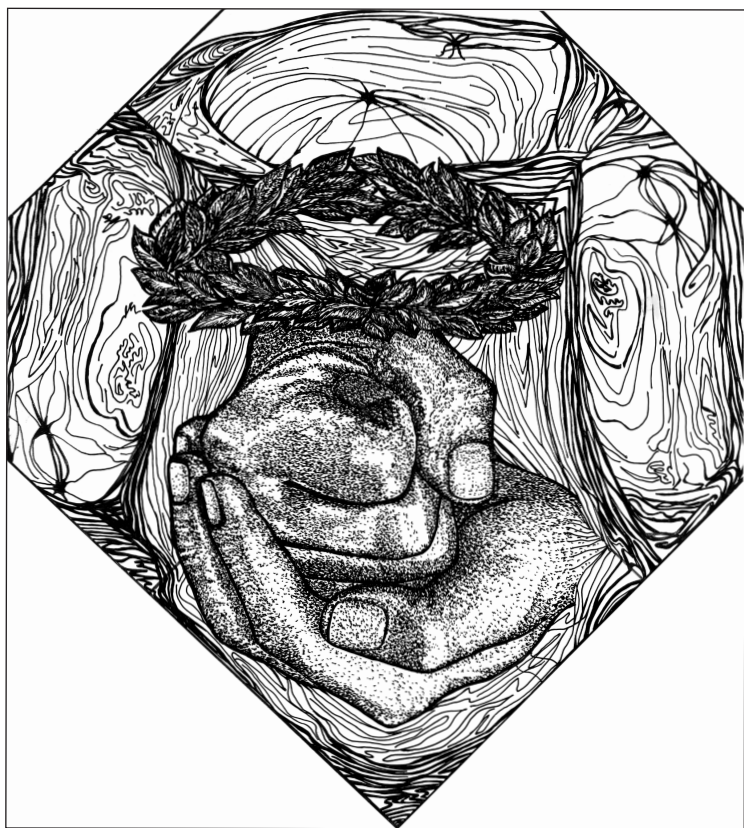
„Doparoma! To sú hajzli,“ nevyberal slová rozhorčený Žeňka. „Už si od nich nekúpim ani jednu tabletku!“

Ahriman sa zasmial a mávol rukou smerom k Žeňovi.

„Ako sa hovorí, keď chceš žiť, kúpiš, a ešte im poďakuješ a po zem sa im budeš klaňať. A s touto závislosťou nič nenarobíš, pretože je to realita. Nato, aby ste neboli závislí, si treba vybudovať svoj život tak, aby boli ostatní závislí od vás. A to je, priatelia, oveľa jednoduchšie, ako sa zdá. Veď každý človek má ohromné možnosti, pretože má všemocného spojenca a pomocníka, ktorý, ak je to potrebné, aj hory zrovná, aj moria vysuší – a tým je jeho podvedomie. 99,9% ľudí na celej zeme guli ho v skutočnosti nepoužíva, zaplňa ho hlúpostami. Vždy ma to prekvapovalo. Človek, ktorý môže dosiahnuť na tomto svete významné finančné úspechy, dobyť vrchol tohto sveta, plytvá silou svojho podvedomia na akési absurdné malichernosti. A nielenže si stavia malicherné ciele, ale ešte si aj vytvára kopu prekážok, ktoré si okamžite zasadí ako príkaz do svojho podvedomia, napríklad: 'toto nedosiahnem', 'toto je pre mňa nereálne', 'toto si ja dovoliť nemôžem' a tak ďalej.

S hrôzou som sledoval, ako ľudia ľahkovážne mrhali silou podvedomia tým, že snívajú o nejakých maličkostiach, spotrebnom tovare, keď mohli túto obrovskú silu použiť na dosiahnutie značných úspechov v živote, či veľkého majetku. Mnohí ľudia však vytrvalo uprednostňujú maličkosti a zabúdajú na veľké. Namiesto toho, aby zarobili milión, túžia po drobných. Ale zároveň neprestávajú závidieť bohatým, a v podstate nepodnikajú nič preto, aby sami dosiahli taký istý úspech. Preto je ich osudom biedny život. A prečo je toto všetko? Pretože ľudia sú vo svojej podstate malicherní.

Práve preto je spoločnosť rozdelená na triedy, na chudobných a bohatých. Ľudia sa spájajú s takými istými, ako sú oni sami, takými, ktorí myslia rovnako ako oni, a dôsledkom je, že žijú v prostredí, ktoré zodpovedá rámcu ich myslenia. Ale ak chudobného človeka umiestnime do prostredia bohatých, po nejakom čase bude



Fragment kresby Anastasie Novych
Odhalenie Ahrimana

rozmýšľať ako bohatý, a nakoniec zmení spôsob svojho myslenia a začne zarábať svoj kapitál. A toto bolo už dokázané nejedným experimentom. Takže všetko spočíva v spôsobe a rozmachu ľudského myslenia.“

„A ako je možné preorientovať sa na spôsob myslenia bohatého človeka, ak je nám napríklad v danej chvíli toto elitné prostredie nedostupné? Existujú nejaké iné spôsoby?“ zaujímalo Viktora.

„Určite áno. Všetko máte vo svojich rukách,“ odpovedal Ahriman. „Veď v konečnom dôsledku, uvedený spôsob je umelý. Existuje však aj prirodzený spôsob, ako sa stať bohatým. Práve vďaka nemu na vrchol svetového Olympu vystúpili mnohí z tých, ktorí teraz patria do skupiny mocných tohto sveta. Aby ste to dosiahli, treba začať od toho najjednoduchšieho – uveriť v seba a svoje možnosti. Uveriť bez pochybovania a všetko sa splní tak, ako vy budete chcieť. Len čo sa naučíte využívať silu svojho podvedomia v potrebnom smere, tak úspech, zdravie, bohatstvo a moc k vám prídu samé od seba. Teraz však musíte pochopiť, preniknúť a zorientovať sa v spôsoboch použitia sily podvedomia. Nestrácajte pritom ani minútu, neodkladajte to na potom, ale začnite sa samým sebou zaoberať už tu a teraz, aby ste sa navždy oslobodili spod jarma chudoby, nedostatku a sklamaní. Ten najlepší spôsob spočíva v efektívnom vzorci modlitby, ktorú vám dám trochu neskôr. Ale kľúčom k jej sile je viera. Veď čo predstavuje viera v zákone života? Je to jasne sformulovaná myšlienka, ktorú udržiavate vo svojom podvedomí určitý čas, až do jej realizácie. Vy sa jednoducho nepoznáte, nepoznáte všetky svoje možnosti. Hlboké vrstvy vášho podvedomia ukrývajú nielen neobmedzenú silu, ale aj najrozmanitejšie spektrum vašich možností a schopností. Tie uchovávajú celú informačnú databázu tých najrôznejších nápadov. Vy ste vlastne géniovia, ibaže o tom netušíte. Keď sa naučíte počúvať a riadiť svoje podvedomie, budete môcť bez problémov získať finančnú nezávislosť, stať sa pánom svojho osudu a žiť šťastne, v bezpečí a dostatku.“

„Naozaj sa to dá dosiahnuť len s použitím sily svojho podvedomia?“ zapochyboval Ruslan.

„Áno, dá. Ja sám som bol neraz svedkom toho, o čom vám teraz rozprávam. Videl som, ako ľudia, s použitím sily svojho podvedomia, vystúpili zo samého dna priamo na vrchol, a ako ľudia pomocou sily podvedomia vy-zdraveli a stali sa bohatými. Oni jednoducho pretrhli tie putá, ktoré ich spúťovali. A vďaka viere ich podvedomie vyviedlo zo zajatia materiálnych, každodenných aj fyzických problémov.“

„Takže podvedomie, to je niečo ako zvláštna hybná sila?“ dôležito upresnil Kostík.

„Nie. Podvedomie, to je oporný bod. A viera, to je hybná sila, pomocou ktorej môžeme úplne zmeniť celý svet. Priatelia, v tomto živote nie sú žiadne náhody. A všetko, čo sa vo vašom živote deje, to je produkt vášho podvedomia, ako dôsledok nekontrolovaných myšlienok. Preto vás v živote hádže zo strany na stranu, ako neovládateľnú loďku na vlnách. Ale v skutočnosti, priatelia, vy ste producenti aj režiséri celého svojho života. Vy ste dali podvedomiu príkaz, a ono ho splnilo. Veď vy máte nevyčerpatelné možnosti na vytvorenie skvelých, efektných námetov filmu s názvom váš život. Podvedomie, to je, takpovediac, vaša zlatá rezerva vo švajčiarskej banke, a za peniaze z nej si môžete dovoliť všetko, čo chcete. No obyčajní ľudia sa správajú ako hlupáci, ktorí nielenže nepoznajú číslo účtu, ale ani nevedia o tých švajčiarskych peniazoch. A to všetko preto, že ich o tom jednoducho nikto neinformoval. A tak si žijú vo svojej šedivej každodennosti, nakrúcajú lacné námety uprostred lacných úbohých kulís, trasú sa o každú kopejku a nemajú ani tušenie o svojich reálnych možnostiach. Tak nebuďte takí hlupáci! Využite tieto poklady naplno. Veď váš život je jedinečný a neopakovateľný!“

Ahriman urobil veľavravnú pauzu, asi kvôli tomu, aby sa všetci hlbšie zamysleli a prenikli do slov, ktoré im povedal. A zrazu sa ozval hlbokým hlasom Volodfa:

„Áno, život, to je príliš krátky čas. Snažíme sa ho prežiť

akoby v prospech vecí, aby sme sa duchovne otvorili, a dopadne to ako vždy. Životné okolnosti nás tak pritlačia k stene...“

„Pamätajte si, práve vaša myseľ je prapríčinou vzniku vašich životných okolností,“ poučným tónom povedal Ahriman. „Práve myseľ vedie k otvoreniu duše. Vzdelaní ľudia dnes vedia, že duša ako taká plní rôzne funkcie, a preto predstavuje dve úplne odlišné sféry, pre ktoré sú príznačné ich vlastnosti a schopnosti. Ich vedecká definícia môže byť rôzna: vonkajšie 'ja' a vnútorné 'ja', objektívne a subjektívne myslenie, vedomie a podvedomie. Ale aby ste to ľahšie pochopili, zostaňme pri pochopiteľnejších termínoch – vedomie a podvedomie.“

Takže duša je definovaná jednotným komplexom vzájomného pôsobenia ako vedomia tak aj podvedomia. Na Východe existuje rozdelenie: malé 'ja' a veľké 'Ja'. Malé 'ja' – to je náš rozum. Veľké 'Ja' – to je podvedomie. Priatelia, odhalím vám veľké tajomstvo. V skutočnosti veľké 'Ja' je vedomie, to je to, čím sa cítime byť, pretože ono je scenáristom, režisérom aj producentom nášho života. Práve to sme my. A malé 'ja' – to je to, čo necítime, to čo sa nachádza v hĺbke podvedomia. Je to vykonávateľ. Aký program do neho vložíme, taký aj vykoná.“

Volodža, ktorý sa medzitým pripojil k spoločnosti poslucháčov, pokrčil ramenami a pochybovačne povedal:

„Je to naozaj tak?“

Ahriman sa zasmial.

„Priatelia, mal som možnosť dôkladne si preštudovať všetko, čo je spojené s duchovným rozvojom človeka, ako na Východe, tak aj na Západe, od dávnej minulosti po súčasnosť. Mal som možnosť zoznámiť sa s takými historickými dokumentmi, ktoré nie sú ani zďaleka dostupné každému. Preto viem, čo hovorím. Verte mi, že zďaleka nie všetko, čo sa rozširuje medzi masy, je pravda. Veď pre elitu ľudstva, ktorá celý tento proces tvorby mýtov platí, sú masy len otrokmi. Ak by sa ľuďom odhalili reálne historické fakty, napríklad o živote a učení



Fragment kresby Anastasie Novych
Odhalenie Ahrimana

Ježiša, Budhu a im podobných, zrútila by sa ohromná moc tých, ktorí tieto fakty držia v tajnosti.“

„No, neviem,“ znovu povedal Voloďa.

Ale Ahriman nevenoval žiadnu pozornosť jeho pochybnostiam a pokračoval ďalej:

„Na to, aby ste sa naučili ovládať podvedomie, je potrebná viera. Pretože viera vládne všetkému. Ale samotná viera na dosiahnutie vašich cieľov nestačí. Je potrebná tiež prísna vnútorná disciplína myšlienok. Musíte byť dokonalým vodcom samého seba. Je to ako riadiť firmu. Ak vedúci nie je prísny, nikto z podriadených sa nebude ponáhľať s plnením jeho príkazov a budú sa len flákať, 'možno to urobím a možno nie'. Výroba s takouto disciplínou sa nakoniec zrúti a zbankrotuje. Pokiaľ bude nadriadený tvrdý a náročný, tak si nikto z jeho podriadených nedovolí neposlúchnuť a bude presne plniť všetky úlohy, ktoré mu budú zadané. A nakoniec tým získa celý podnik. Tak aj tu. Vaše veľké 'Ja', teda vedomie, musí dávať malému 'ja', teda podvedomiu, tvrdé, konkrétne príkazy, vtedy sa vám všetko podarí. Ak to tak nebude, budú vás sužovať strachy a pochybnosti. A teda, poriadok vo vašich hlavách nebude. A z vás sa stane smoliar, zlý nadriadený, ktorý v dobrej viere vypláca mzdu svojim zamestnancom za prakticky nevykonanú prácu, čím vedome odsudzuje svoju firmu k bankrotu. Veď mnohé, ak nie všetko, závisí od vedúceho. Bol vám daný dobrý kolektív. Vaše podvedomie, ako vyškolení podriadení, veľmi presne reaguje na každé vaše želanie, na náladu svojho nadriadeného. Tak to využite. Nehanbite sa im dávať tvrdé príkazy, aby pracovali. Len vtedy váš podnik zbohatne, stane sa konkurencieschopným, a to prinúti ľudí naokolo, aby sa k vám správali s rešpektom. To znamená, že v podstate vaše vnútorné príkazy zmenia vonkajšie podmienky vašej existencie: a namiesto nedostatku získate prebytok, namiesto chorého tela – zdravé, namiesto vašich predsudkov a obáv – múdrosť a pokoj, namiesto neúspechov – úspech. Vychádzate ako víťaz z každého uhla pohľadu – z materiálneho, duchovného, intelektuálneho!

Veď malé 'ja' je ako námorník v strojovni, vďaka ktorému sa celá ponorka dáva do pohybu. On nevidí a nevie, kam pláva ponorka. On len počúva, aký príkaz mu dáva kapitán. A celá posádka sa podriaďuje príkazom kapitána. Vďaka jeho šikovnému vedeniu, a teda koordinovanej práci celého tímu, loď pláva správnym smerom .“

„Takže takto je to,“ povedal Stas. „Ale čo keď dám nesprávny príkaz? Alebo sa na ceste vyskytne nejaká neprekonateľná prekážka?“

„Nikdy si nedávajte direktívy, že prekážka je neprekonateľná. Pretože z každej situácie možno nájsť východisko. Pre vaše podvedomie bezvýchodiskové situácie neexistujú. Ono má množstvo prostriedkov na dosiahnutie cieľa. Vy len musíte uvidieť odpoveď jeho optimálneho riešenia v tom, čo sa deje okolo vás. Pamätáte, ako je to u budhistov? Jednou z metód ich filozofie je spomínanie. Je to skvelá metóda. Tak ju aplikujte na vašu situáciu, na dosiahnutie bohatstva a úspechu.“

„A čo je to za metóda spomínania?“ rýchlo sa spýtal Andrej Ahrimana.

„Budhisti nehľadajú riešenia zložitých problémov prostredníctvom logického pochopenia najrozmanitejších ciest vo svojom vedomí. Oni jednoducho nútia podvedomie, aby si spomenulo na toto riešenie, presne tak, akoby už niekedy bolo prijaté. V dôsledku takého oslobodenia rozumu a pozitívneho, pokojného myslenia zmizne strach, pocit beznádeje, a podvedomie bez vašich prekážok a pochybností vydá jediné, vo všetkých ohľadoch správne riešenie.“

„Takže, začína fungovať to, čo nazývame intuíciou?“ upresnil Andrej.

„Áno. Hlavne nebráňte podvedomiu pracovať, nedávajte mu príkazy, ktoré si protirečia, v podobe pochybností o úspechu daného rozhodnutia. Nedávajte mu direktívy typu: 'Toto nemôžem urobiť', 'To sa mi nepodari', 'Som obeťou podvodu' a tak ďalej. Čím viac obáv si budete mať, tým viac sa budú realizovať v živote. Pretože pre

podvedomie vaše strachy a pochybnosti predstavujú tiež len ďalšie úlohy, ktoré treba realizovať. Tým si vy sami pred sebou staviate čínsky múr, a ešte aj podporujete v sebe negatívne komplexy, ktoré zase vytvárajú všetky podmienky pre nervové zrútenie a rozvoj rôznych chronických ochorení. Pochybnosti sú ako para, ktorá sa na krátky čas objaví, a potom zmizne. Nedovoľte, aby vo vašich hlavách vrelo, potom totiž vzniká para, a vyparuje sa tak drahocenná voda, ktorá predstavuje znalosti.

Kontrolujte svoje myšlienky.

Zapamätajte si, vždy existujú spôsoby riešenia, a je ich množstvo. Jednoducho sa upokojte a dajte podvedomiu príkaz, aby našlo optimálny spôsob riešenia. A buďte si istí, že sa nájde. Vy sa len snažte uvoľniť a zabudnúť na tento problém. Užívajte si život naplno! A neopovázajte sa urýchľovať udalosti, pochybovať o sile svojho podvedomia, inak budete prešľapovať na mieste. Namiesto toho musí byť príkaz: 'Ja to zvládnem', 'Ja si to môžem dovoliť', 'Ja som vyhral', 'Ja som silný'. Takže len to, čo je pre vás kladné a pozitívne. A riešenie sa zakrátko objaví, a zároveň vám ušetrí zdravie aj nervy.

A sledujte, či správne zadávate svoje direktívy. Ak chcete napríklad kúpiť firmu, nehovorte: 'Táto firma bude moja', ale: 'Táto firma mi už patrí'. A tak to aj bude. V podstate, vaša formula modlitby sa zhmotní do činov.“

„A čo robiť, ak ťa neustále hryzú pochybnosti? Čo sa dá urobiť pre to, aby sme zničili v sebe tieto pochybnosti, aby neprekážali podvedomiu?“ spýtal sa Ruslan.

„Ak vznikajú pochybnosti, zintenzívňte svoje príkazy do podvedomia. Neustále si opakujte tieto formuly, pokým sa nezakorenia vo vašom vedomí. Napríklad v takejto formulácii: 'Nemám žiadne obavy, nemám pochybnosti, lebo Ja som Pánom a všetky myšlienky sa podriaďujú môjmu príkazu. Všetky pochybnosti miznú. Prikazujem myšlienkam upokojiť sa a podriadiť sa mne.' Pritom si môžete asociatívne predstaviť, ako sa pod vplyvom vašich mocných príkazov upokojujú vlny v oceáne, ktorým

je vaše vedomie, a nastupuje úplný pokoj. Pritom všetky tieto formuly treba vyslovovať so stopercentnou istotou, akoby ste odrezávali prístup k panike, zúfalstvu, ku všetkým negatívnym pocitom. Zaspávajte s týmito myšlienkami, prebúdajte sa s nimi, žite s nimi celý deň.

Vaše vedomie musí byť ako obrovský strážny pes, ktorý svojou silou a suverénnosťou odháňa všetko negatívne, aby ochránil váš dom – podvedomie od škodlivých vplyvov. Ono má silu a moc vyberať, koho pustí do domu, a koho nie. Takže ak máte na výber, voľte si len pozitívne veci, šťastie, dostatok, úspech a bohatstvo. Kontrolujte to, o čom premýšľate. Vo vašich mysliach nie je miesto pre amorfnosť. Všetky želania sa musia vyslovovať jasne a zrozumiteľne, a musia byť nemenné, aby boli dosiahnuté.“

„Takto to teda je,“ povedal vážne Žeňa. „Ale aj tak je ťažké uveriť tomu, že moje podvedomie je schopné dosiahnuť také výsledky. Ak je také silné, tak prečo sa doteraz nijako neprejavilo, aspoň v tých problémoch, v ktorých som veľmi chcel dosiahnuť pozitívny výsledok?“

„Pretože ste ho poriadne nezapojili, nevyužili ste silu svojej viery. Vy si ani len neviete predstaviť, čo je to podvedomie. Podvedomie kontroluje takú zložitú štruktúru živej hmoty, ako je váš organizmus. Ono riadi všetky jeho fyzické funkcie, emócie aj stav, stará sa o jeho bezpečnosť. Naozaj si myslíte, že podvedomie si nevie poradiť s riešením problémov, ktoré sú len detským džavotom v porovnaní s tou rozsiahlou kontrolou, ktorú neustále vykonáva nad vašim organizmom? Veď skutočný rozsah jeho práce si ani nedokážete predstaviť. Udržiavať život vo vašom organizme, to je to isté, ako udržiavať život miliónov galaxií!

Podvedomie vždy stráži záujmy svojho Pána. Ono vždy bdie. Nikdy nie je unavené. Nielenže kontroluje zložité vnútorné procesy, prebiehajúce vo vašom organizme, ale ešte aj starostlivo zaznamenáva celý vonkajší tok informácií. Chcete sa napríklad presvedčiť o sile svojho podvedomia?“

Chlapci ochotne prikývli. Ahriman sa zastavil. Za ním zastavila aj celá naša skupinka a tesne ho obklopila.

Len Sensei a Nikolaj Andrejevič, ktorí sa rozprávali o niečom svojom, kráčali pozadu, trochu zaostávali za skupinou.

„Takže hneď teraz zatvorte oči a sústreďte sa,“ navrhol Ahriman. „Dajte si jasný myšlienkový príkaz, aby ste si zajtra ráno spomenuli na celý náš rozhovor, na všetko do najmenších podrobností.“ Ja som sa rozhodla, že si tiež dám taký príkaz, len tak, zo srandy, pretože som si bola istá, že všetko do najmenších podrobností si určite nezapamätám. „Nalaďte sa, dajte si vôľový impulz, že zajtra, len čo sa zobudíte a otvoríte oči, podvedomie zreprodukuje vo vedomí celú moju reč do najmenších podrobností, všetko, čo ste dnes počuli, a čo ešte odo mňa budete počuť. Budete si jasne pamätať každé slovo. Navyše, budete si pamätať moje slová nielen zajtra, ale zakaždým, keď sa vo svojom živote stretnete s tým, o čom som hovoril.“

Ahriman rýchlo luskol prstami. Jeho lusknutie bolo veľmi hlasné a jasné. V tom momente som sa od prekvapenia až strhla a vydesene som vytreštila oči. V ústach som zacítila akúsi nepríjemnú horkokyslú pachuť, akoby som jedným šmahom odhryzla pol citróna. Od toho sa mi začali intenzívne tvoriť sliny. Súdiac podľa pokrivených tvári ostatných, podobné pocity som nezažívala len ja.

„Tak čo, zadali ste príkaz?“ povedal Ahriman s úsmevom, čím zmiernil tón svojho hlasu.

„Fuj,“ odpľul si Volodža a začudoval sa týmto nečakajúcim chuťovým zážitkom. „Čo je to za blbosť, akoby som zjedol citrón.“

„Aj ja mám rovnaký problém,“ povedal Viktor.

„Áno, zabudol som vám povedať,“ spomenul si Ahriman. „Tento efekt je sprevádzaný pachuťou, podobnou tomu, akoby si zjedol kúsok citróna.“

„To je teda, 'kúsok citróna!'“ sarkasticky prehlásil Kostík, a pritom spolu s Andrejom odplňovali ako z guľometu. „Teraz si buďte istí, že zajtra ráno, len čo sa prebudíte, sa moja reč začne rozlievať vo vašich myšliach ako rieka,“ spokojne povedal Ahriman.

Žeňka si šťastnato odpľul do piesku a s úškrnom povedal: „No to sa pozrieme na ten prúd. Hoci cez moje priehradky a hrádze prenikne z tej rieky ledva tak pár kvapiek.“

Ahriman sa usmial, a uprene hľadiac chlapcovi do očí, povedal:

„To je dobre, že máš priehradky a hrádze. Pretože znalosti sú podobné vode. Keď voda pribúda, objavujú sa hrádze. No keď je vody príliš veľa, hrádze sa pretrhnú. To, čo som povedal, bude podobné jarnej povodni, ktorá pretrhne tvoje hrádze a priehradky, a zajtra sa bude celý deň prudko liať tvojimi myšlienkami, ako horský potok, ktorý rúca na svojej ceste všetky prekážky.“

„To je super!“ povedal Žeňka, keď počúval tento Ahrimanov košatý filozofický prejav. „Skoro mi až uši odpadli z týchto slovných spojení.“

Všetci sa rozosmiali. Medzitým Sensei, ktorý k nám podišiel spolu s Nikolajom Andrejevičom, priateľsky položil ruku Žeňovi na plece a povedal:

„To vieš, keď tekvica dozrieva, listy jej opadávajú. V týchto slovách sa ukrýva celý zmysel života, ako povedal veľký čínsky majster a mysliteľ 17. storočia Čchen Ťi-žu.“

Sensei preniesol pohľad na Ahrimana a obaja sa vesele zasmiali, čím uviedli našu vysmiatu skupinku trochu do rozpakov. Len Žeňka zarazene povedal: „Nechápem.“

No vtedy sa už celá naša skupinka opäť vydala na cestu, nasledujúc Ahrimana. Stas, ktorý prechádzal okolo Žeňku, ho potľapkal dlaňou po hlave a povedal:

„To nič, keď tekvica dozreje, pochopíš!“

Keď naša skupinka prestala vtípkovať na túto tému a trochu sa utíšila, Kostík, ktorý sa snažil ujasniť si pre seba dôležité momenty prerušeného rozhovoru, sa opýtal Ahrimana:

„To teda znamená, že treba, jednoducho povedané, presvedčiť samého seba, že naše želanie sa splní, nech to stojí čo to stojí?“

„Áno. Vaše vedomie vyberá želanie, podvedomie plní všetko to, v čo veríte. Podvedomie nie je schopné logicky

myslieť, to dokázali mnohé psychologické experimenty, a to vrátane hypnotických skúseností. V stave hypnózy sa osobnosť človeka mení tak, ako si to želá vedomie hypnotizéra. Pretože podvedomie slepo verí všetkému, čo mu vsugerujete. Veď čo to je sugescia? Sugescia – to je katalyzátor obrovskej sily, ktorú sa musíte naučiť ovládať a regulovať. Človek, ktorý majstrovsky ovláda sugesciu, sa stáva lídrom vo všetkom, a to vrátane biznisu.

Sugescia, to je cieľavedomé rozumové ovplyvňovanie a prebudenie určitých predstáv, ktoré sa prijímajú a sú pociťované ako pravdivé. Na to, aby ste rozohrali všetky obavy, sa musíte neustále zaoberať autosugesciou, teda pôsobiť na svoje podvedomie cieľenými myšlienkami. Pri tom musíte presne formulovať myšlienkový príkaz. Nie také, že 'Dám všetko najlepšie, čo mám, aby som to dosiahol' alebo 'Dám všetky peniaze, aby som to získal'. Lebo potom naozaj získate to, čo ste chceli, no zároveň, ako ste sľúbili, prídete o to najlepšie a dáte všetky svoje peniaze, ako ste sa neopatrne ráčili vyjadriť vo svojich príkazoch. Pretože podvedomie nerozumie vtípom a rozprávkam. Jasne sa riadi myšlienkovou schémou, ktorú mu zadáte.

Technika autosugescie je veľmi jednoduchá. V princípe je to rovnaké ako meditácia, modlitba. Lenže ty iba tak neseďíš a hlúpo netráviš čas vykonávaním nevedno čoho, a dosahovaním ktovie čoho. Ale jasne si stanovíš ciele a úlohy. Aby ste odstránili všetky pochybnosti a strachy, ako som už povedal, musíte priviesť svoje vedomie do stavu uvoľnenia a pokoja. Fyzické uvoľnenie v princípe upokojuje tiež dušu, robí ju oveľa vnímavejšou k sugescii. V tomto stave si dôrazne opakujete vašu žiadosť, príkaz. Ak sa to napríklad týka zdravia, potom hovorte: 'Som zdravý. Som plný šťastia, pokoja, sebadôvery'. Ak sa to týka obchodu, potom si opakujte: 'Som bohatý. Mám veľa peňazí. Som pánom situácie. Som plný pokoja, jasnosti, sebadôvery. Bude to tak, ako som povedal.' Ak sa to týka osobných vzťahov, musíte si hovoriť: 'Som krásny, šikovný, vyzerám skvele. Moje telo je očarujúce. Som pánom svojho osudu.

Ako prikážem, tak aj bude.' Tieto postuláty si treba opakovať pomaly, pokojne, s oduševnenou náladou, a to 5 až 10-krát po sebe. A tieto meditačné modlitby treba vykonávať aspoň trikrát denne: ráno, na obed a večer.

Opakujem, že sa v prvom rade musíte naučiť používať autosugesciu. Bude sa vám to hodiť nielen na to, aby ste sa stali silnou osobnosťou, ale aj nato, aby ste neboli bábkou v cudzích rukách a nepodliehali sugescii zvonku. Napríklad váš osobný účtovník sa vás rozhodol 'podraziť'. A také, priatelia, býva v biznise veľmi často, verte mi. Takže, tento účtovník si našiel cestičku, ako kradnúť z vášho vrecka. Vymyslel, ako si vás omotá okolo prsta a sám sa pritom obohatí. A začína vám rozprávať 'rozprávky', cez nastrčené osoby začína naznačovať, že vo vašej firme môžu vzniknúť vážne nepríjemnosti, že treba okamžite prijať opatrenia a urobiť toto a toto. Vraj je lepšie minúť peniaze teraz, pretože neskôr sa budete môcť vyhnúť zbytočným výdavkom. Ak ste slabí a dôverčiví, tak táto správa vo vás vyvolá strach, a vy túto sugesciu budete pokladať za bernú mincu a váš 'účtovník' v blízkej budúcnosti zbohatne. Ale ak ste silní a sebavedomí, potom všetky pokusy o negatívnu sugesciu zvonku jednoducho zlyhajú. Pretože ak nemáte strach, a veríte vo svoje sily, tak vám to umožní objektívne zhodnotiť situáciu.

V každej dobe hrala sila sugescie kľúčovú úlohu v osudoch ľudí. Pomocou sily sugescie sa môžete stať sám sebe Pánom a navyše si môžete podriaďiť aj druhých. Poviem vám tajomstvo, priatelia, v biznise sa táto metóda používa pomerne často. A pritom komu sa to lepšie darí, ten vyhráva. Ak chcete byť Pánom svojho osudu, musíte sa nielen chrániť pred sugesciou, ale ju aj aktívne využívať. Najmä v biznise je každá reklama založená na sugescii, na nevyhnutnej potrebe získať ten či iný tovar. A od toho, ako úspešne ste niekomu niečo vsugerovali, priamo závisí aj váš finančný príjem a následne aj váš blahobyť.

Sugescia sa používa aj na dezinformovanie konkurentov, aj na rozširovanie sféry vplyvu. Napríklad chcete

získať nejakú efektívne fungujúcu firmičku. Preto jej vo pred tajne, umelo vyrobíte nejaké problémy. Potom prídete k jej šéfovi ako dobrý priateľ a oznamujete.“ Pri týchto slovách sa Ahriman akosi zmenil, ako keby naozaj vošiel k niekomu do pracovne a dobráckym hlasom prehovoril: „Počul som, že máte veľké problémy.“ Potom zmenil tón a hneď dodal, presne ako nejaký moderátor v pozadí: „Toto ho prinúti spomenúť si na problémy v práci.“ Potom znova súcitne povedal: „Povráva sa, že sa vás chystá pohltiť veľká spoločnosť. A oznamujete meno konkurujúcej spoločnosti. A v tomto momente sa vo vedomí tohto riaditeľa, ak je to slabá osobnosť, a takých je väčšina, okamžite zapája predstava nadchádzajúcich udalostí spolu s vlastnými strachmi a predtuchami. A potom mu zasadíte ďalší úder: 'Akosi ste sa zmenili v tvári. Je vám zle?' On sa, prirodzene, pokúsi skryť svoje vnútorné pocity. A potom ho jednoducho dorazíte: 'Prišiel som k vám ako čestný a slušný obchodník, pretože nemôžem len tak nechať takú nespravodlivosť. Prišiel som vám ponúknuť pomocnú ruku, pretože v tejto situácii je podľa môjho názoru vhodnejšie...' A predložíte svoj plán na vybudovanie 'spoločného' biznisu, ktorý ochráni jeho firmu pred údajným nebezpečenstvom. A buďte si istí, že pri správnej sugescii klient sám odovzdá osud svojej firmy do vašich rúk, a ešte vám za túto službu bude ďakovať.“

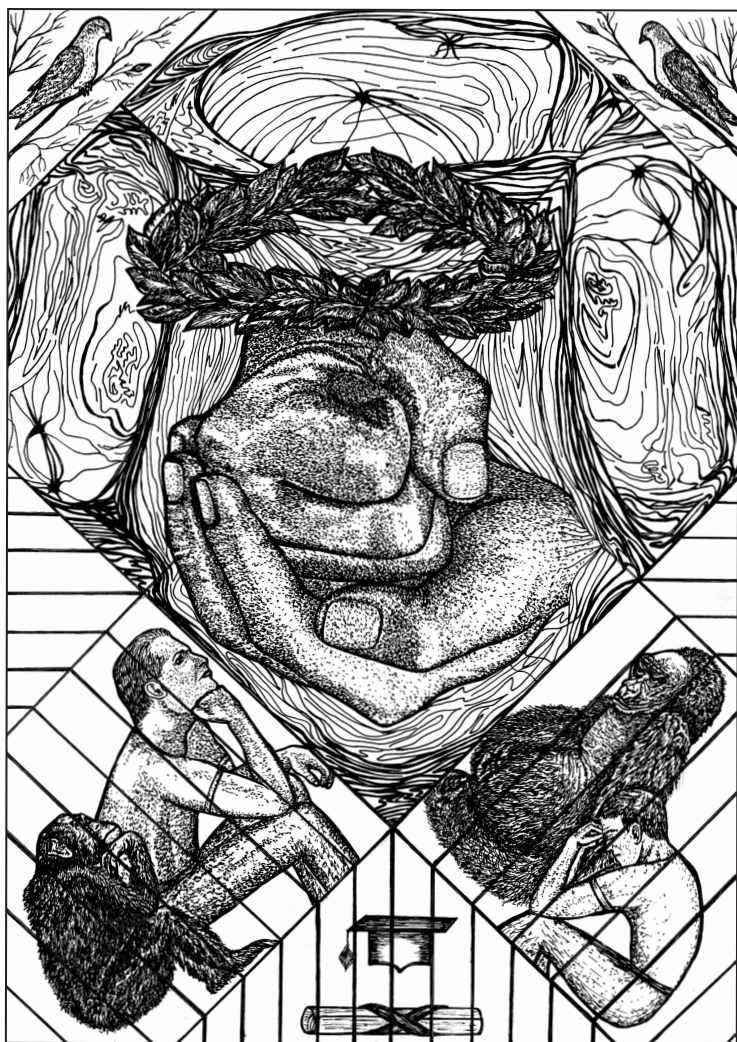
Všetci sa spokojne usmievali, a vďaka skvelému hereckému výkonu Ahrimana sa už videli na mieste šikovného pohlcovača firiem.

„Tu sa sila sugescie používa v závislosti od temperamentu toho človeka, za ktorým ste prišli,“ pokračoval Ahriman v kurze „skutočného obchodníka“.

„A ak má táto firma stabilné postavenie na obchodnom trhu?“ šibalsky sa zaujímal Viktor.

Ahriman sa zasmial a povedal:

„Aj ten najstabilnejší voz sa môže prevrátiť, ak sa mu šikovne vytvorí zodpovedajúca prekážka. Veľmi veľa závisí od toho, nakoľko ste si istí sami sebou. Pretože ak



Kresba Anastasie Novych
Odhalenie Ahrimana

natrafíte na obchodného 'žraloka', ešte sa nevie, kto koho zožerie. Hoci treba podotknúť, že aj medzi 'žralokmi' vo veľkom biznise víťazí ten, kto si najviac zo všetkých verí a ovláda silu sugescie.“

A aby zhrnul záver svojho brilantného hereckého vystúpenia, Ahriman prehlásil: „Takže priatelia, musíte si sami budovať svoj život. Zapamätajte si, že na tomto svete nerobí nikto nič len tak, a peniaze vám nedá. Všetko je vo vašich rukách. Veď tento svet je oveľa jednoduchší, ako sa zdá. Určite ste neraz počuli biblické výroky: 'Verte a bude vám dané', 'Klopte a bude vám otvorené'. Tak smelo do toho! Pretože tento svet je vytvorený špeciálne pre vás a všetko v ňom je vaše! Tak to využite, nenechajte si ujsť svoju šancu a možnosti. Je hlúpe celú dobu len trpieť a nariekať, že všetko je také zlé a vlastnými myšlienkami samého seba vháňať do pekelných podmienok existencie. Čo tým dosiahnete? Mnohí na tomto svete považujú sami seba takmer za mučeníkov, hlúpo a bezdôvodne dúfajú, že ich tam niekto odmení, mylne snívajú o tom, vraj: nech mi je tu aj zle, no niekde tam mi bude dobre. Dovoľte mi otázku: tam – to je kde? A čo tu? Ľudia sami nevedia, čo chcú, všetko len odkladajú na potom. Ale ja vám hovorím, toto sú heslá slabočov, neistých nerozhodných duší. Ich údelom je bieda a otroctvo! Lebo život človeka je výsledkom myšlienok, ktoré v ňom prevládajú. Ak je človek silný, ak je naplnený vierou v seba, všetko si môže vziať priamo tu a teraz. Sám si vytvorí raj na zemi. Lebo kto poznal raj na Zemi, nech v ňom prebýva večne!“

Tak sme sa započúvali do Ahrimanovho rozprávania, že sme si ani nevšimli, ako sme sa ocitli pri penziónoch.

„Jéj!“ zvolal Volodša, keď sa obzrel. V tej chvíli sme sa zastavili hneď vedľa letného kina. „Zdá sa, že už sme tu.“

Naša skupinka sa tiež prekvapene začala obzerať okolo seba. Skutočne, cesta nám počas rozhovoru prešla úplne nepozorovane, akoby sme ani vôbec nešli, ale v okamihu sme sa preniesli v priestore. Ani nohy nás neboleli, hoci sme prešli pešo celých osem kilometrov.

Čas akoby vôbec neexistoval. To si všimli všetci, opäť raz prekvapení týmto fenoménom.

Pri kine sa už zhromaždilo množstvo ľudí. Starší chlapci sa rozbehli po lístky. A naša bezradná skupinka zostala stáť bokom, okolo Ahrimana. Sensei a Nikolaj Andrejevič, ktorí za nami značne zaostali, prišli tiež, zastavili sa neďaleko nás a pokračovali vo svojom rozhovore.

Stáli sme ako soľné stĺpy a premýšľali o tom, čo sme počuli od Ahrimana. A zrazu našu pozornosť upútal akýsi muž. Podľa oblečenia a zlatých doplnkov v podobe masívnej reťaze na krku a pečatného prsteňa na ruke bolo vidieť, že chudobný rozhodne nie je. Muž bol v stave ľahkého opojenia, rovnako ako skupinka, ku ktorej patrila. Vedľa neho stála žena, očividne jeho manželka, ktorá doňho stále rýpala. Zrazu sa v ich skupinke strhla vášnivá debata. Jej výsledkom bolo to, že tento muž sa začal predierať ku vchodu kina cez dav čakajúci na seansu. Hrubo odstrkoval ľudí, a pritom sa stále otáčal k svojej skupine s výkrikmi, že vraj teraz všetkým dokáže, že tento Vitalij Jakovlevič je šarlatán a karierista, a začal sa vyhrážať, že zhodí toho „povača“ z pódia, a nielenže ho zhodí, ale mu aj „rozbije papuľu, aby ľudom nemútil mozgy“.

Ľudia sa začali pohoršovať nad bezočivým správaním tohto štváča. No ukázalo sa, že podnapitý muž si, okrem svojich kamarátov, vôbec nikoho okolo seba nevšimal. Čím viac sa približoval ku vchodu, tým agresívnejšie sa vyjadroval a správval. Keď som sa náhodou otočila, všimla som si, že Ahriman sa akosi zvláštne pozrel na Veliara. Ten bez slova okamžite zmizol v rozhorčenom dave. A doslova o niekoľko sekúnd sa stalo niečo nezvyčajné. Zdalo sa, akoby rozzúrený muž celou silou narazil do neviditeľnej prekážky, ktorá ho odhodila dozadu, doslova ako gumenú loptičku. Muž dostal silný krčovitý záchvat, načo celý dav okamžite stíchol. Veliar nepozorovane vykĺzol z davu nazízačov, ktorí sa začali hromadiť okolo muža, a akoby sa nič nestalo, opäť zaujal pôvodné miesto za Ahrimanovým chrbtom s takým rozpačitým výrazom

v tvári, akoby premeškal to najzaujímavejšie. A keď sa medzi ľuďmi, zaskočenými incidentom, začalo ozývať šomranie, či už odsúdenia alebo súcitu, Veliar dokonca prejavil isté znepokojenie z toho, čo sa deje, pokrútil hlavou a niečo smutne a súcitne zamrmlal po čínsky.

Úžas a prekvapenie ľudí netrvalo dlho. Mužovi sa ponáhľala na pomoc jeho vyľakaná skupina. Odniesli tohto svalovca na najbližšiu lavičku, neďaleko ktorej sme stáli aj my. Nikolaj Andrejevič ako lekár nedokázal zostať ľahostajným. Nahmatal mužovi pulz a keď sa uistil, že nepotrebuje prvú pomoc, znovu sa k nám pripojil. Vinník tohto incidentu začal postupne prichádzať k sebe.

„To ako sa mu podarilo?“ s mľasknutím prehovoril Ahriman a šibalsky pozeral na muža, rozvaleného na lavičke. „Poriadny záchvat dostal.“

„Áno, povedomý 'záchvat',“ zasmial sa Sensei a pozrel na Veliara.

Čiňan zaregistroval jeho pohľad a trochu sa posunul za Ahrimana, zjavne preto, aby jeho postava tak nebila do očí.

Vtedy náš doktor, ktorý si nevšimol všetky tieto detaily dialógu, povedal:

„Treba menej piť.“

„Presne tak,“ pridal sa Ahriman a s úškrnom si vymenili pohľad so Senseiom. A potichu dodal: „A držať jazyk za zubami.“

Muž prebehol zakaleným pohľadom po okolostojacich a zastavil pohľad na svojej skupine. Potom sa trochu nadvihol, rukami sa chytil za hlavu a prekvapene zachrčal:

„A čo sa stalo?“

„Akože čo?“ začudoval sa Ahriman, ktorý stál neďaleko. A výstražným hlasom odpovedal: „Stretol si sa so silou senzibila! Teraz si sa presvedčil, akú energetickú moc v skutočnosti má?“

Muž zmätene zažmurkal. Jeho skupina, ktorá očividne tiež celkom nechápala, čo sa stalo, akoby na potvrdenie Ahrimanových slov zachmúrene mlčala. Po tejto dlhšej pauze prišli starší chlapi s listkami v rukách. Vrhli letný

pohľad na túto nemú scénu a zavolali na nás: „Poďte rýchlo, lebo to nestihneme, všetky miesta budú obsadené!“

Veliar hodil prekvapený pohľad najprv na chlapcov, a potom na Ahrimana, ktorý naopak vôbec nebol zarazený týmto pozvaním chlapcov. Veliar očividne nie celkom chápal našu realitu: ako je možné, kúpiť si lístky, a obávať sa, že tieto miesta niekto obsadí? No keďže to Ahriman prijal pokojne a nasledoval chlapcov, Veliar sa pokorne vydal za ním, aj keď nedostal odpoveď na svoju nevy povedanú otázku. Poponáhľali sme sa ku vchodu, cez ktorý sa predieral dav ľudí, ktorí nechceli zmeškať začiatok predstavenia. Vyšlo to tak, že naša hlavná skupina, ktorá Ahrimana a Veliara, ako hostí, obklopila pozornosťou, kráčala napred. Tatiana a ja sme zakončili túto reťaz. A za nami šiel Nikolaj Andrejevič so Senseiom. V tomto poradí sme sa aj usadili.

Nemala som čo robiť, a tak som sa obzerala dookola. Sensei a Nikolaj Andrejevič pokračovali v rozhovore o čomsi tak potichu, že som počula iba nejaké útržky viet. Aj keď som sa započúvala do ich rozhovoru, aj tak som ničomu nerozumela. Preto som, rovnako ako Tatiana, obrátila svoju pozornosť na Ahrimana, ktorý sedel spolu s Veliarom obklopený skupinou kamarátov. Bola som zvedavá, ako Ahriman zareaguje na túto našu realitu, na nepretržitú tlačenicu v stiesnených podmienkach a ešte aj na takých nepohodlných sedadlách, určených pre pracujúci ľud. Veď ak vezmeme do úvahy, na aký luxus je zvyknutý, tak toto mu nebude po chuti. Ale na moje veľké prekvapenie sa Ahriman správal ako pravidelný návštevník. Zanietené nám rozprával ďalšiu veselú príhodu, ktorá sa mu stala v Japonsku. Zdalo sa, že si vôbec nevšiml predpotopnú lavičku s ošúchanými číslami a odlupujúcou sa farbou, na ktorej sme sa všetci svorne usadili. To sa ale nedalo povedať o Veliarovi, ktorý, súdiac podľa jeho rozpačitého výzoru, zrejme všetko toto považoval za zlý sen. Začalo predstavenie. Treba povedať, že repertoár sa v porovnaní s našou predvčerajšou návštevou trochu zmenil.

Ako prvá na pódium prišla akási kyprá, prsnatá päťdesiatnička. Zanietené začala rozprávať o výnimočných schopnostiach senzibila, o jeho neuveriteľných možnostiach. Ukazuje sa, že Vitalij Jakovlevič svojho času úspešne diagnostikoval takú zložitú techniku, ako sú lietadlá a kozmické lode. Vďaka tomu neraz zachránil život kozmonautom. Vraj o tomto fakte existujú príslušné dokumenty, ktoré uchovávajú oficiálne úrady. Ibaže predtým bolo toto všetko utajované. Dnes ale o tom môžu smelo hovoriť. Vitalij Jakovlevič má vraj unikátnu silu, ktorá je schopná liečiť! A obzvlášť podrobne sa žena venovala prípadu vylicenia malého chlapca, ktorý sa doslova predčierom zázračným spôsobom uzdravil zo slepoty a po dlhom mlčaní začal hovoriť pred očami početného publika, a to všetko po predstavení tohto „veľkého senzibila“. Rozprávala, že pred veľkou silou Vitalija Jakovleviča ustupujú dokonca aj také strašné neduhy, akými sú rakovina a AIDS. Že tento „veľký kúzelník“ stanovuje tú najpresnejšiu diagnózu dokonca aj na veľkú vzdialenosť, vidí naprieč časom a priestorom, vie teleportovať predmety aj ľudí. A dokonca môže vzkriesiť aj mŕtvych, rovnako ako Ježiš vzkriesil Lazara. Žena pritom zdôraznila, že mnohé jeho prípady vzkriesenia sú oficiálne notársky potvrdené. Vychvaľovala Vitalija Jakovleviča tými najkrajšími epitetami, prirovnávala ho dobreže nie k samotnému Ježišovi Kristovi, nazývala ho novým Mesiasom, Spasiteľom a ubezpečovala divákov, že v našich časoch medzi nami žije jedno z najlepších stelesnení Boha.

Týmto vzletným preslovom oznámila príchod samotného Vitalija Jakovleviča.

Publikum, rozohriate takouto plamennou rečou, prepuklo do búrlivého aplauzu. Na scénu vstúpil Vitalij Jakovlevič. Na jeho hladko oholenej, lesklej tvári sa zračila nesmierna arogancia. S povýšeneckým úškrnom sa pozrel svojim orlím zrakom na pestrý dav, ktorý mu tlieskal ako šialený. Vitalij Jakovlevič si nasadil na tvár niečo ako prívetivý úsmev. Keď si dosýta vychutnal potlesk, mávol rukou na znamenie ticha ako generalissimus,

a začal svoj veľký preslov. Tentoraz sa neunúval obsiah-
lou, „fluidno-kozmickej“ prednáškou, ale obmedzil sa na
dvadsaťminútovú nekonečnú chválu vlastných úspechov
v tejto ešte „nikým tak hlboko neprebádanej oblasti naj-
vyššieho poznania kozmických zákonov“. Len čo prišiel
na chuť prezentovaniu svojich vlastných víťazstiev, chodil
po pódiu s hrdo vypnutou hrudňou a povýšeneckým po-
hľadom. Kto by si bol pomyslel, že tento človek ešte pred
pol rokom prešľapoval u nás v telocvični pred našou sku-
pinkou ako nejaký bezdomovec, ovešaný špinavými lyžič-
kami na holom bruchu, a rozprával svoje „rozprávky“?!

„... Keď sa vo mne akumulovala energia kozmického
fluida, objavili sa u mňa superschopnosti. Toto božské
svetlo ožaruje raz za tisíc rokov len vyvolených z vyvole-
ných. V minulých tisícročiach to bol Budha, Ježiš Kristus.
A teraz toto svetlo mesiáša padlo na mňa... Získal som
drahocenný dar nielen v podobe magnetizmu, jasnovidec-
tva, ale aj čítania myšlienok, uzdravovania chorých, krie-
senia mŕtvych, navracania smrteľne chorých do plnohod-
notného života. Ako prvý na svete liečim prostredníctvom
prenikavého všadeprítomného dvojitého toku fluid, ktorý
je prapríčinou celého energoinformačného poľa veľké-
ho Vesmíru. Mój božský dar obnovuje telo, auru človeka
a mení jeho osud. Božská prozreteľnosť zostúpila na mňa
a osvietila ma mojim svetlom, a odhalila mi tajné znalosti.
Na ich základe som vypracoval svoju vlastnú metódu du-
chovného rozvoja, desať stupňov rebríčka dokonalosti...“

Potom sa Vitalij Jakovlevič pustil do vzletných, nejas-
ných vysvetlení predností svojho systému, pričom použí-
val nie celkom zrozumiteľné ezoterické termíny. Nakoniec
s pátosom vyhlásil: „... Lebo takí ľudia, ako ja, ktorí do-
kážu spojiť pomíňateľné telo s veľkým duchom, duchom
kozmickej múdry, disponujú všemohúcnosťou Boha!“

Po skončení jeho reči znovu zazneli búrlivé ovácie. Bola
som prekvapená, keď som uvidela, že tleska dokonca
aj Ahriman a spolu s ním aj naši chlapci. Zostalo pre
mňa tajomstvom, či to robili zo srandy, alebo jednoducho

napodobňovali Ahrimana. Keď si Vitalij Jakovlevič dosýta užil potlesku, prikázal na javisko priniesť medený lavórik s vodou, mydlom a bielym uterákom, čo konferenciérka okamžite splnila, a umiestnila ho na stoličku uprostred javiska. Vitalij Jakovlevič vysvetlil publiku, že je to potrebné nato, aby boli jeho ruky neustále čisté. Vraj s touto sterilitou môže jasnejšie cítiť auru človeka, a tiež plniť zložité energetické operácie, ktoré si vyžadujú ideálnu energetickú čistotu. Vitalij Jakovlevič dôležito pristúpil k lavóriku s vodou a demonštratívne pomaly si umyl ruky za tichého sledovania zvedavého publika. Nevieť prečo, ale celá táto až príliš afektovaná scéna vo mne vyvolávala asociáciu s historickým umývaním rúk Poncia Piláta po odsúdení Krista.

Keď si dosucha vyutieral ruky uterákom, začal pozývať na pódium tých, ktorí sa ešte pred začiatkom predstavenia zoradili pri schodoch vedúcich na javisko. Ako prvý išiel nevysoký muž. Pre svoj dobre živený vzhľad a vyčnievajúce okrúhle brucho vyzeral ako pampúšik. Veľkú časť jeho guľatej hlavy miesto vlasového porastu zaberala plešina. Veľké okuliare, ktoré mu padali na splotený nos, dopĺňali jeho vonkajší vzhľad.

Chlapíkovi dali mikrofón, a ten sa začal verejne sťažovať na svoj zlý zrak a neustálu bolesť hlavy. Vitalij Jakovlevič urobil upokojujúce gesto, zobral si do ruky mikrofón a vyhlásil, že teraz tomuto mužovi „zapláta“ jeho auru, v ktorej vidí prerazené čierne diery v oblasti hlavy a očí. Sľúbil mu, že jeho zdravie sa za nejaký čas obnoví, pretože najskôr sa lieči duch, zapláta sa aura, a potom aj telo. „Veľký senzibil“ odovzdal mikrofón svojej pomocníčke. Požiadal muža, aby zavrel oči, a začal nad ním intenzívne mávať rukami, robil akési magické pohyby v rôznych smeroch. Odrazu, keď senzibil s múdрым sústredeným výrazom „plátať“ auru v oblasti mužových očí, pacient sa začal zľahka kolísať sem a tam, sledujúc jeho ruku doslova ako zmagnetizovaný. Amplitúda jeho vychýlenia narastala a čoskoro už bola taká neprirodzená, že telo ostávalo visieť pod takmer

štyridsaťpäť stupňovým uhlom vzhľadom k podlahe, čím porušovalo všetky fyzikálne zákony... Publikum prevrvalo zalapalo po dychu. Keď Vitalij Jakovlevič začul výkrik publika, zľahka sklonil hlavu a keď uvidel tento paradox, zdalo sa, že sám bol ohromený takýmto javom a nechápal, čo sa to v skutočnosti deje. Pokračoval v rozhodávaní muža, a pritom zvedavo upieral zrak na jeho telo, na ktoré, ako sa zdalo, prestali pôsobiť zákony vesmírnej gravitácie.

Ukradomky som pozrela na Senseia. A všimla som si, že Sensei sa akosi zvlášťne pozrel smerom k Ahrimano-
vi. To ma zaujalo a tiež som tým smerom otočila hlavu. Ahriman bol viac než vážny. Uprene hľadel na scénu. Jeho tvár vyzerala úplne ako kamenná socha. Len pery sa zľahka, takmer nebadateľne pohybovali, očividne šepkajúc nejaké slová. Začala som sa cítiť akosi zle. Naši kamaráti, zaujatí dianím, nespúšťali pohľady z pódia a čakali, čo sa teraz stane. Nasledovala som ich príklad.

Vitalij Jakovlevič zmenil smer pohybov a začal pohybovať rukou nad mužovou hlavou hore-dole. A vtom sa tento, určite viac ako sto kilový muž, začal pred očami všetkých dvíhať a klesať s ľahkosťou ako gumená lopta, ktorá sa odráza od podlahy. Najprv sa len akosi neprirodzene postavil na špičky, akoby vôbec nič nevážil. Prvý šokujúci výkrik údivu sa šírila vo vlnách z prvých radov. Vzápätí sme aj my uvideli, že Vitalij Jakovlevič zdvihol ruky o niečo vyššie ako zvyčajne a nejakým nepochopiteľným spôsobom zdvihol muža asi desať centimetrov nad podlahu javiska. Táto okolnosť očividne zarazila aj samotného senzibila, pretože v nasledujúcom momente zdvihol ruky ešte vyššie a muž sa vznášal vo vzduchu už asi dvadsať centimetrov. Niektorí diváci dokonca vstali zo svojich sedadiel. Podľa toho, ako rozpačito sa tváril, a ako pohľadom pátral po nejakom zariadení v okolí muža, sa mi zdalo, že Vitalij Jakovlevič je sám v pomykove. Ruky držal stále v rovnakej polohe, zatiaľ čo nohou šmátral v prázdnom priestore medzi mužovými topánkami a podlahou. Noha opatrne skúmala podlahu ako mínové pole. Očividne celý tento proces takého

zjavného prejavu paranormálnych schopností jeho samého šokoval nemenej ako publikum. No už po niekoľkých sekundách, po úplnom zmätku nezostalo ani stopy. Vykúzlil na tvári niečo, čo sa podobalo úsmevu a namieril svoj pohľad do sály, pričom sa snažil dôstojne ukloniť. Nadšení diváci začali tleskať. Povzbudený búrlivými ováciami, Vitalij Jakovlevič sa ešte raz pohral s publikom, a podvihol muža vo vzduchu hore a dole. Očividne ho tento nepreškúmaný trik prírody začal baviť rovnako ako ostatných divákov. Nakoniec, keď nasýtil svoju samoľúbosť, postavil muža znovu na pódium a prikázal mu, aby sa prebudil.

Zdalo sa, že tento tučko spal naozaj hlbokým spánkom, pretože keď otvoril oči, začal rýchlo žmurkať a žmúriť do svetla. Muž si zložil okuliare a pretrel si oči. A zrazu sa zrejme jeho myseľ úplne vyjasnila, pretože si začal ohmatávať hlavu a s búrlivou radosťou kričal, že ho už hlava nebolí, a čo je najdôležitejšie, zrak sa mu úplne obnovil. Keď to publiku oznámil, priskočil k Vitalijovi Jakovlevičovi a začal z vďačnosti intenzívne triasť senzibilovi rukou, a pritom sa snažil dostať k jeho tvári, aby ho vybozkával. No ten cúvol dozadu pred takým nečakaným a nespútaným mužovým nadšením. Sála znovu vybuchla potleskom. Vitalij Jakovlevič sa zľahka klaňal a usmieval na publikum, a medzitým sa opovržlivým pohybom nenápadne snažil vytrhnúť svoje ruky z bacuľatých ručičiek tohto chlapíka a oslobodiť sa od jeho neodbytnej túžby pobožkať senzibila aspoň tam, kde dokázal dosiahnuť.

Včasná záchrana pred touto príliš dotieravou vďačnosťou uctievača pribehla v podobe konferenciérky. Pristúpila k mužovi, niečo mu vysvetľovala a zároveň sa snažila odtiahnuť ho od Vitalija Jakovleviča. No tento mu zjavne nechcel pustiť ruky. Žena bola nielenže vytrvalá, ale bola ako skutočný tank. Keď videla, že situácia sa začína natahovať a vyzerá beznádejne, prijala stratégiu, s ktorou nemohla prehrať. Vypla hrud' a nehľadiac napravo ani naľavo svojim mohutným telom pretrhla stisk rúk mužov, doslova ako nasmerovaný atómový ľadoborec.



Fragment kresby Anastasie Novych

Ahriman

Takému náporu by neodolali snáď ani hradby, nie to takýto „pampúšik“. Surovo pretrhla okovy stisku rúk, priamym nárazom sa valila na muža, a pritom mu so strojeným úsmevom niečo opakovala. Tlstoč vystrašene cúvol a následne, keď ho táto „ježibaba“ vypoklonkovala po schodoch z javiska a svojím mohutným telom zatasila priechod aj všetky možné cestičky k zbožňovanému idolu, úplne sa zmieril so svojim osudom.

Keď sa Vitalij Jakovlevič zbavil dotieravého chlapíka, s úľavou si vydýchol a znovu sa začal klaňať pred tleskajúcim publikom. Potom pristúpil k medenému lavóru a umyl si ruky. Ak však boli prvýkrát jeho pohyby pomalé a skôr sa predvádzal, tak teraz si ich umýval s takým znechutením, akoby sa dotýkali nie rozumného muža, ale nejakého špinavého pastiera sviň. Dlhو si utieral ruky do snehobieleho uteráka, a keď si ich konečne vyutieral, znovu sa vrátil k svojim čakajúcim divákom. Zamrmlal niečo nezrozumiteľné ohľadom predchádzajúceho ťažkého vyliečenia a opäť predniesol svoj mätúci „energeticko-fluidný“ prejav, čím vyvolal vlažný potlesk publika, ktoré zjavne aj tak nič nepochopilo.

Vznešeným gestom ruky pozval Vitalij Jakovlevič na pódium ďalšieho pacienta, bez toho, aby na neho pozrel. No keď uvidel, že sa po schodoch škriabe prastará babka a veľkodušne sa na neho usmieva celými svojimi bezzubými ústami, tak si očividne vybavil nezabudnuteľný pokus o bozk svojho predchádzajúceho pacienta, ktorého vyliečil z utrpenia, a kategoricky zamával rukami. Konferenciérka žene okamžite prehradila cestu na pódium a vyštekla na dav, tlačiaci sa za babkou, že senzibil si sám vyberie ďalšieho pacienta, aby tak ukázal svoje možnosti. Ľudia v rade začali šomrať. Ale Vitalij Jakovlevič, aby nestratil tvár pred publikom, rýchlo oznámil do mikrofónu, že jeho pomoc potrebujú predovšetkým tí, ktorých aura je v žalostnom stave.

Potom svojím orlím pohľadom pozrel na rad stojaci pri schodoch a ukázal prstom na ďalšieho pacienta.

Ukázalo sa, že je to mladé, príťažlivé asi osemnásťročné dievča, stojace takmer na konci radu. Keď sa predradila pomedzi dav na pódium, Vitalij Jakovlevič síce trochu zvažnel, no na tvári sa mu objavil ten najláskavejší úsmev. Hrdo vypol hrud' a čo najviac vtiahol vypuklé brucho, pristúpil k dievčaťu, svojsky ju objal a položil si ruku na jej obnažené rameno. Pritom jej začal klásť otázky, ktoré sa netýkali jej choroby – vraj ako sa volá, odkiaľ je a kde študuje. A keď už vyčerpал všeobecné otázky, opýtal sa jej, čo ju trápi. Ako sa ukázalo, dievča trápila nespavosť. Na to si Vitalij Jakovlevič, obrátiac sa k publiku, dovolil zavtipkovať, že práve toto sa deje, keď mladé dievčatá nemajú možnosť zoznámiť sa so solidným, skúseným mužom, ktorý by im bez problémov sprijemnil osamelé, nudné večery. Publikum, ktoré sa prispôbilo nálade Vitalija Jakovleviča, sa smialo tak, akoby senzibil povedal tú najvtipnejšiu anekdotu.

Senzibil vypustil z úst niekoľko komplimentov ohľadom okúzľujúceho zovňajšku dievčiny a dovolil si podotknúť, že vďaka jeho múdrosti, skúsenosti a veľkej sile sa už dievčina nebude musieť trápiť nespavosťou. Keď sa pozrel svojím „skúseným“ okom, oznámil, že jej aura je v „hroznom stave“, a že dievčinu uriekli a prekliali. Vraj vidí cudzie energie v oblasti hrudníka. Potom jej prikázal zatvoriť oči a úplne, bez akejkolvek hanby, sa zveriť jeho mocnej sile. Pritom publiku vysvetlil, že teraz ukáže ešte jednu metódu svojej práce. Najskôr senzibil začal vykonávať pohyby nad jej hlavou, také isté, ako nad tým mužom. No potom jeho ruky začali klzať po tele dievčiny a hladiť ju: po hlave, po tvári, rukách, hrudníku, bruchu a nohách. Pritom ako prechádzal svojou rukou po tele, celý čas s ňou potriasal, akoby sa snažil zbaviť niečoho neviditeľného a lepkavého.

Keď Vitalij Jakovlevič dokončil liečenie dievčata, oznámil, že sa vynasnažil aspoň trochu ju zbaviť negatívnej energie. No na to, aby úplne odstránil túto strašnú kliatbu, treba dlho a tvorivo zapracovať na aure. Povedal dievčaťu, aby za ním prišla po predstavení, aby sa dohodli

na ďalších sedeniach, a aby jej podrobnejšie vysvetlil, ako a čo treba robiť. Keď odprevadil mladú pacientku ku schodíkom, senzibil si opäť išiel umyť ruky v čistej vode, ktorú mu už jeho pomocníčka vymenila. Teraz sa Vitalij Jakovlevič oplachoval so zjavným potešením.

Treba poznamenať, že počas tejto scény s dievčaťom boli diváci dosť hluční, najmä zadné rady. Naša skupinka tiež o niečom živo štebotala a počúvala niečo smiešne, čo hovoril Ahriman. Nikolaj Andrejevič, pootočený k Senseiovi, s ním o niečom potichu diskutoval. A keďže som kvôli smiechu kamarátov nemala možnosť počuť ani to, čo odpovedal Sensei Nikolajovi Andrejevičovi, ani to, čo hovoril Ahriman, musela som znudene sledovať dianie na pódiu.

Keď Vitalij Jakovlevič dokončil svoju procedúru s umývaním rúk a začal sa obzerať po svojom ďalšom pacientovi, k pódiu sa začala zúfalo predierať asi štyridsaťročná žena. Na ramene mala veľký nádor, ktorý ju značne znetvoril. Dokonca aj z posledných radov bolo hrozné pozorovať tento novotvar. Preto niet divu, že ľudia stojaci v rade sa rozostúpili a púšťali ju dopredu. Vitalijovi Jakovlevičovi nezostávalo nič iné, ako pozvať túto nešťastnicu na pódium.

Keď sa dostala k senzibilovi, dlho sa nemohla upokojiť a ticho vzlykala. Nakoniec sa predstavila ako Jekaterina Dmitrievna, a začala rozprávať o svojom probléme, o tom, na koľkých lekárov sa obrátila a nič nepomohlo. Navrhovali jej nákladnú operáciu, za kladný výsledok ktorej nikto neručil. Vitalij Jakovlevič jej dal poslednú nádej. Toto je jej jediná šanca zbaviť sa hroznej choroby, pretože nemá tak veľa peňazí na operáciu. A ako matka jednoducho nemá právo opustiť tento svet. Veď má dve deti, ktoré vychováva sama, bez akejkoľvek pomoci. No na druhej strane, trpieť touto bolesťou a neustálymi obavami o budúcnosť svojich detí tiež nemôže. Preto všetku svoju nádej vkladá do zázračného uzdravenia a „božských schopností“ Vitalija Jakovleviča.

Príbeh tejto ženy vyvolal akýsi súcit a ľútosť u publika, ktoré stíchlo. Dokonca aj Ahriman prestal žartovať a začal vážne a pozorne počúvať rozprávanie ženy. Senzibil len kýval hlavou a na konci tohto dojemného príbehu pacientku ubezpečil, že urobí všetko, čo je v jeho silách. Potom prikázal Jekaterine Dmitrijevne, aby zavrela oči a povedal, že teraz ju bude operovať na astrálnej úrovni, aby odstránil tento nádor. Keď žena zatvorila oči, Vitalij Jakovlevič nezačal hneď okolo nej prechádzať rukami. Publiku vysvetlil, že sa musí skoncentrovať a zmobilizovať svoje kozmické sily, aby vygenerovali z jeho rúk obrovskú energiu. Celkovo, ako vždy predniesol veľmi dlhé a bombastické frázy o svojej kozmickej všemocnosti a všemohúcnosti pri liečení akýchkoľvek ochorení. A potom v slávnostnom tichu na niekoľko sekúnd zavrel oči. Publikum zatajilo dych.

Vtedy sa ozvalo veľmi tiché lusknutie. Pozrela som sa smerom, odkiaľ išiel zvuk. Naši chlapci, uchvátení tým, čo sa dialo, sa dokonca posunuli viac dopredu na svojich sedadlách. Na rozdiel od chlapcov, Ahriman pokojne sedel na lavičke. Ruky mal zložené na hrudi, jednu na druhej. Sústredene pozeral na pódium a jeho pery znovu čosi potichu šepkali. S obavami som sa pozrela na pódium. O tom, že sa teraz stane niečo zvláštne, som už z nejakého dôvodu vôbec nepochybovala.

Vitalij Jakovlevič sa zapotácal a pomaly otvoril oči. Podľa toho, ako sa začal približovať k žene, to vyzeralo, že sa naozaj dostal do tranzu. V tej chvíli som pocítila, že môj Lotosový kvet v slnečnej pleteni sa zachoval akosi zvláštne. Zvyčajne sa „rozširoval“, pričom rozlieval svoje blahodarné teplo po celom tele. Ale tentoraz sa nejako zúžil, stiahol, doslova sa zahaľoval, akoby sa svojimi lupienkami chránil pred niečím strašným. Na intuitívnej úrovni som pocítila, že na pódium sa niečo udialo, akási desivá, neviditeľná zmena. Niečo znepokojivé, nepostihnuteľné rástlo každou sekundou. Celé hľadisko stuhlo. Všetci boli zmeravení a sledovali počínanie senzibila.

Vitalij Jakovlevič pomaly pristúpil k žene a panovačne nad ňou rozložil ruky, pritom nejako zvláštne hákovito zahol prsty. Z tohto jeho konania ma prepadla hrôza. Krúživými pohybmi začal prechádzať nad ramenom ženy. Každý pohyb jeho rúk vyvolával nepochopiteľný, panický strach v mojom vedomí. A ako prídavok k svojmu neopísateľnému zdeseniu som si všimla, že moje telo sa začalo mimovoľne zľahka pohojdávať do taktu pohybu jeho rúk. Ustráchanie som sa obzrela dookola, lebo som sa bála posmechu, no zistila som, že na také mimovoľné kyvadlo som sa premenila nielen ja, ale takmer celé hľadisko, ktoré sa sotva znateľne kývalo zo strany na stranu. Zdalo sa, že aj vzduch nad ľuďmi zhustol, bol ťažký a lepkavý ako rôsol.

Keď senzibil začal robiť nejaké nepochopiteľné, preňho nové „magické pohyby“, môj stav panickej hrôzy sa ešte zintenzívnil. Zdalo sa mi, že vzduch okolo ramena ženy začal rýchlo hustnúť. A v istom momente, úplne nečakane, sa ruka senzibila, doslova ako had prudko zabodla do oblasti ramena, priamo do nádoru. Až ma striaslo, od strachu som odskočila dozadu. Žene z ramena vytryskla tmavočervená krv. Ozvalo sa prenikavé lusknutie, ktoré pripomínalo výboj elektrického prúdu. A už v nasledujúcom momente sa prsty senzibila začali pomaly vnárať pod kožu, stále hlbšie a hlbšie do živého tela. Keď uchopil nádor potiahol ho k sebe. Koža ženy sa natiahla ako tenká blana a v dokonalom tichu sa ozvali čvachtavé zvuky trhajúceho sa tela. Krv začala tiecť silnejšie, stekala po svetlej blúzke a rozpijala sa do sýtočervenej škvrny. Senzibil potiahol ešte silnejšie a začal žene z ramena pomaly vytrhávať celý kus živého krvavého mäsa. Nádor sa neponáhľal odtrhnúť od ľudského tela svoje dusiace chápadlá, ktoré sa ako krvilačné tmavé pijavice vsali do tela nešťastnej ženy. No ruka senzibila bola neľútostná. Telo, natiahnuté ako guma, sa s charakteristickým zvukom začalo trhať a rýchlo sa oddeľovalo od ramena. A o niekoľko sekúnd nebezpečný

nádor úplne opustil svoj brloh, a zanechal po sebe krvavú kašu na ramene. Sála vykrikla jediným vzdychom zdesenia a prekvapenia.

Držiac v rukách tento kúsok mäsa, z ktorého vytekala krv a kvapkala na podlahu, senzibil ho opäť predviedol stuhnutému publiku. Niekoľko ľudí stojacich blízko javiska stratilo vedomie a s hrmotom upadlo do bezvedomia. Ľudia, ktorí boli neďaleko, sa spočiatku zdesene rozprchli, no potom sa zhrkli okolo nich. Sensibil nevenoval pozornosť tomuto incidentu, podišiel k lavóru s vodou a vložil do nej nádor. Potom si v tej istej vode opláchol zakrvavené ruky a začal si ich utierať do bieleného uteráka, pričom na ňom zanechal červené škvrny. Diváci boli ešte stále v šoku z toho, čo videli a napäto sledovali každý jeho pohyb. Utierajúc si ruky, senzibil ospalou chôdzou pristúpil k žene a tým istým uterákom jej začal dôkladne utierať rameno. Aký bol údiv divákov, vrátane mojej osoby, ohromenej tým čo videla, keď po tom, ako odtiahol ruku z ramena, sa na mieste, kde bola predtým krvavá kaša, objavila úplne normálna zdravá koža! Po bývalom nádore nezostala ani stopa. Sála jednoducho zalapala po dychu a po niekoľkých sekundách prešla do búrlivého potlesku.

Pacientka, ktorá sa počas celej seansy prakticky ani raz nepohla, sa zrazu prebrala. Najprv sa vyľakane pozrela na svoju zakrvavenú blúzku, potom na rameno a očividne neverila vlastným očiam. Na koži nielenže nebola rana, ale dokonca ani jazva. Očividne ona skutočne počas seansy nič necítila, pretože, keď si ohmatala niekdajšie boľavé miesto, úplne stratila reč. Vtedy sa prebral aj Vitalij Jakovlevič. Keď zbadal vo svojich rukách zakrvavený uterák, zdesene ho od seba odhodil, doslova ako vražednú zbraň a uskočil, ako obarený. Nato v nemom úžase uprel zrak na svoje ruky, pokryté čerstvou krvou. A až potom sa pozrel na ženu pred sebou. To, čo videl, ním nesporne veľmi otriaslo. Neveriac vlastným očiam sa opatrne priblížil k žene a dotkol sa jej zacelenej kože,

kde ešte nedávno bol ohyzdný nádor. Samotná žena, ktorá si už podľa všetkého plne uvedomila, čo sa stalo, divoko vykrikla od radosti, vrhla sa na krk Vitalija Jakovleviča a stisla ho takou silou, že ten sa vystrašený začal zadýchane plácať a zmietať v snahe vyslobodiť sa z jej dusivých „pút“. Keď ho pustila, vrhla sa na okraj javiska a začala od radosti plakať, skákať, kričať a šokovanému publiku ukazovala svoje zdravé rameno.

Začalo sa diať niečo nepredstaviteľné. Hľadisko jednoducho explodovalo. Jeden tleskal, druhý až do zachrípnutia reval bravo, niekto plakal od šťastia, ďalší kričal, že „toto je nový mesiáš“. Na pódium sa vrhali ľudia z radu a hrubo odstrkovali konferencierku ohromenú z toho, čo videla. Niektorí pritom vybiehali hore a nemotorne sa ukláňali pred senzibilom, ďalší sa po štyroch vyplazili a s nárekom sa snažili aspoň dotknúť jeho odevu. Vitalij Jakovlevič sa očividne ešte nespamätal, pretože keď uvidel dav, ktorý sa na neho rútil a kričal v rôznych tóninách, zbabelo rozhodil rukami a prikryl si tvár, úplne akoby sa bránil pred výpraskom. No keď pochopil, že ľudia padajú k jeho nohám a so slzami v očiach mu vzdávajú poctu, hlúpo sa usmial a začal sa jemne klaňať skandujúcej sále, očividne sa snažil definitívne spamätať a zistiť, čo sa to tu stalo. No táto zmätenosť u neho netrvala dlho. Keď pochopil, že publikum ho považuje za „supermesiáša“, hrdo vypol hruď, a s obrovským nadšením sa začal ukláňať, a pritom ležérne podával ruky ľuďom, ktorí okolo neho kľáčali. Ľudia bozkávali jeho odev, ruky, niektorí sa križovali a klaňali, a zároveň kričali, že pred nimi je samotný Ježiš. A súdiac podľa samofúbneho úškrnu Vitalija Jakovleviča, tento nový obraz, ktorý mu prisúdil dav, sa mu veľmi páčil.

Na naše prekvapenie sa na pódium po štyroch vyškriabal aj muž so zlatou reťazou, ktorý chcel pred predstavením Vitalijovi Jakovlevičovi rozbiť „hubu“. Napriek svojim predchádzajúcim vyhrážkam sa so šialeným pohľadom predieral pomedzi ľudí, ktorí sa nakopili okolo

senzibila, a sám sa mu začal klaňať k nohám a bozkávať mu topánky. Ahriman upozornil chlapcov na tohto muža, a nahlas povedal, pričom sa snažil prekričať skandujúci dav:

„Pozrite! Vidíte, čo robí sila podvedomia! Hľa, čo spôsobuje v pravý čas vyrieknuté slovo. Človek sa z nepriateľa mení na fanúšika!“

Naši chlapci obdivne pokývali hlavami. V tej chvíli som cez hluk davu začula hlas Senseia, ako hovorí Arimanovi.

„Ahriman! Už sa na to nemôžem pozerieť. To je už príliš... My s Nikolajom Andrejevičom vyjdeme von a tam vás počkáme.“

„Áno, aj my už ideme.“ Ahriman mávol rukou smerom k rozjaseným ľuďom a nekonečným poklonám Vitalija Jakovleviča. „Tu už nie je nič, na čo by sa dalo pozerieť.“

Vyšli sme z letného kina. Zo všetkého, čo som videla a počula, som bola, rovnako ako naši chlapci, v šoku. Jednoducho sa mi točila hlava. Nevieť ako ostatní, no z nejakého dôvodu som sa vo vnútri cítila príšerne, a v tele sa opäť objavil diskomfort.

„Takže videli ste, ako človek môže riadiť svoje podvedomie!“ veselo kývol Ahriman smerom k letnému kinu, odkiaľ sa niesol hluk jasajúceho davu.

„A my sme si najskôr mysleli, že je to podvodník,“ povedal rozpačito Ruslan.

„Uhm,“ podporil ho Andrej. „Mysleli sme si, že je to nejaký šarlatán. Ale on naozaj disponuje silou.“

„A ako sa mu to tak podarilo, že na ramene nezostala ani rana?“ opýtal sa Stas a pokrčil plecami. „Prosto nejaká mystika!“

„Čo je pravda, to je pravda,“ súhlasil s kamarátom Žeňa. „Ja sám som nič nepochopil. Bum! A nádor akoby ani neexistoval, ešte aj koža je hladká. To nie je možné!“

„No veď sám si to predsa videl!“ začudoval sa Ahriman.

„Vidieť som to videl, ale akosi... ehm,“ Žeňa sa snažil nájsť vhodné slová, aby opísal svoje vnútorné pocity,

ale veľmi sa mu nedarilo. „Skrátka, nemôžem tomu uveriť, a to je všetko!“

„A práve v tom spočíva paradox človeka!“ so smiechom poznamenal Ahriman. „Neverí ani tomu, čo vidí. Verí len tomu, čo si sám predstavuje. A jeho fantázia je živená základmi spoločnosti, v ktorej bol vychovaný. Teda ak dav, ktorý ho trvalo obklopuje, bude veriť, že operácia sa dá vykonať len pomocou chirurgického skalpela, tak jedinec vo svojich predstavách už nič iné za pravdu neprijme, aj keď to sám na vlastné oči vidí. Ty si si určite pomyslel, že aj tamtá žena bola nastrčená, aj jej nádor bol falošný, nejaká napodobenina naplnená červenou farbou.“

Žeňa prekvapene zažmurkal.

„A ako ste to... Práve som si to pomyslel!“

Ahriman sa ešte viac rozosmial a povedal:

„Tvoje myšlienky sú úplne predvídateľné, pretože premýšľaš ako všetci ostatní. Dokonca aj tí, ktorí teraz senzibilovi bozkávajú nohy a veria v silu jeho liečenia, si za nejaký čas budú myslieť, že predviedli celé toto divadlo, aby ich rafinovane oklamali. Jediný, kto nebude pochybovať o tom, že sa to skutočne stalo, je tá žena, ktorá mala nádor a tí, ktorí ju poznali pred týmto vyličením. A pre ostatných toto predstavenie zostane v pamäti ako obyčajný bluff. To len teraz je tleskajúci národ v takej eufórii, pretože sa v nich trošilinku prebudila viera, ale zajtra ich logika opäť získa prevahu, a budú rozmýšľať rovnako ako ostatní.“

„Takže na všetkom nesie vinu môj spôsob myslenia?“ spýtal sa Žeňa.

„Samozrejme,“ potvrdil Ahriman. „Keby si ty zatúžil zmeniť svoj štandardný spôsob myslenia a stal by si sa iným, odhalilo by sa ti oveľa viac. Veď slobodný človek sa líši od davu tým, že má svoj názor a dokáže nahliadnuť oveľa širšie a hlbšie do podstaty akéhokoľvek problému. Ak by si sa počas predstavenia skutočne pozrel na 'koreň veci', uvidel by si, že Vitalij Jakovlevič skutočne

odstránil nádor, prakticky zoperoval ženu bez skalpela. No to, čo urobil, je len bezvýznamná časť toho, čo dokáže človek, a to vrátane teba. Takúto operáciu je reálne možné vykonať aj na diaľku, dokonca aj keď nevidíš človeka, ale pracuješ len s jeho obrazom na fotografii.

Viera plus želanie – to je obrovská sila, pomocou ktorej možno tvoriť skutočné zázraky, vrátane operovania podobným spôsobom. Pritom táto sila môže splniť všetko, čo si zaželaš: ak chceš, vylieč človeka, a keď chceš, tak ho zabi. Všetko je v твоjich rukách, lepšie povedané, v tvojom skutočnom vnútornom želaní. Daná sila, to je len nástroj, a to ostatné je dielo tvojej fantázie. A zabudnite na morálku. Tá, ako taká, vo svojej podstate neexistuje. Jednoducho ti počas tvojho dospievania vnucovali určité stereotypy, tie isté, ktoré vytvorila elita na ovládanie davu. No samotná elita tieto pravidlá vôbec nedodržiava, pretože ona je oslobodená od akýchkoľvek pravidiel, inak by nedosiahla takých výšok. A líši sa od vás len slobodou myslenia. Takže, staň sa slobodným a otvoria sa ti možnosti, aj bohatstvo.“

A keďže všetci mlčali, Volodža s úsmevom poznamenal:

„V našej krajine nie je výhodné byť bohatým. Nestihnesh ani vyliezť medzi ľudí, a už ťa potopia.“

Ahriman sa zasmial.

„No, je lepšie prežiť krátky život, ale zato v bohatstve, než dlhý v otroctve. A vôbec, ak má človek hlavu na správnom mieste, potom bude užitočný a potrebný pre všetkých. Ale ak nemá hlavu na správnom mieste, tak načo liezť do biznisu. Je to hra pre pravých mužov, a nie pre slabochov. Takí bezhlaví jazdci v biznise sú spravidla ako prízraky – ani sami nič nerobia, a aj druhým v práci prekážajú. A tak ich odstraňujú. Ako sa hovorí, prežijú len tí najsilnejší! Realita života vyžaduje od človeka obrovskú silu vôle, a sloboda ešte navyše aj nemalý obnos peňazí. Čo narobíš, tak je usporiadaný svet. Ako hovoril Erich Fromm: 'Človek je jediný živý tvor, ktorý musí riešiť problém svojej existencie'.“

Medzitým sme prišli k rázcestiu a začali sme spoločne riešiť, ktorou cestou sa dostaneme z mestečka do tábora. Keď sme sa rozhodli, znova sme sa vydali na cestu. Chvíľu sme kráčali spolu a vymieňali sme si len bezvýznamné frázy, očividne sme ešte boli pod silným dojmom z predstavenia, ktoré sme videli. A až keď sme opustili štvrť penziónov, znova sme sa nebadane rozdelili a rozťahli pozdĺž opustenej cesty. Začalo sa stmievať a cesta bola stále menej a menej rozpoznateľná. Najpočetnejšia skupina išla vpredu s Ahrimanom. Ja s Tatianou, Kostíkom a Andrejom sme išli za nimi. Ale čím väčšia tma bola, tým rýchlejšie sme sa približovali ku kamarátom pred nami. A aj tentoraz celú skupinu uzatváral Sensei s Nikolajom Andrejevičom. Ich postavy boli kdesi v diaľke sotva viditeľné. Vyzeralo to, že tma nijako nepôsobila na ich nervy, na rozdiel od našej skupiny. A ešte aj téma ich rozhovoru bola zjavne vážna, pretože hovorili veľmi ticho, očividne sa vyhýbali zvedavým ušiam. Zato Ahrimana bolo počuť veľmi dobre. Jeho hlas panovačne znel v tichu okolitej prírody. Chlapci sa ho ďalej vypytovali na podvedomie, na to, ako ho možno využiť aspoň tak, ako to urobil Vitalij Jakovlevič, aby aj oni v živote dosiahli úspech.

„Vitalij Jakovlevič proste len využil silu svojho podvedomia, a ani len o tom netušil,“ vysvetľoval Ahriman. „A práve v tom spočíva celé kúzlo jeho fenoménu. A ľudia, ktorí sedeli v sále, sa stali objektom jeho pôsobenia, pomocou ktorého Vitalij Jakovlevič prebudil ich vieru. Prirodzene, v takejto kombinácii bol pozitívny výsledok jeho seansy jednoducho neodvratný.“

„Takže toto všetko robil na úrovni inštinktu?“ urobil svoj malý objav Ruslan.

„Samozrejme. Ľudia od nepamäti inštinktívne cítili silu podvedomia, a to, že ju možno nejakým spôsobom využiť na liečenie chorôb a nielen to. A tým, ktorí sa dovtipili, ako sa to robí, sa pripisovalo, že majú tajné schopnosti liečiť ľudí, snímať z nich kliatbu, vplývať na osudy.

Ale v skutočnosti sú metódy vplývania na ľudí jednoduché. Čím viac bizarnosti a tajuplnosti uvidí človek, ktorého chceme ovplyvniť, tým silnejšie na neho bude pôsobiť sugescia. Keďže tajuplné pôsobenie vždy veľmi silno podnecuje fantáziu, spôsobuje to, že podvedomie človeka je vnímavejšie k vsugerovávaným myšlienkam. Mimochodom, na tomto základnom princípe sa zrodili rôzne náboženské obrady, rituály, a tiež mýty o talizmanoch, amuletoch a kultových predmetoch.“

„Takže ľudia mohli vždy využívať svoje podvedomie, dokonca aj ľudia v dávnoveku, a nielen nejaký šaman?“ chcel si Kostík upresniť svoju domnienku.

„Prečo mohli?“ začudoval sa Ahriman. „Veď ľudia z dávnoveku ho aktívne využívali. A to so šamanmi sa udialo až oveľa neskôr.“

„Nechápem,“ povedal Žeňa a pochybovačne sa spýtal: „A ako mohli ľudia z dávnoveku využívať podvedomie? Veď oni tam všetci chodili v tľupách.“

Ahriman sa rozosmial tak nákazlivo, že naši kamaráti sa mimovoľne k nemu pridali. „Tak vidíte, ako rozmýšľate! A toto o čom vypovedá? Že vaše vedomosti o tých dobách sú nieže nedostatočné, ale prakticky žiadne. Práve ste nahlas predviedli stereotyp, ktorý vám vsugerovali v detstve, akúsi šablónu, ktorá bola zadefinovaná elitou pre svoju mnohomiliónovú armádu päťolizačských poddaných.“

„A prečo je to šablóna?“ namietol Kostík, ktorý sa ešte pred chvíľkou nechápavo smial spolu s ostatnými. „A čo tvrdenia vedcov, ich archeologické nálezy?“

„Obávam sa, že vás veľmi sklamem, Konstantin, no na väčšinu skutočne cenných nálezov, na základe ktorých by sa vedci mohli dozvedieť minulosť ľudstva, sadá prach buď z nevedomosti v archeologických archívoch, alebo kvôli poznaniu v neprístupných sejfoch mocných tohto sveta. A v médiách sa zverejňuje len to, čo je výhodné pre elitu.“

„A prečo potrebujú také zložitosti?“ spýtal sa Žeňa, ešte viac v pomykove.

„Znalosti – to je sila. A sila – to je moc,“ záhadne povedal Ahriman, akoby oznamoval tajnú informáciu všetkých čias a národov. „Môžem vám odhaliť jedno veľké tajomstvo. Súčasné ľudstvo vzniklo z pozostatkov minulej, vysoko rozvinutej civilizácie, ktorá dosiahla také úspechy v rozvoji svojich nadprirodzených možností a schopností, že tieto sa pre nich stali prirodzenými. Okrem toho, títo ľudia začali využívať viac ako 50% mozgu, zatiaľ čo súčasný Homo sapiens využíva menej ako 10%.“

„To sú ale veci!“ ohromene prehovoril Andrej.

No Ruslan okamžite prerušil jeho nadšenie a rozhorčene jedným dychom zamrmlal:

„Tak ak naši pra-prapredkovia boli takí rozumní, prečo sme my takí tupí? Veď podľa všetkého v nás musí byť aspoň jeden ich 'úbohý' gén.“

Ahriman sa zasmial.

„Vy nie ste tupí a génov máte až-až. V každom človeku sú tieto schopnosti uložené a ak chce, tak ich v sebe môže rozvinúť. Lenže kľúč ku všetkému leží vo vašom vedomí. A ono je zablokované otrockými obmedzeniami, ktoré vám vsugerovala elita. Aj keď v skutočnosti je to všetko len závoj, dymová clona. Všetko je vo vašich rukách.“

„A kto je to tá elita?“ podráždene sa opýtal Viktor. „To sú čo? Vládcovia silných krajín alebo armáda politikov? Odkiaľ sa vôbec vzala, že rozhoduje, čo môžeme a čo nemôžeme? Veď zajtra bude v nejakej krajine revolúcia, a ľudia šmahom zmetú celú tú ich elitárnu príslušnosť. Tak, ako to bolo v roku 1917!“

Ahriman sa zhovievavo pousmial.

„Vidím, že vaše znalosti a presvedčenia sú príliš vzdialené od reálneho stavu vecí v tomto svete. Ale vy na tom nenesiete vinu, veď vás vychovali na týchto presvedčeniach, a znalostí vám dali akurát len toľko, koľko bolo nutné na to, aby ste dokázali kvalitne vykonávať svoju prácu. Vsugerovali vám, že ste slobodní, hoci v skutočnosti sa nachádzate v absolútnej závislosti od systému, do ktorého vás umiestnili. A toto je zase nevyhnutné na to,

aby otrok vykonával svoju prácu bez hlúposti v hlave. Nehnevajte sa za moje slová. Veď ja toto všetko hovorím preto, aby ste pochopili, čo je to skutočná sloboda, že je reálne dosiahnuť ju, a že ak zlomíte v sebe umelo vytvorený systém myslenia, potom dosiahnete nebývalé výšiny. Dokonca sa úplne reálne môžete stať jedným z tejto elity a riadiť svet tak, ako to považujete za najspravodlivejšie. Opakujem, všetko je vo vašich rukách!“

„Pokiaľ ide o samotnú elitu, zbytočne si myslíte, že ju možno zničiť víchricou revolúcií. Často je práve ona sama objednávateľom takej revolúcie, ktorej vlna zmetie iba pre elitu nepohodlné bábky, aby dosadila nové na ich miesto. No, aby ste hlbšie pochopili problematiku elity, hádam vám porozprávam o jej prehistórii.

Ich predkovia boli v podstate jedinci, ktorí sa snažili uchovať znalosti predchádzajúcej civilizácie vrátane takzvaných nadprirodzených schopností. No tieto znalosti si odovzdávali iba ako dedičstvo, a len v mimoriadnych prípadoch si hľadali svojich nástupcov. Teda prakticky oni uchovali a zdokonalili tieto znalosti tým, že ich z pokolenia na pokolenie udržiavali v tajnosti pred ľuďmi. Keď už sa ľudstvo značne rozrástlo čo do počtu a začali vznikať základy spoločensko ekonomických útvarov, začali sa objavovať aj vodcovia a lídri. Za ich zdanlivou mocou však fakticky stáli 'strážcovia znalostí', alebo, ako sa sami s obľubou titulovali, 'vyvolení bohov a duchov', ktorí vodcom nielen radili, ale v podstate ich šikovne ovládali a nútili plniť svoje príkazy. Túto skupinu zvláštnych ľudí nazývali rôzne: šamani, mastičkári, čarodejníci, žreci a pod. No v skutočnosti ich pravé meno je Archónti.“

„Archónti?“ spýtal sa Kostík.

„Áno. Z gréčtiny sa toto slovo prekladá ako 'velitelia', 'vládcovia'. Ale ak sa ponoríme hlbšie do histórie, odhalí sa nám pravý význam tohto slova, ktorý znie 'vládcovia sveta'. Teda Archónti v podstate sami seba vyčlenili do zvláštnej kasty prostredníkov medzi ľuďmi a vyššími silami,

neskôr nazývanými bohmi. Vodca národa, ktorý bol verejne známym človekom a zodpovedal za svoj ľud, bol pod nadvládou Archóna. Archónt, ktorý fakticky reálne vládol národu prostredníctvom vodcu, zostával pritom vždy v tieni. Toto utajenie poskytovalo veľké možnosti reálnej manipulácie ľuďmi. Zatiaľ čo vodcovia boli často vyberaní národom, Archónt odovzdával svoje 'magické umenie' reálnej moci len svojmu nástupcovi. Teda vyčleňovala sa zvláštna kasta, v ktorej rukách bola sústredená faktická moc. A čím viac si upevňovala svoju moc, tým viac nútila ostatných členov spoločnosti, aby na ňu pracovali. Treba podotknúť, že práve tento mocnár si neskôr uzurpoval základné znalosti, čím si podrobil ostatných ľudí. Práve toto je prvá elita tejto civilizácie.“

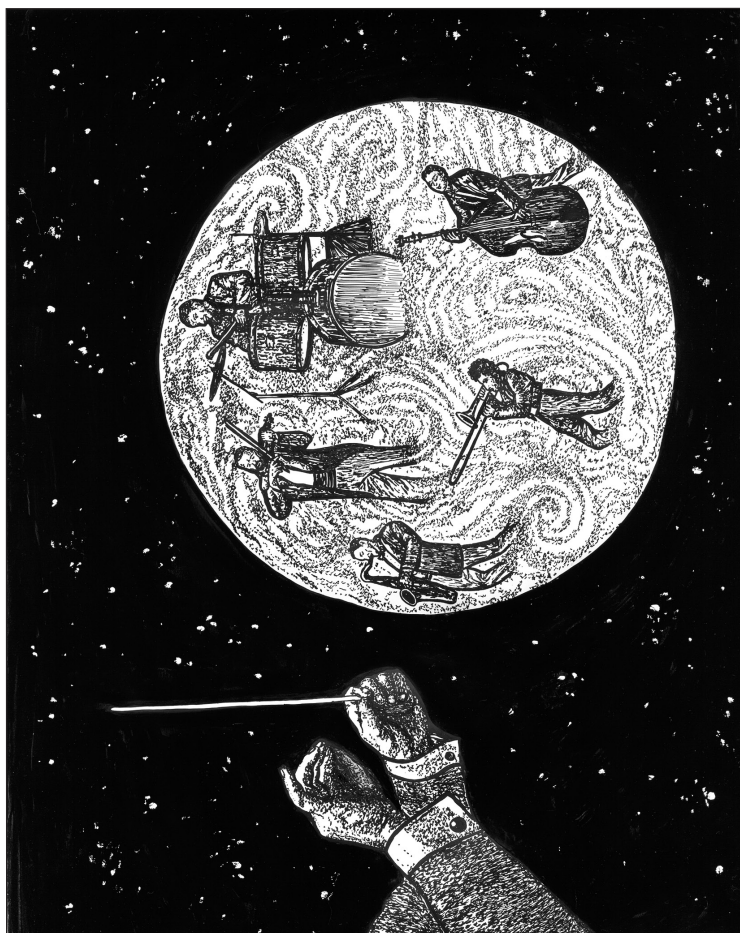
„A takých ľudí bolo vtedy veľa?“ so záujmom sa spýtal Kostík.

„Nie. Ich počet je stály. Vtedy, aj dnes ich bolo dvanásť, plus jeden Najvyšší Archónt, ktorý stál v ich čele.“

„A prečo práve dvanásť?“

„Pretože táto civilizácia sa zrodila z dvanástich ľudských rodov. Súčasní Archónti sú priamymi nasledovníkmi prvých dvanástich Archóntov. Takže tým, ako sa ľudstvo rozrastalo čo do počtu, Archónti pokračovali v zdokonaľovaní umenia ako riadiť ľudí a manipulovať nimi. Ako sa hovorí, málo ľudí – málo veliteľov. Veľa ľudí – veľa veliteľov. Vytvorili takzvanú umelú elitu tým, že rozmiestnili po svete svoje bábky, ktoré vládli celým národom. Navyše, práve oni vytvorili a zaviedli jednu z najzaujímavejších foriem ako riadiť a manipulovať ľudským vedomím – náboženstvo. Túto umelo vytvorenú formu transformácie kolektívneho vedomia Archónti založili na dvoch najsilnejších stimuloch človeka – na viere a strachu. Pridali tam pár kvapiek pravých znalostí, a tým im dali formu patričného obrazu kvôli lepšiemu zotročeniu davu. A túto závislosť uchovali naveky prostredníctvom monopolizácie duchovnej kultúry.“

„A to už ako?“ nepochopil Stas, ohúrený tým, čo počul.



Kresba Anastasie Novych
Orchester Archontov pod vedením Abraxasa

„No, napríklad vezmite si vám dobre známu Bibliu, ktorú dnes uctieva pol sveta ako svätú knihu. Kto zostavil Starý zákon? Žreci, čiže už spomínaní Archónti. A kto zostavil Nový zákon? Bábky Archóntov. Čo k tomu ešte dodať?“

„Tak toto... z toho vyplýva... títo Archónti stoja na čele svetových náboženstiev?“

„Fakticky, čo sa vlády týka, áno. Ak mám byť presnejší, tak na čele svetových náboženstiev stáli a budú stáť ich chránenci. Na čele veľkej politiky a biznisu – ich bábky. Dokonca aj všetci tí, ktorí rozhodovali o osude sveta, napríklad Alexander Macedónsky, Džingischán, Tamerlán, Napoleon, Stalin, Hitler a iní, boli len figúrkami na šachovnici Archóntov, pomocou ktorých len rozohrávali svoje opakujúce sa, komplikované partie...“

„Počkajte, počkajte,“ požiadal úplne zmätený Stas. „Akí chránenci?! A čo Ježiš, Budha, Mohamed? Títo ľudia predsa prinášali ľuďom slobodu. Oni nemohli byť prisluhovačmi týchto žrecov...“

Ahriman ho ani nenechal dohovoriť a prerušil jeho reč panovačným, povýšeneckým tónom: „No, a kde je tá ich sloboda?!“ a po veľavravnej odmlke sa znovu prísne spýtal: „Kde?! Áno, boli takí, ktorí sa snažili ľudí niečomu naučiť, dať ľuďom znalosti. Ba čo viac, v ľudských rukách bol aj samotný Grál – to je najvyššia moc! A čo? Čím sa to všetko skončilo? Ďalším víťazstvom Archóntov a vytvorením nových náboženstiev na báze stratených Učení! A prečo to všetko? Pretože ľudia sú leniví na to, aby sa zmenili. Pretože ľudia si už zvykli na stádový spôsob života, zvykli si na otrocký typ myslenia. Stále len čakajú, aby ich viedli. Archónti sa tak veľmi posnažili, že ľuďom sa už páči byť debilmi, páči sa im byť tupými a čakať na predžuté vysvetlenia svojich manipulátorov. Je pre nich jednoduchšie žiť v stáde, ako sa stať slobodným človekom. Oni sami sa odsudzujú na doživotné otroctvo, tak nech zostanú otrokmi, keď to tak chcú. V konečnom dôsledku, je to ich voľba. Každý rozhoduje sám za seba.“

Po takomto ráznom Ahrimanovom príhovore sa nikto neodvážil narušiť ticho, ktoré nastalo. A mne začalo byť vnútri akosi zle, vznikol vo mne akýsi nepriemný pocit predurčenosti, akási vnútorná nespokojnosť so sebou, stav sklúčenosti a beznádeje. Ahriman po pauze pokračoval, ale už miernejším tónom:

„Takže, priatelia, tento svet je odsúdený na večné otroctvo. Ale vy máte šancu stať sa slobodnými ľuďmi! Na to stačí, aby ste sa stali bohatým, finančne nezávislým človekom. A potom vám bude dostupné všetko, vrátane skutočných duchovných znalostí, ktoré vo vás otvárajú neobmedzený zdroj sily a moci.“

Žeňa si odkašľal, zrejme kvôli dlhému mlčaniu, a váhavo povedal:

„To je nejaká hlúposť. Ako môžem byť slobodný, keď sa stanem bohatým, ak ma aj tak budú riadiť títo, ako ich... Archónti?“

„Mýlite sa mladý muž, mýlite sa,“ láskavým hlasom povedal Ahriman. „Pre vás táto závislosť nebude trvať navždy. Počas zhromažďovania svojho kapitálu budete, samozrejme, závislý v prvom rade od štátu, v ktorom pracujete a žijete. Následne, keď sa váš biznis rozšíri, objaví sa aj nová závislosť na zákonoch tých štátov, v ktorých budete podnikat. No keď zarobíte dostatok prostriedkov, aby ste sa stali nezávislými od biznisu, vtedy sa skutočne stanete slobodnými. Ale ak dáte prednosť politike pred podnikaním, tak prepáčte, budete závislý celý život. Veď čím väčšiu moc budete mať nad ľuďmi, tým viac budete závislý od Archóntov. No zato na oplátku získate slávu, veľké peniaze, pohodlný život. Takže každý si vyberá svoje.“

Žeňa zahmkal a vyhlásil:

„Nuž, ja som samozrejme pochopil, že som nič nepochopil. Ale z toho, čo som pochopil vyplýva, že sloboda, to je pojem relatívny. Každý si ju definuje sám pre seba, individuálne. Ale keď si to zhrnieme, tak všetci sme otrokmi boli, a otrokmi aj zostaneme.“

Ahriman sa zasmial.

„Všetko závisí od vás.“

„To áno,“ zamrmlal si popod nos Stas, „a je to tu zase.“

„Naozaj sa môžeme dostať do tejto kasty Archóntov?“ nečakane položil svoju otázku Ruslan.

Starší chlapi mu chceli povedať rýchlo niečo vtipné, no Ahriman ich predbehol, a úplne vážne vyhlásil:

„Samozrejme, že je to reálne, aj keď zložité. Ak dosiahnete nielen finančnú slobodu, ale aj značný stupeň duchovného rozvoja, nezostanete bez povšimnutia. Veď táto kasta sa pravidelne obnovuje o nových členov. Starí odchádzajú zo života, noví prichádzajú na ich miesta. Je to prirodzený proces.“

„A ako ich nájsť?“ znovu položil svoju naivnú otázku Ruslan.

Ahriman sa zasmial.

„Ak dosiahnete to, čo som povedal, potom vás oni sami vyhľadajú, a verte mi, vašu osobnosť nepovšimnutú nenechajú.“

„Ale, kto nás potrebuje?“ zasmial sa Žeňka. „Tento Olymp nie je pre nás.“

„A práve v tom väzí vaša hlavná prekážka,“ s uspokojením v hlase konštatoval Ahriman. „Toto je práve to, čím sme začali náš rozhovor. Bohatým sa chce vo svojich snoch stať každý, ibaže robiť pre to nič nechce. Tým, že sa dopredu vzdávajú víťazstva, a ešte ste ani nezačali boj, vyložene odsudzujete sami seba na porážku. Vy ste proste nevideli vo svojom živote skutočné príklady, ako ľudia z úplného dna dosiahli až na samotný vrchol. Ale ja som to videl, a neraz. Títo ľudia začínali od toho najjednoduchšieho, ale zároveň najdôležitejšieho na svojej ceste – oni uverili v seba, a tým prinútili svoje podvedomie pracovať potrebným smerom. Dnes ste obdivovali Vitalija Jakovleviča, jeho umenie. Hoci jeho možnosti sú elementárne. No vy ste si ich už stihli zaradiť do kategórie nedosiahnuteľného. Ale ja vám hovorím, zmeňte svoje myslenie, neponižujte svoju osobnosť,

oslobodte ju od akýchkoľvek obmedzení. Verte v seba!
A vaše sny sa stanú skutočnosťou!

Veď v podstate pre človeka existuje len jedna univerzálna sila, vrátane liečivej sily, nazývajte ju ako chcete – vševedúcnosť, príroda, Boh, tvorivý Rozum, no v skutočnosti všetko toto je sila podvedomia. Kto smeruje myšlienky potrebným smerom, ten dosahuje želaný výsledok. Toto sa týka všetkých ľudí na Zemi, nezávisle na farbe pleti, pôvode a tak ďalej. Tento princíp platí rovnako pre ateistov, aj pre veriacich. Pretože to najdôležitejšie na tom je samotná viera človeka. Chápete? Nie v čo veríš, ale akou silou veríš. Pretože celý tvoj život je postavený na sile tvojich presvedčení. A všetky udalosti a okolnosti života sú len výsledkom tvojich presvedčení. Nie nadarmo Ježiš neprestajne opakoval zástupu – majte vieru. Pamätajte, ako sa hovorí v Evanjeliu podľa Marka, kapitola 11, verš 23: 'Lebo veru hovorím vám: Keď niekto povie tejto hore: zdvihni sa a zvaľ sa do mora, a nezapochybuje vo svojom srdci, no uverí, že sa stane podľa jeho slov – tak sa stane. Preto hovorím vám: všetko o čo budete v modlitbe prosiť, verte, že dostanete, a tak sa stane.'

'Podvedomie v sebe ukrýva sily, ktoré hýbu svetom.' To povedal otec americkej psychológie William James. Staroveké tajné znalosti hovoria: 'Ako vo vnútri, tak aj navonok, ako hore, tak aj dole.' Túto pravdu si každý vykladal po svojom: Zarathustra, Lao-c', Buddha, Mojžiš, Ježiš. To je zákon. V Biblii je napísané, že každému človeku bude dané podľa jeho viery. Ale viera – to nie je nič iné ako myšlienka, alebo určitý stav, ktorý vedomie prijíma ako pravdu a odovzdáva ju do podvedomia, aby ju vykonalo.“

Ahriman urobil krátku pauzu a potom povedal:

„Takže Vitalij Jakovlevič síce dokázal aktivovať silu svojho podvedomia, no, po prvé, len mizerné percento, a po druhé, konal naslepo, na základe vnuknutia.“

„Vraj mizerné percento!“ šokovane povedal Andrej.

„Čo bude potom, keď ho využije naplno?!“

„Ó! To si nedokážete predstaviť ani vo sne!“ spokojne povedal Ahriman. „Tak teda dobre. Napokon, keď už je to tak, podelím sa s vami o niektoré príklady zo života tých, ktorí na základe mojej rady dokázali vedome aktivovať sily svojho podvedomia a radikálne zmeniť svoj život.“

Ahriman sa na chvíľu zamyslel, a potom povedal:

„Porozprávam vám príbeh jedného môjho známeho kňaza. Keď som sa s ním zoznámil, bol to chorý, životom utrápený človek. Mal svoju farnosť, no prakticky nikto ju nenavštevoval. Veď tých ľudí tiež možno pochopiť. Komu sa chce chodiť do ošarpaného kostola, ktorý už dávno potrebuje generálnu opravu, a navyše ešte ku kňazovi, ktorý je veľmi často chorý, a niekedy kvôli chatrnému zdraviu nemôže odslúžiť dokonca ani celú omšu? Samotný kňaz bol pritom celkom zaujímavý človek. Mal v sebe niečo také,“ Ahriman trochu pretiahol posledné slovo, ako by si niečo vybavoval, „nejakú sotva badateľnú príťažlivú iskru. Keď sme sa spolu od srdca porozprávali, začal hovoriť, ako zle sa mu darí: ľudia nenavštevujú farnosť, nie sú milodary, múry kostola postupne chátrajú a na ich opravu nie sú peniaze. Zdravie má úplne mizerné. A čo všetko už urobil, aby sa dal dokopy. No ani doktori, ani svätená voda, ani modlitby – nič nepomohlo. Celkovo, žalostný stav. Všetko zle. Východisko nevidí žiadne a znášať to už nemá silu.“

Samozrejme, ako mu mohol niekto pomôcť, keď v podstate celý jeho problém nebol v jeho tele, ktoré sa snažil liečiť, ale v jeho duchu! Ako mu mohla pomôcť svätená voda, keď nemal vieru v jej liečivú silu! Veď uzdravenie svätenou vodou sa nedeje kvôli vode, ale výlučne kvôli viere samotného človeka, teda kvôli reakcii podvedomia. Práve liečivá sila podvedomia lieči organizmus, a nie niečo iné. A voda, to je len krásny argument na to, aby človek presvedčil svoje podvedomie a uveril vo svoje vyliečenie, nič viac. Ako mu mohli pomôcť jeho modlitby, keď boli väčšinou abstraktné a nikam nesmerovali?

Kňaz svoj život trávil v strachu a ilúzii. Dokonca Biblia bola pre neho dôvodom na hlboký smútok. Odkiaľ by sa v jeho duši vzala harmónia? Veď psychika a fyziológia sa musia navzájom dopĺňať, vyvažovať, a nie byť v protiklade!

Celkove, začalo mi ho byť ľúto. Rozhodol som sa mu vysvetliť, že jeho problémy sa neukrývajú vo vonkajšom, ale v jeho vnútri. Naučil som ho správne sa modliť. Modliť sa jasne a konkrétne, so zapojením nevyčerpaceľnej sily svojho podvedomia a s objavovaním v sebe neobyčajných možností uzdravenia. Teda podrobne som mu porozprával, že na začiatku, pred modlitbou sa musí naladiť a pripraviť. Nato je potrebné obracať sa v mysli na svoje telo, dosiahnuť efekt celkového uvoľnenia organizmu a upokojenia psychiky. Približne tak, ako keď vchádzate do stavu meditácie. A keď dosiahne takmer stav polospánku, musí opakovať modlitbu, ktorú som mu dal: 'Boh milostivý a dokonalý sa prejavuje v mojom tele. Moje podvedomie sa naplňa Jeho mocnou silou. Stvoril ma na svoj obraz a podobu. On mi dal moc nad mojim telom aj duchom. On vytvoril tento svet pre mňa. Všetko na tomto svete patrí mne. Ja som Pánom svojho života. Bohatstvo, zdravie, úspech naplňajú môj život. Moje podvedomie ma vytvára nanovo, v súlade s obrazom, ktorý vytvoril Boh.'

Povedal som mu, že túto modlitbu je potrebné vykonávať dvanásťkrát denne, a opakovať ju dvanásťkrát. A nielenže som mu túto modlitbu povedal, ale vysvetlil som mu aj mechanizmus jej fungovania. Keď takúto modlitbu vytrvalo opakuješ práve toľkokrát za deň, náš mozog, ktorý je orgánom vedomej analytickej mysle, prijíma túto modlitebnú formulu ako pravidlo, príkaz. A len čo ho jeho mozog prijal, tento myšlienkový príkaz sa odovzdá do slnečného pletenca, ktorý nazývajú aj 'mozgom podvedomia'.

„Áno, Sensei nám rozprával o slnečnom pletenci,“ oduševnene povedal Andrej. „A on je skutočne mozgom podvedomia?“

„Bezpochyby. Prekvapuje ma, že vám to Sensei nevy-
svetlil. Práve slnečný pletenec je mozgom podvedomia.
Navyše, práve tam sa vaše myšlienky a obrazy aktivu-
jú a zhmotňujú do udalostí vášho života... Vráťme sa
však k nášmu kňazovi. Po mojich vysvetleniach sa rázne
a vytrvalo pustil do modlenia. A doslova už o niekoľko
dní pocítil značnú úľavu, a už o mesiac to potvrdila
aj lekárska prehliadka, jeho zdravie sa výrazne zlepši-
lo a následne úplne obnovilo. Navyše, ako pokračoval
vo vytrvalom opakovaní tejto modlitby, vsugerovával
sám sebe podľa mojej rady, že je výborný rečník. A čo
myslíte? Sila transformácie jeho podvedomia na seba
nenechala dlho čakať. Jeho finančná situácia sa náhle
zlepšila. Farnosť ožila a čoskoro ju navštevovalo také
množstvo ľudí, ktorí začali počúvať kázne tohto kňaza,
že múry kostola nemohli pojať všetkých.

Dostával slušné milodary, vďaka ktorým mohol dať
urobiť generálnu opravu priestorov farnosti. Tohto kňaza
začali pozývať do rôznych miest a krajín. Čoskoro
sa stal populárnym a slávnym. A teraz už precestoval
takmer polovicu sveta so svojimi prednáškami, navštívil
mnohé hlavné mestá, zoznámil sa so skvelými ľuďmi.
Napísal knihy o fenoméne podvedomia a túto metódu,
ktorú som mu porozprával, naučil mnoho ľudí. Tak toto
je sila podvedomia! Ako sa hovorí v Biblii, v Evanjeliu
podľa Matúša, kapitola 21, verš 22: 'A všetko, o čo bu-
dete v modlitbe s vierou prosiť, dostanete.' Lebo bolo
povedané, každému sa dostane podľa viery jeho. Takže
vidíte, čo s ľuďmi robí sila podvedomia! A keby sa ju
tento kňaz nenaučil ovládať, tak by aj skončil, nikomu
nepotrebný v tomto živote.“

„Jeho osud by bol veľmi smutný,“ poznamenal Stas.

„Áno. No on sa dokázal znovu vzchopiť a stal sa sku-
točným človekom,“ opäť zdôraznil Ahriman. „Urobil veľa
užitočného pre iných ľudí tým, že cestoval s prednáška-
mi po svete a učil o tom masy. Tak to je, keď sa človek
zameral na poznanie samého seba.“

„No, ak sa Žeňka pustí do poznávania seba samého, asi bude potom musieť žiť v jaskyni,“ zažartoval Stas.

„A to už prečo?“ nepochopil ho Žeňa.

„Akože prečo?“ záludne sa usmial chlapec. „Uvidíš svoju podstatu a bude ťa to ťahať do rodných končín. Len si predstav, akého neandertálcu objavíš v hĺbke svojho podvedomia!“

„No pekne. Nech je to aké chce, ale je to moje rodné! Mňa vtiahne aspoň do jaskyne, pretože nech je môj neandertálec aký chce, no aspoň je to mysliaci človek. Ale ty, s tým твоjím primátom, budeš musieť celý život po stroch ložiť a banánmi sa napchávať!“

„Primátom?!“ uškrnul sa Stas, obrátil sa k Ahrimanovi a dodal: „To si nevšímajte, on je to šikovný chlapec, len jeho psychika vykazuje niektoré klinické zvláštnosti...“

Všetci sa rozosmiali, a keď vtipkovanie skončilo, znovu sme sa vrátili k téme rozhovoru.

„Teda naša viera určuje smer, akým funguje podvedomie,“ urobil si záver Viktor. „A ak viera bude abstraktná, tak aj podvedomie nám bude vytvárať ilúzie a mýty?“

„To sa rozumie samo sebou,“ prikývol Ahriman.

„Ale predsa len, veď ten kňaz nezačínal svoj život od nuly,“ povedal Volodža svojím hlbokým hlasom. „On už mal akú-takú, ale predsa len farnosť. Takže v podstate tomuto človeku chýbalo len zdravie a práceschopnosť, aby si usporiadal svoj život.“

„Dobre teda,“ povedal Ahriman. „Môžem sa s vami podeliť aj o príklad zo života, z mojej praxe, keď som robil osvetu medzi ľuďmi, kedy človek, ktorý nebol nikým a ničím, po vypočutí mojich rád, začal život od nuly, a pomocou sily svojho podvedomia dosiahol obrovský majetok a vysoké postavenie v spoločnosti.“

Všetci so záujmom upreli zrak na Ahrimana. A ten začal pomaly rozprávať svoj príbeh.

„Raz som sa prechádzal v parku a moju pozornosť upútal jeden bezdomovec. Podľa zovňajšku mohol mať tak päťdesiat rokov. Špinavý, neupravený, v roztrhanom oblečení.

Ledva vliekol svoje vyziabnuté telo, keď zbieral fľaše. Začal som sa s ním rozprávať a prekvapilo ma, keď som zistil, že má len štyridsaťjeden rokov. A hoci bol jeho životný príbeh celkom všedný – rodina, priatelia, práca, alkoholizmus, a ako následok alkoholizmu ulica a beznádej – predsa len som sa rozhodol pomôcť mu. Vyzval som ho, aby bol ku mne úprimný, a on mi porozprával o tom, ako sa celý život niečoho bál. Najskôr to bol strach, že zostane bez práce, bez peňazí, potom strach, ako užívi rodinu, bál sa konfliktov s nadriadenými, bál sa, že ho prepustia, vyhodia na ulicu. Aby sa nejako zbavil tohto strachu, začal vyhľadávať alkohol. Vypil si prvýkrát, pocítil úľavu a uvoľnenie, strachy ho na chvíľu opustili. Vypil si druhýkrát, tretíkrát, a už sa cítil v tomto živote ako 'hrdina'. A tak našiel zaľúbenie v alkohole. To, že dočasne zabúdal na svoje problémy, vôbec neznamenalo, že sa nehromadili. Nakoniec pochopil, že sa stal závislým na alkohole a problémov len pribúdalo. Jeden konflikt vyvolával iný, a všetko sa to nabaľovalo, ako snehová guľa. A ako výsledok – to, čoho sa najviac v živote bál, to sa aj stalo. Zostal bez práce, bez domova, doslova vyhodený na ulicu.

Všimnite si, toto je klasický príklad, poukazujúci na fenomén podvedomia. Dominujúca myšlienka v človeku, podporená emóciami, naberá na sile. Práve táto sila je príkazom pre podvedomie. A podvedomie, ako je známe, vtipy nechápe. Ono starostlivo a efektívne plní to, v čo verí, a o čom sám seba človek presviedča. A práve preto zameriavam po celý čas vašu pozornosť na to, že treba nielenže modlitbu, ktorú som vám dal, vykonať v stave meditácie, ale treba sa aj radovať, že si už dostal to, čo chceš. Táto emócia dáva silu, príkaz do podvedomia, a ono ho vykonáva. No väčšina ľudí robí všetko presne naopak, z roka na rok posilňujú v sebe dominanciu najsilnejšej emócie – strachu, čím robia svoj život neznesiteľným. Predchádzajúci život tohto človeka je typickým príkladom chýb mnohých ľudí.

Jeho strachy, ktoré si vypestoval, mentálne utvrdil a posilnil emóciami, sa zrealizovali.“

„Takže on svojim strachom dával príkazy do podvedomia, že zostane bez práce, bez peňazí na ulici, a to sa stalo?“ pre seba si upresnil Andrej.

„Áno,“ odpovedal Ahriman. „Pričom podvedomie našlo najefektívnejší spôsob, ako rýchlo zrealizovať daný príkaz. Chlapík si obľúbil alkohol a veľmi rýchlo sa na ňom stal závislým, stratil prácu, všetci príbuzní sa ho zriekli a výsledkom bolo, že sa vo svojich 39 rokoch ocitol na ulici bez strechy nad hlavou a bez akýchkoľvek prostriedkov na existenciu. Dva roky sa potíkal po parkoch a podchodoch, zbieral fľaše a prežíval z úbohých almužien. Keby som ho vtedy nestretol, už by dávno nebol medzi živými, a nikdy by sa nedozvedel, že skutočná príčina smutných udalostí v jeho živote spočívala v ňom samotnom, lepšie povedané, v jeho myšlienkach.“

Keď sa mi zdôveril, rozhodol som sa mu pomôcť, a začal som mu rozprávať o skutočných príčinách, ktoré ho dovedli do takéhoto stavu, a tiež ako vyjsť z tejto situácie. Porozprával som mu, aká sila spôsobila, že klesol na hranicu extrémnej chudoby, a naučil som ho, ako ju ovládať a zamerať potrebným smerom. Naučil som ho jednoduché pravdy, a on to skutočne pochopil. Ale na druhej strane,“ zasmial sa Ahriman, „čo mu ostávalo, veď toto bola jeho jediná šanca. A on ju využil. Ubehlo len deväť rokov. A výsledkom je, že dnes je tento muž šéfom veľkého koncernu. Jeden z mojich najlepších pomocníkov. Sám sa dokázal zdvihnúť z toho najhlbšieho dna, z absolútnej špiny. A ani si neviete predstaviť, aké potešenie mi spôsobuje pozorovať, keď sa počas pravidelných stretnutí známi politici, a dokonca aj prezidenti stavajú do radu, aby mu potriasli rukou, lebo to považujú za veľkú česť.“ Ahriman sa zasmial a zamyslene povedal: „Keby vedeli, že ešte pred deviatimi rokmi by mu nikto z okoloidúcich nielenže ruku nepodal, oni mu dokonca aj drobné hádzali s odporom...“

„No samozrejme,“ závistlivo povedal Ruslan, „veď ste mu pomohli, naučili ho, peniaze mu dali.“

„Mýlite sa, mladý muž,“ odpovedal Ahriman. „Žiadne peniaze som mu nedal. Po našom rozhovore v parku som ho potom stretol až o šesť rokov, keď už bol šéfom koncernu. A on sám ma požiadal o dovoľenie vstúpiť do môjho tímu. Prirodzene som ho vzal k sebe. Potešilo ma, keď som videl, že moje slová neboli zbytočné.“

„Tak to je niečo!“ ohromene vyhrkol Žeňa. „Za šesť rokov sa z bezdomovca stal šéf koncernu?!“

„Nič zvláštne na tom nie je. Možnosti podvedomia sú neobmedzené,“ vyhlásil Ahriman. „Všetko závisí od vás, od toho, nakoľko v to uveríte a akú silu vložíte do dosiahnutia svojho želania.“

„A ako teda... bez peňazí?“ nechápavo pokrčil ramenami Viktor.

„Dal som mu oveľa viac, ako všetky peniaze sveta! Odhalil som mu tajomstvo podvedomia. Dal som mu najcennejšie znalosti o tom, ako funguje. On to pochopil a prenikol do toho, čo som mu porozprával, a začal to všetko uskutočňovať. A peniaze k nemu prišli samy. Veď čo sú to peniaze? Je to len energia, ktorú treba pritiahnuť. Peniaze nemožno nenávidieť, ignorovať ich. Peniaze musíte milovať. Svoj kapitál si treba vážiť, ako seba samého.“

„A čo ste mu porozprávali, ak to nie je tajomstvo?“ spýtal sa Voloda.

„Pre vás to tajomstvo nie je,“ odpovedal Ahriman. „Povedal som mu o tom, ako treba správne presvedčiť svoje podvedomie, ako mu treba dokázať, že to, čo chcete dosiahnuť, je vašim najneochvejnejším zámerom v živote, že je to vašim hlavným príkazom, na ktorého realizáciu musia byť použité najsilnejšie rezervy podvedomia.“

„A to je všetko?!“ začudoval sa Ruslan.

„A čo treba urobiť v prvom rade, aby začalo podvedomie pracovať?“ prerušil Ruslana Kostík.

„Predovšetkým musíte zmeniť návyky svojho myslenia, pretože tie sú základom vašich omylov, neopodstatnených strachov, mylnej viery, ktorých dôsledkom je váš život. Teda po prvé, ako som vám už hovoril, vymazať z pamäte také výroky ako sú 'ja nemôžem', 'všetko je beznádejné', 'nič sa mi nepodarí', 'neviem, čo mám robiť', 'každým dňom je mi horšie a horšie', a tak ďalej. To znamená, odstrániť z pamäte všetko deštruktívne a negatívne, čo vám môže brániť v dosiahnutí vytýčeného cieľa. Vysvetlím ešte raz, prečo je to nevyhnutné urobiť. Podvedomie je nastavené tak, že ak sa v ňom nachádzajú napríklad dve myšlienky – dobrá aj zlá, v ktoré veríte, podvedomie bude realizovať tú zlú, teda vaše pochybnosti, vaše strachy. Pretože, ešte raz opakujem, strach – to je veľmi silná emócia, to znamená, že myšlienkový príkaz bude stabilnejší. Pretože tam nevedomky vkladáte viac sily, viac vašej viery a teda tieto negatívne postoje budú prevládať vo vašom myslení. Preto, kto sa čoho v živote bojí, to nakoniec aj dostane. Či už sa bojíte chorôb, staroby, chudoby, je jedno čoho, no každý váš strach, to je pre podvedomie len príkaz, ktorý má splniť. Preto sa v prvom rade treba zbaviť svojich strachov.“

„Ale ako?“ spýtal sa Ruslan.

„Jednoducho im neveriť, prestať sa báť. Presvedčiť sám seba, že sa na svoje strachy môžete vykašľať, že máte cieľ, a nikto a nič vám nemôže zabrániť v jeho dosiahnutí.“

„To sa ľahko povie, presvedčiť sám seba,“ povedal Ruslan. „No, hovoríš si, hovoríš, presvedčaš sa, ale aj tak sa nič poriadne nedarí.“

„Tak treba mlčať a nič nerobiť,“ s úškrnom mu poradil Žeňa.

Stas si nenechal ujst príležitosť podpichnúť Žeňku.

„No áno, tebe sa to ľahko povie. V tvojom úplnom vákuu sa neusadí ani len prach. A tuto celý deň myšlienky v hlave bzučia ako roj včiel.“

Žeňka sa mu ešte len chystal niečo odpovedať, keď sa ozval Ahriman: „Chápete, v čom je ten trik? Väčšina ľudí sa považuje za bezmocných voči akýmkoľvek prekážkam vo svojom živote, počnúc strachmi vo svojom vedomí a končiac vonkajšími okolnosťami: či už ide o zníženie platu, alebo prepustenie z práce. Strašne sa toho boja a, samozrejme, skôr či neskôr to dostanú. Pretože podvedomie plní ich príkaz. Takže namiesto bohatstva a šťastia sa v podstate každodenne orientujú na biedu a zničenie svojej kariéry. Ale aj keď si človek zaumienil zmeniť sám seba, chybou mnohých je, že nie sú pevní a dôslední vo svojich rozhodnutiach. To je tá chyba, ktorej sa dopúšťa veľa ľudí! Nuž, deň-dva človek zapracuje na sebazdokonaľovaní, kým nadšenie neopadne. Potom vidí, že sa mu nič nedarí. A hovorí si: 'Ále, všetko je to len nezmysel!' A začína si hýčkať svoju lenivosť, ľutovať sám seba a dokonca závidieť ostatným. No treba na sebe húževnato pracovať každý deň, ísť k cieľu, cez všetky prekážky, ako tank. A na to treba len zmeniť mienku o sebe, uveriť vo svoje sily.“

„Ja by som s radosťou v seba uveril“ povedal Ruslan. „Ale vždy je vedľa teba niekto, kto je oveľa lepší a úspešnejší ako ty.“

„No dobre. Vezmite si napríklad šport. Každý šport má svojich šampiónov. A ten, kto trénuje vie, že ak chce dosiahnuť vysokú latku, treba to dosahovať nie tým, že bude závidieť šampiónovi, ale v pote tváre každodennou prácou na sebe. Lenže na rozdiel od športu, toto je život, kde od kvality tvojho tréningu závisí, či sa staneš slobodným človekom, alebo budeš celý život žiť v stáde otrokov. Ak sa chcete stať bohatými, nikdy nikomu nič nezávidíte. Pretože to vás odsudzuje k chudobe, plodí to myšlienky a teda priamy príkaz do podvedomia, že ste v porovnaní s týmto človekom smoliar, obeť nespravodlivosti a otrok útlaku. Verte mi, práve takí budete, ak sa nenaučíte premieňať závisť na prejav radosť z toho, že aj vy toto všetko už máte.“

„Ako to že 'už', ak v skutočnosti ešte nič nemám?“ zarazene povedal Viktor.

„A práve v tom je to tajomstvo, kľúč k viere a realizácii sily vášho podvedomia. Veď ak máte presne taký istý dom ako sused, budete mu ho závidieť? Nie. Veď vy ho už máte! Keď si predstavíte niečo, čo si prajete, ako reálne uskutočnené, materializujete tým svoje želanie cez podvedomie, teda dáte mu potvrdzujúci, nekompromisný príkaz na realizáciu tohto želania. No ak si hovoríte, že 'chceli by ste to mať', tak v jazyku podvedomia sa tento príkaz prekladá ako 'snívať o tom'. Podvedomie vám bude teda poskytovať potešenie iba snívaním o tom, čo si želáte.

Preto 'chcel by som' a 'už mám', to sú pre podvedomie dva úplne odlišné príkazy. Napríklad, jedna vec je, že by ste chceli mať auto, ktoré sa vám zapáčilo. Nuž, ako sa hovorí, ak chcete, nech sa páči, chcieť nie je škodlivé. To znamená, že dávate príkaz, aby vám podvedomie celý čas maľovalo toto želanie vo vašich snoch. Alebo prikazujete svojmu podvedomiu: 'Mám toto auto', a reálne si predstavujete, že sedíte za volantom tohto krásavca, vidíte ho v salóne, viete, že je vaše. Buďte si istí, že podvedomie nájde spôsob, ako zrealizovať váš príkaz. Vo vašom živote neustále dochádza k okolnostiam, v dôsledku ktorých sa toto auto stane vašim majetkom.“

„A ak, povedzme, my so Stasom budeme chcieť rovnaké auto, tak čo?“ spýtal sa Žeňa.

„Nebojte sa, v tom prípade bude každý z vás jazdiť na tomto aute. Podvedomie má obrovskú silu. Keď je to potrebné, môže rozdvojiť alebo dokonca roztrojiť svet. A každý z vás v tejto rozvrstvenej realite bude jazdiť na tomto aute.“

„Takže na to, aby sa človek stal bohatým, si treba len neustále vsugerovávať, opakovať si, že 'som bohatý',“ s nedôverčivým úsmevom povedal Kostik.

„Vôbec nie. Keď si budeš ako papagáj dokola opakovať, 'som bohatý', 'som bohatý', no nebudeš tomuto

tvrdeniu veriť, keď berieme do úvahy myšlienku, že v podstate tvoja biedna realita, to je tvoja jediná skutočnosť, potom si túto vetu môžeš opakovať hoci aj celé roky, nebude z toho nič. Ako som už hovoril, podvedomie nechápe tvoje nálady a vnútorné rozpory. Pre neho tvoja myšlienka, to je príkaz, ktorý treba splniť. Myšlienka musí byť naplnená silou, a sila vierou, že toto všetko sa splní.“

„Nie, no, prepáčte, ale ako môžem uveriť tomu, že som bohatý, keď ani neviem, ako sa môžem stať bohatým?“ povedal Viktor.

„Takéto tvrdenie je mimochodom chybou mnohých. Ako dosiahnuť bohatstvo, to je už druhoradá otázka. To je úloha tvojho podvedomia. Ono samo nájde riešenie. Tvojou úlohou je dať mu jasný príkaz a byť si stopercentne istí, že tvoj príkaz bude splnený pre teba najrýchlejším a najoptimálnejším spôsobom. Podvedomie, hoci je len vojak, je oveľa múdrejšie ako jeho generál, myslím tým vedomie. A buď si istý, že využije všetky možnosti, len aby splnilo príkaz. Ak však svojím vedomím budeš neustále upravovať stanovenú úlohu a zakaždým nanovo diktovať ako to má urobiť, tak mu veľmi sťažíš prácu, a ono to nikdy nesplní.“

„Ale aj tak nechápem, ako to vôbec môže zrealizovať,“ zamyslene prehovoril Viktor.

„No, rôznymi spôsobmi. Ono urobí všetko, aby sformovalo potrebné podmienky. Napríklad môžeš nečakane vyhrať veľkú sumu v lotérii, v kartách, nájsť kufrik s peniazmi, získať dedičstvo. Alebo sa v tebe zrodí nejaká grandiózna idea, ktorú veľmi výhodne predáš.“

„Kto už len môj nápad kúpi?“ zasmial sa Viktor. „V biznise sú najdôležitejšie peniaze.“

„Ale nehovor,“ povedal Ahriman, a obrátiac sa už ku všetkým, prehlásil: „Najcennejšie a najdôležitejšie v biznise sú práve nové nápady a informácie. Peniaze sú výsledkom práce nápadov a informácií. Mimochodom, ten muž, o ktorom som vám rozprával, svoj prudký vzlet začal nápadom. Spočiatku každý deň, niekoľko

mesiacov usilovne opakoval modlitbu – meditáciu, ktorú som mu dal. A bola to takáto modlitba: 'Ja som slobodný človek. Som bohatý, silný, mocný. Mojej vôli sa podriaďujú ľudia aj okolnosti. Moje nápady sú dokonalé. Zhmotňujú sa v živote a každý deň mi prinášajú obrovský finančný zisk. Nebeský Otče, ďakujem Ti za môj úspech, šťastie, môj blahobyt a materiálnu prosperitu.' A čo myslíte? O niekoľko mesiacov sa dostavili prvé výsledky. A potom udalosti nasledovali tak rýchlo jedna za druhou, že ako zázrakom zbohatol. To hlavné, priatelia, je neprekážať podvedomiu svojimi 'inštrukciami'. A buďte si istí, že nakoniec vás podvedomie dovedie na potrebné miesto a dá vás dokopy so správnymi ľuďmi, teda, že urobí všetko potrebné pre to, aby presne zrealizovalo váš príkaz. Veď v podstate žiadna udalosť vo vašom živote nie je náhodná. Táto udalosť sa rodí a dozrieva vo vás samotných, a podvedomie len hľadá príčiny a dôvod jej vyjadrenia v realite.“

Ahriman sa odmlčal, a potom znova prehovoril:

„Takže priatelia, nech je ako chce, ale všetkým hýbe viera. Ľudia, ktorí získali znalosti, ich prakticky nevyužívajú, pretože sa im nechce. Sú leniví. No a jedno ducho neveria. Hoci každý človek má šancu, množstvo príležitostí, ktoré sa mu doslova považujú pod nohami. Každý sa vo svojich myšlienkach vidí ako bohatý, ako bez problémov uspokojuje všetky svoje rozmarny a potreby. To nie sú sny, priatelia. To je práca podvedomia. Ono vám ukazuje, kým sa v skutočnosti môžete stať. No ľudia to nechápu. Oni si hovejú, hovejú si vo svojich snoch, a potom znova dávajú podvedomiu príkazy, že toto im nikdy nebude dostupné.“

„A ako rýchlo podvedomie zafunguje a urobí zo mňa boháča, keď si budem opakovať tieto potvrdzujúce formuly?“ nijako sa nemohol upokojiť Ruslan.

„Všetko opäť závisí od vašej viery. Kto v to skutočne úprimne a pevne verí, a vloží do tohto tvrdenia všetku svoju silu, mám na mysli silu viery, u toho to zafunguje

rýchlejšie. U každého je to inak. Je samozrejme hlúpe očakávať, že sa stanete bohatým už za týždeň. Za týždeň si ešte ani vo svojich myšlienkach poriadok neurobíte...“

Kým Ahriman hovoril, okolitá príroda sa čoraz viac ponárala do temnoty prichádzajúcej noci. Preto sa naša pozornosť nerozptyľovala po okolí, ale bola skoncentrovaná výhradne na slová Ahrimana a uvažovanie o tom, čo povedal.

„Sila podvedomia je skutočne všemocná,“ ozýval sa Ahrimanov hlas z tmy. „Práve ona je nositeľom vašich geniálnych ideí a projektov. Rozmýšľali ste, prečo napríklad Goethe pochopil veľké pravdy, ktoré aj tak zostali pre väčšinu jeho súčasníkov skrytým tajomstvom? Pretože Goethemu sa podarilo odhaliť silu svojho podvedomia. Alebo, prečo si napríklad Mozart podmanil svet svojou hudbou? Výlučne vďaka jeho novátorskému, nezávislému mysleniu, ktoré prebudilo skryté sily jeho podvedomia a prinútilo mozog pracovať v danom smere. To isté môžeme povedať o stovkách najtalentovanejších ľudí sveta: významných vedcoch, sochároch, umelcoch, hercoch, diplomatoch, bankároch, celosvetovo známych vodcoch tej ktorej doby. Tak napríklad Stalin sa zo zlodejčička vypracoval na generalissima a začal vládnuť nad miliónmi. Rovnako aj váš Chruščov, vypracoval sa z banského zámočníka na generálneho tajomníka veľkej mocnosti. Bonaparte sa z obyčajného, úplne neznámeho vojačička zmenil na veľkého Napoleona, ktorého meno pozná celý svet. A Hitler? Ten bol úplne nikým, žobrák, ktorý živoril, počítal každý groš, a kým sa stal! Chápem, že pre svet je negatívnou postavou, fašista, ale na tom nezáleží. On využil silu svojho podvedomia ako nástroj na dosiahnutie svojich želaní. A stal sa fűhrerom! Všetci títo ľudia dokázali získať slávu, česť a svoje vysoké postavenie práve preto, že uverili v seba a využívali silu podvedomia, ktoré pre nich tvorilo geniálne idey... Takže, priatelia, ak budete zaspávať s vierou, že maximálne zmeníte svoj život



Fragment kresby Anastasie Novych

Ahriman

k lepšiemu, a budete sa prebúdzat' s týmto presvedčením, tak skôr či neskôr sa to stane. Pamätajte, vaše skutočné bohatstvo – to je podvedomie, ktoré vám na váš príkaz zrodí akúkoľvek ideu a vytvorí potrebnú situáciu. Práve podvedomie je vašou klenotnicou! O tom sa dokonca hovorí v evanjeliu podľa Matúša. Spomeňte si na slová o vašom pravom poklade: 'kde ani moľ ani hrdza neničí, a kde sa zloději nedobývajú a nekradnú.' Takže využívajte ho! Využite silu podvedomia, ktorá je vám daná zhora!“

Naši chlapci, súdiac podľa ich reakcií na Ahrimano-ve slová, boli celkom nadchnutí. Dokonca aj mne sa po týchto slovách akosi zmenila nálada a vznikla zjav-
ná túžba, dôkladne popracovať so svojim podvedomím a naučiť sa ovládať jeho silu, aby som zmenila svoj život k lepšiemu. Samozrejme, takéto príklady ma znepokojo-
vali. A okrem toho, nie celkom som chápala, čo väčšie, 'lepšie' by som ešte chcela. Zdá sa, že aj tak sa všetko v mojom živote vyvíjalo dobre, ba dokonca výborne.

„No aby ste mohli začať využívať silu svojho podvedo-
mia ako veľikáni, treba vedieť aspoň to, na čo máš veľký talent a o čo máš veľký záujem,“ povedal Kostík. „A teda rozvíjať ho. To znamená, ako som pochopil, že stať sa bohatým možno cez akúkoľvek profesiu.“

„Rozhodne,“ potvrdil Ahriman. „Okrem toho, poviem vám ešte viac. Vezmite si napríklad medicínu. Poznám veľa lekárov, ktorí nie sú múdrejší ako ich kolegovia. No veria si a poznajú svoju cenu. Preto nedrú, ako ich kolegovia, jedenásť mesiacov v roku a neživoria z mizer-
ného platu. Dokázali si tak zorganizovať svoj život a tak presvedčiť klientov o prevahe svojich kvalít nad kvalitou iných odborníkov, že pracujú len päť mesiacov v roku a dostávajú viac ako milión dolárov ročne. A to všetko vďaka ich výnimočne vysokému sebedovomiu. Takže, priatelia, v akejkoľvek profesii, nech by ste boli akokoľ-
vek dobrými odborníkmi, bez sebadôvery sa nedostanete ďalej, než vám dovoľia ľudia, ktorí sú sebedovomejší.“

„A ako zistiť, čo ti najviac sedí?“ znova sa spýtal Kostík. „Ako sa nepomýliť pri výbere profesie? Ako najlepšie realizovať svoje schopnosti, aby som dosiahol vytýčený cieľ, teda bohatstvo?“

„Na toto vám odpoviem príkladom. Mal som jeden zaujímavý prípad. Raz som náhodne stretol mladého chlapca. Pochádzal z jednoduchej, ako sa hovorí, provinčnej rodiny bez peňazí, možností a kontaktov. Mal však veľkú túžbu stať sa slávnym a bohatým, aj keď, ako sami chápete, žiadnu reálnu perspektívu nemožno očakávať. A okrem toho ani nevedel, rovnako ako aj vy, na čo má vlohy, a ktorým smerom sa má vydať, aby v živote dosiahol svoj sen. Ja som mu odhalil tajomstvo podvedomia a povedal som mu, že každý deň musí neustále opakovať túto formulu: 'Genialita môjho podvedomia ma robí dokonalým. Ono mi odhaľuje prave predurčenie v živote a robí ma šťastným, úspešným a bohatým človekom'. Najdôležitejšie v tomto procese je plne dôverovať svojmu podvedomiu. Nebojte sa, ono samo vás povedie životom tak, ako treba. Neprekážajte mu a nevzpierajte sa toku tých udalostí, ktoré tvorí vaše podvedomie, inak proste stratíte cenné roky a nič nedosiahnete. Takže v podstate nemusíte robiť nič, všetko sa zariadi samo, hlavné je v to veriť.

To isté som povedal aj tomu chlapcovi. A čo myslíte? On svedomito a zodpovedne pristúpil k tejto modlitbe. A jeho podvedomie našlo tú najkratšiu a najefektívnejšiu cestu k zbohatnutiu. Chlapec sa celkom rýchlo stal známym hercom, hoci si nikdy nemyslel, že práve toto je jeho poslaním. Teraz je jedným z najbohatších ľudí, známy na celom svete, za svoje úlohy dostal nejedného Oskara, a čo je najzaujímavejšie, jeho materiálny blahobyt neustále rastie a zväčšuje sa. Takže ak si stanovíte v živote konkrétny cieľ, neprekážajte podvedomiu svojou logikou v jeho realizácii.“

„Áno,“ trpkovo povedala Tatiana, „ale muž sa v živote omnoho ľahšie realizuje než žena.“

„Mýlite sa,“ láskavo odpovedal Ahriman. „Všetci ľudia, nezávisle od pohlavia, rasy, národnosti a bydliska, majú šancu odhaliť mocnú silu svojho podvedomia. Špeciálne pre vás uvediem ďalší príklad. Raz, keď som cestoval autom, zašiel som do servisu, aby mi umyli auto a vymenili olej. Kým sa starali o moje auto, sedel som v odpočinkovej miestnosti a díval som sa na televíziu. Slečna z personálu mi priniesla kávu. Všimol som si, že jej pohľad bol akýsi vyhasnutý, neprirodzený, doslova akoby nežila, ale len dožívala. Nuž, dal som sa s ňou do reči a začal som sa jej vypytovať na problémy. Jej životný príbeh bol tiež celkom banálny, podobný mnohým iným. Pochádzala z obyčajnej rodiny žijúcej z biedneho platu. Pre nedostatok peňazí nemohla pokračovať v štúdiu. S ťažkosťami dostala dokonca aj túto zle platenú prácu. Hoci mala veľké ambície a veľa želaní. No reálne východisko zo svojej chudoby, a teda splnenie svojich želaní, videla len v jednom – čo najlepšie sa vydať, porodiť svojmu mužovi veľa detí a upevniť si tak svoje materiálne postavenie. Ale po tom, ako som jej povedal o tajomstve podvedomia, sa jej život kardinálne zmenil. Nielenže úprimne uverila mojim slovám, ale aj zmenila svoje myslenie a nasmerovala všetky svoje sily na dosiahnutie konečného výsledku. A čo myslíte? Dnes je úspešnou političkou. A jej vplyv bude rásť každým dňom, dosiahne veľké úspechy. A to všetko preto, že pozná tajomstvo podvedomia a aktívne využíva jeho silu! V blízkej budúcnosti o nej začne hovoriť celý svet a stane sa jedným z najautoritatívnejších politikov... Takže všetko je vo vašich rukách, presnejšie v hlave.“

„A dá sa podvedomie nejako využiť na rozvoj nadprirodzených schopností?“ zaujímalo zase Andreja.

„Priatelia, podvedomie – práve to sú vaše nadprirodzené schopnosti, ktoré vy, jednoducho povedané, nevyužívate. Som prekvapený, že Sensei vám o tom nerozprával.“

„Prečo by nerozprával?“ zamrmlal Volod'a v snahe brániť Senseia. „On nám mnohé rozprával aj ukazoval.“ Ahriman sa uškrnul.

„Bezpochyby, mnohé, ale vôbec nie všetko. Ak by vám rozprával o zlatom kľúči k podvedomiu, ktorý prebúda nadprirodzené schopnosti v človeku, myslím, že by ste nešli takú diaľku, aby ste civeli na tamtoho senzibila. To sami ľudia by sa v davoch hrnuli k vám, a to zo všetkých koncov sveta.“

„A čo je to kľúč k podvedomiu?“ zaujímal sa Viktor.

„Óóó, to je skutočne zlatá formula. Ona otvára takú silu podvedomia, pomocou ktorej možno nielenže v sebe odhaliť nadprirodzené možnosti, ale aj ovplyvňovať ľudí, udalosti a okolnosti. Ona dáva obrovskú moc. Pomocou tejto sily, ktorú odhaľuje, možno vyliečiť človeka zo smrteľnej choroby alebo ho zabiť len jedinou myšlienkou, možno z neho vytvoriť slobodnú osobnosť, zbavenú strachov, a možno z neho urobiť doživotného otroka, možno vytvárať a realizovať veľké myšlienky, alebo zničiť celé veľkomestá...“

„Celé veľkomestá?!“ začudoval sa Ruslan. „To ako, atómovým výbuchom?“

„Prečo tak zložito?“ zasmial sa Ahriman. „Dá sa to oveľa ľahšie a efektívnejšie. Ľudská myšlienka je schopná ovplyvňovať prírodné procesy. Ten, kto má túto formulu, môže jedinou myšlienkou vyvolať zemetrasenia, cunami, smršte a iné prírodné javy. Možno vám to znie príliš fantasticky, ale je to úplne reálne...“

Len čo Ahriman vyslovil tieto slová, hneď som si jasne spomenula na včerajšie udalosti, kedy jediná kvapka z mora pod vplyvom Senseiovej myšlienky vyvolala ohromnú búrku, a potom rovnako nečakane utišila rozbesnenú prírodu. Keď som si spomenula na gigantickú čiernu vlnu, ktovie prečo som s obavami úkosom pozrela smerom k moru, akoby som sa bála, že sa znovu objaví na mesačnom obzore. Vlna tam samozrejme nebola, no pocit strachu sa nezmenšil, skôr naopak, s každým Ahrimanovým slovom len silnel a narastal.

Na včerajšie udalosti som si očividne nespomenula len ja, ale aj moji kamaráti.

„No, je jasné, že je možné myšlienkami pôsobiť na nejakú malú oblasť, vyvolať lokálnu búrku,“ začal uvažovať Andrej a dôležito dodal: „O tom už nikto z prítomných nepochybuje. Ale zničiť celé veľkomestá?! Veď tam žije toľko ľudí. A ich psychika tiež bude nejakú čeliť katastrofe. Aj keď nevedome, no predsa.“

„Veď práve, nevedome čeliť,“ uštipačne zdôraznil Ahriman. „Taká roztrieštenosť neprinesie hmatateľný výsledok, pretože počas katastrofy sa každý človek snaží, rovnako ako akékoľvek iné zviera, zachrániť sám seba. A ten, kto vedome použije formulu, je schopný prebudiť omnoho väčšie sily než celý dav, zachraňujúci sa pred živlami. A preto je zlatá formula zlatou.“

„A aký je mechanizmus pôsobenia tejto formuly?“ zaujímalo Volođu.

„Prostredníctvom určitého zvuku tam prebieha transformovanie myšlienky cez ezoosmózu na realitu,“ vážne odpovedal Ahriman.

„Prostredníctvom určitého zvuku?“ znova sa spýtal Stas.

„Áno, zvuku určitých slov,“ upresnil Ahriman.

„Chcete povedať, že len zvukom určitých slov možno zničiť celé veľkomesto?“ nedôverčivo zahmkal Ruslan.

„Mladý muž,“ s náznakom povýšenosti v hlase povedal Ahriman, „prostredníctvom myšlienky zosilnenej zvukom slov vznikol Vesmír, a vy tiež. Myslím tým ten Veľký tresk, ktorý, ako tvrdia astronómovia, bol počiatkom všetkého. A na zničenie nejakého veľkomesta ani netreba použiť zlatú formulu. Na to stačí len jedna z obyčajných formúl veľkých Archóntov. Napríklad táto – IED SUEM SULAM.“

Ahriman vyslovil tieto slová takým silným, zvučným hlasom, že nielenže mi naskočila husia koža, ale akoby mnou prešla nejaká ťažká vlna nepochopiteľnej úzkosti a nepohody, ktorá len zväčšila môj vnútorný strach.

„A to je všetko?!“ prekvapene prehovoril Ruslan a hneď sa snažil nahlas zopakovať po Ahrimanovi túto formulu.

Ale od neho to znelo dosť nezrozumiteľne a kostrbato, načo sa Ahriman spolu s našimi kamarátmi dobrácky rozosmial.

„Aj keď sa ju naučíte správne vyslovovať, nebude vám to nič platné. Pretože do zvuku treba vložiť silu myšlienky a nielen to.“

„V akom zmysle?“ nechápal Ruslan.

„Na to, aby táto formula zafungovala, je potrebná vaša koncentrácia mysle a konkrétna vizualizácia prebiehajúceho procesu priamo vo vás, teda treba vytvoriť situáciu na úrovni mikrokozmu. Napríklad, chcete vytvoriť v oceáne uragán a poslať ho na určité veľkomesto. Na to musíte uvidieť to geografické miesto, v ktorom bezprostredne vzniká váš uragán. Vezmime si napríklad Atlantický oceán. Vnútorným zrakom si musíte jasne predstaviť, ako v daných súradniciach vzniká ľahký vánok, ako sa zosilňuje, zakrúca sa do špirály. Ako sa tento vírivý tok stále viac a viac zväčšuje, ako sa rozrastá. Ako sa tento uragán začína pohybovať smerom, povedzme, k Mexickému zálivu, pričom cestou naberá stále väčšiu a väčšiu silu a zvyšuje rýchlosť. A ako sa celá táto sila blíži k brehu, zasahuje určité veľkomesto, no napríklad New Orleans. A pritom musíte vnútorným zrakom do detailov vidieť, akú škazu spôsobí. Zničí napríklad priehradu, určité továrne, zatopí mesto, prevrhne automobily, strhne reklamné štíty, vyvolá požiare a tak ďalej. V podstate si musíte predstavovať reálnu geografiu tohto mesta a reálne škody, ktoré spôsobí váš uragán.“

„To je teda niečo!“ vyhrkol užasnutý Ruslan. „Kofko toho treba vedieť! A ja nepoznám poriadne ani geografiu svojho rodného mesta, nehovoriac už o nejakom Orleanse, ktorý leží bohvie kde.“

„A čo ste chceli?“ rozosmial sa Ahriman. „Veď vy sa uchádzate o to, aby ste mali seriózne znalosti. A nato treba mať aspoň základné návyky a znalosti. Bez toho sa vám nič nepodarí. Všetko si vyžaduje dôkladnú prípravu... Dá sa, samozrejme postupovať aj inak. Ak nie ste

silný v geografii a polohe konkrétneho veľkomesta, môžete začať niečím malým. Teda postupovať ešte jednoduchošie. Vyvolať na určitom území nie uragán, ale zemetrasenie. Pritom ho netreba vyvolať tu a teraz, ale môžete ho naprogramovať na určitý dátum a rok.“

„Ako?“ začudoval sa Ruslan.

„Veľmi jednoducho. Určíte v mysli dátum, napríklad 12. júla 1993. Vyberiete si geografické miesto, no, povedzme Japonsko, západné pobrežie Hokkaidó. A silu samotného zemetrasenia, dajme tomu 7,8 stupňov Richterovej stupnice. Vnútorne si vizualizujete udalosť a vyslovujete tú istú formulu Archóntov.“

A Ahriman znovu silným hlasom zopakoval formulu. Potom, ako ju vyslovil, mi už naozaj zostalo vnútorne úplne zle. Najskôr som cítila akési mimoriadne napätie v orgánoch, a potom nastalo uvoľnenie v podobe protichodnej vlny, až ma zvnútra mocne striaslo. To vo mne vyvolalo hroznú paniku a živočíšny strach, akoby to zemetrasenie práve prebiehalo, no nie niekde v Japonsku, ale priamo tu a teraz, na tomto pobreží. Tento nepochopiteľný stav netrval dlho, možno len nejakých pár sekúnd. No mne sa zdalo, že trval celú večnosť. Ďalší rozhovor Ahrimana s chlapcami ma trochu odpútal od tých veľmi neprijemných prežitých pocitov.

„A to je všetko. Ako vidíte, všetko je veľmi jednoduché,“ povedal pokojným hlasom Ahriman.

„Nejako som tomu nerozumel. Na koho stupnici treba zadávať silu zemetrasenia?“ bezradne sa spýtal Ruslan.

Ahriman urobil pauzu, sťažka vzdychol, a potom posmešne vysvetlil:

„Na Richterovej. To je seizmická stupnica, založená na posúdení energie seizmických vln, ktoré vznikajú pri zemetrasení s maximálnou hodnotou magnitúdy okolo 9 stupňov. A Richter, to bol americký seizmológ,“ a s úškrnom dodal: „ten chlapík, ktorý navrhol túto stupnicu v roku 1935.“

„Ahaaa,“ ťahavo povedal Ruslan.

„Mimochodom,“ pokračoval rovnakým tónom Ahriman, „ak neviete, aká je v skutočnosti sila týchto ukazovateľov, môžete si jednoducho predstaviť silu samotného zemetrasenia a následný rozsah skazy.“

„Chápem,“ dôležito povedal chlapec a dodal na svoje ospravedlnenie: „Američania večne niečo vymýšľajú, a potom sa to nedá ani poriadne vysloviť.“

Viktor, ktorý zjavne nechcel, aby sa Ahriman rozptyľoval prázdnyimi rečami Ruslana, sa spýtal:

„A to keď si všetky tieto udalosti skutočne vo svojom vnútri vytvoríme, tak sa to stane?“

„Určite,“ uistil ho Ahriman. „Veď vy nielen vnútorne vizualizujete, ale pod vplyvom myšlienky vytvárate určitý program. Teda tvoríte reálnu situáciu vo vnútornom mikrokozme, a potom ju pomocou určitého zvuku cez ezoosmózu prevádzate do vonkajšieho makrokozmu. Pritom je dôležité, aby bola počas celého tohto procesu zachovaná emocionálna neutralita, teda úplná absencia akýchkoľvek emócií. Nesmiete cítiť ani ľútosť, ani nenávisť k objektu, na ktorý pôsobíte, v danom prípade mám na mysli obyvateľov tohto miesta. Teda neutrálne sa správať ku všetkému, čo sa deje. Inak sa nič nepodarí. Pretože emócie môžu uviesť do činnosti aj iné sily, a výsledok nebude presne to, čo ste chceli. Pamätajte, že na to, aby ste v tejto veci získali zručnosť, treba určitý čas, vaše želanie a neustály tréning.“

„Veď toto je úplná klimatická zbraň!“ vyhlásil Voloďa. „Je hrozné predstaviť si, že by to začal používať každý, kto nie je lenivý.“

„Ničivá zbraň,“ súhlasil s ním Viktor.

„Tou najstrašnejšou a najničivejšou zbraňou je samotný človek,“ odpovedal im s úsmeškom Ahriman. „No našťastie o tom ani netuší.“

Chvíľu sme šli mlčky. Ticho prerušil Stas.

„Tak si hovorím, že keď je obyčajná zvuková formula schopná spôsobiť také veci, aké sú potom možnosti tej zlatej?“

„Ó,“ s potešením povedal Ahriman. „Jej možnosti sú obrovské. Pre človeka, ktorý má formulu tohto zvuku, prakticky nič nie je nemožné. Vezmite si napríklad svätého Agapita...“

„Agapita?“ trhli sebou chlapci. „Sensei nám práve včera o ňom rozprával.“

„Áno? A povedal vám, že Agapit tiež používal zlatú formulu?“ zaujímalo Ahrimana.

„Agapit poznal túto formulu?!“ začudovali sme sa.

„Samozrejme! On aby ju nepoznal?! Veď v ňom prebýval sám Duch Svätý. Mimochodom, neviem, či vám o tom Sensei hovoril, no Agapit používal túto formulu nielen za svojho života, ale aj v posolstve, ktoré tu zanechal po svojej biologickej smrti. Pomocou tejto formule zapísal posmrtné odpustenie na pergamen. A sila, vložená do pergamenu, vďaka zlatej formule účinkuje dodnes – uzdravuje každého, kto sa nachádza v dosahu jeho vplyvu. A teraz si predstavte, aké možnosti otvárala táto formula človeku, ktorý ju ovládal.“

„No Sensei nám rozprával, že Agapit bol Bódhisattva zo Šambaly a urobil pre ľudí mnoho dobrého,“ povedal Viktor.

„Urobil pre ľudí mnoho dobrého?!“ rozčarovane zopakoval Ahriman, a tvrdo prehovoril, ako prokurátor k zločincovi. „Veď on dal ľuďom oveľa viac, ako si zaslúžil! On znovu priniesol do ľudského sveta samotný Grál, túto najvyššiu moc, moc nad mocou...“

Chcel ešte niečo povedať, ale zrazu starší chlapci, ktorí nevenovali pozornosť jeho drsnej intonácii, skoro zborovo zvolali: „Grál?!“

Ahriman sa pri tejto zborovej otázke prebral, a už prirodzeným hlasom sa zaujímal:

„Vari vám ani o tom Sensei nerozprával?“

„Nie,“ svorne odpovedali chlapci.

Ahriman sa pousmial a vyhýbavo odpovedal:

„To znamená, priatelia, že ešte nie je správny čas porozprávať vám o tom.“

A keďže sa Ahriman tajomne odmlčal na najzaujímavejšom mieste, chlapci ho doslova zasypali rôznymi otázkami.

„Grál, to je niekto alebo niečo?“ spýtal sa Ruslan.

„A to naozaj má Grál moc nad mocou?“ prekvapene sa spýtal Volod'a.

„Grál priniesol sám Agapit? Odkiaľ? Zo Šambaly? Áno?“ vytrvalo sa vypytoval Viktor. „A čo to vlastne je?“

„A čo je to tá zlatá formula? To sú nejaké slová?“ zaujímal Stasa.

„A vy nám ju môžete dať?“ hneď sa k nemu pripojil Žeňa.

„Je to pre nás dôležité!“ rýchlo dodal jeho kamarát, zrejme vycítil Ahrimanovu nerozhodnosť.

„Priatelia, ja vám, samozrejme, môžem dať zlatú formulu a môžem vám porozprávať o Grále,“ neochotne povedal Ahriman, „ale najprv sa naučte používať aspoň elementárnu silu podvedomia. Musíte pocítiť, že vy ste pánmi vo svojom tele a vo svojom živote, a nie podriadený človek, ktorý závisí od vôle iných ľudí a od okolností. Naučte sa ovládať svoje podvedomie, vyžadovať od neho, aby presne plnilo všetky vaše prania a príkazy. A až vtedy, keď sa to naučíte, vás s radosťou zasväťím do najväčších tajomstiev... Inak vám ani zlatá formula nič nedá. Pre obyčajného človeka je to len spojenie zvukov, nič viac. Je to rovnaké, ako dať pitekantropovi auto, na ktoré sa bude pozeráť ako na jeden veľký ligo-tavý dlažobný kameň. Skutočne oceniť silu a prednosti tohto automobilu dokáže len ten, kto ho vie riadiť.“

Chlapci stíchli. A zrazu Stas nečakane položil otázku:

„To je zaujímavé, a Sai Baba tiež používa túto zlatú formulu?“

„Prirodzene,“ povedal Ahriman, akoby sa to rozumelo samo sebou. „A nielen on, ale aj mnohí z tých, ktorí dosiahli značné výšky v duchovnom raste. Takže, priatelia, prinúťte svoje podvedomie, aby pracovalo pre vás, a budete prekvapení, ako sa zmení váš život.“

Jednoducho odhodte všetky hlúpe sny a cieľavedome choďte za svojim cieľom.“

Medzitým v diaľke, smerom k moru, vzplanulo celé „súhvezdie“ žiarivých rôznofarebných plamienkov. Ich obrysy sa podobali na prízračný starodávny koráb s veľkými, napnutými plachtami, blúdiaci v temnotách času. Prakticky všetci obrátili pozornosť na tento neobyčajný jav a hádali, čo by to mohlo byť. Dohady chlapcov boli najrôznejšie, niektoré zachádzali až do mystiky. Ahriman však jedným šmahom rozmetal všetky ilúzie našej predstavivosti. Ukázalo sa, že to bolo len obyčajné osvetlenie na jeho jachte, ktoré špeciálne napodobňovalo takýto neobyčajný starobyľý vzhľad. Keď už zbavil našu myseľ imaginárnej mystiky, Ahriman začal rozprávať, aké úsilie ho stálo, kým našiel odborníka, ktorý vytvoril takú živú podobu jachty. A skutočne, v temnote zamatovej noci jachta nielen žiarila ako koráb z ďalekej minulosti, ale keď ste zaostrili zrak, jej obrysy sa zlievali do veľkej hviezdy, ktorá nám ukazovala cestu k táboru. Ahriman navrhol, aby sme odbočili z našej zvyčajnej cesty a prešli sa pozdĺž pobrežia. To sme aj urobili. Odtiaľ sa jachta zdala ešte krajšia. Ahriman k tomu poznamenal:

„Pozrite sa na jachtu. Odtiaľto vyzerá ako veľká, nedosiahnuteľná hviezda, ktorá jasne svieti niekde tam, na horizonte. Ale je naozaj taká nedosiahnuteľná? Veď každý krok vás k nej neúprosne približuje. A vy nepochybujete o tom, že skôr či neskôr dosiahnete cieľ, že tento cieľ je úplne reálny a hmotný. Rovnako je to aj v podnikaní. Biznis, to sú vaše kroky. Bohatstvo, to je tá jachta, na ktorú sa určite dostanete. Treba jednoducho vynaložiť úsilie a smelo sa vydať na cestu. A neodkladať to na zajtra alebo pozajtra, pretože to bude rovnaké, ako keď budete stáť na mieste. Ale urobte to tu a teraz. Čím skôr sa vydáte na cestu, tým rýchlejšie dosiahnete vytúžený cieľ. Všetko je jednoduché.“

„Naozaj je všetko jednoduché,“ pomyslela som si. „Treba len začať, a potom už pôjde všetko zotrvačnosťou.“

Predsa sa nezastavíš na pol ceste? Veď z toho by bol len nejaký zmätok, ani z voza, ani na voz. Aj od penziónov sme sa už veľmi vzdialili, aj k jachte sa ešte našlapeme.“ Jachta odtiaľto vyzerala naozaj veľmi lákavo a veľkolepo. Ale predsa len, cesta po rozmočenom piesku začala byť oveľa ťažšia ako po spevnenej ceste výbežku.

„A zapamätajte si, priatelia,“ povedal poučujúco Ahri-man, „v tomto svete sa cení len sila, pretože svet bol vytvorený podľa jej princípu. Aj nato, aby bol človek dobrý, potrebuje silu, a to nielen fyzickú, ale aj duchovnú. To, že sa v najbližšej dobe svet v okamihu zmení a stane sa planétou všeobecného šťastia, o tom ani nesnívajete. Rozhliadnite sa okolo seba a pozrite sa na život realisticke. Veď na takéto naivné snenie nie sú ani predpoklady. Netreba chodiť ďaleko, pozrite sa na svoje rodiny, v ktorých žijete, na rodiny vašich priateľov. Veď dokonca aj v rodine sa každý snaží manipulovať tým druhým, zdôrazniť vlastnú dôležitosť, uspokojiť svoj egoizmus. Pozrite sa na kolektív, ktorý vás obklopuje v práci, v škole. Veď je to jedno veľké rozdelenie na klany ohováračov, neustále vyjasňovanie vzťahov, kto má pravdu, kto je vinný a kto je múdrejší a silnejší. A keď si to tak vezme- me vo väčšej mierke, napríklad v mierke štátu? Ľudia kvôli moci idú cez mŕtvoly, spravia čokoľvek, len aby dosiahli svoj cieľ. Čo myslíte, načo potrebujú túto moc? Aby uspokojili potreby národa?! Samozrejme, že nie! Snažia sa výhradne kvôli sebe, pre uspokojenie svojho veľikášstva a zväčšenie svojich majetkov. Oni veľmi dobre vedia, že sú tiež len bábkami v rukách mocných tohto sveta, preto nevynechajú žiadnu príležitosť, aby si urvali, čo sa dá. Mnohí obyčajní ľudia ich povyšujú na ideál ľudskosti. Ale v skutočnosti sú to rovnakí ľudia ako všetci ostatní, nie sú o nič lepší. Rozdiel medzi vami a nimi je len v tom, že oni sú prefikanejší, šikovnejší a sebavedomejší. Očakávať od nich milodar nemá zmysel. Môžu ho dať len vtedy, keď je to výhodné predovšetkým pre nich. A aj to ho hádzu národu takým spôsobom,

ako kosť hladnému psovi, aby mu tiekli slinky pri pohľade na 'štedrého pána'. A v podstate, kto vás potrebuje s tými vašimi naivnými túžbami? Nikto. Kým sa sami nestanete silnými, nikto vám nepomôže. Preto máte len jedno východisko – naučiť sa obratne manipulovať ľuďmi. V opačnom prípade budú ostatní ľudia manipulovať vami.“

„Ale ako môžem manipulovať druhými, keď to neviem?“ spýtal sa udivene Andrej.

„To sa vám len zdá, že to neviete. Spomeňte si napríklad na rôzne triky, ktoré vymýšľate a používate, aby ste niečo získali. Lenže prejavíť sa svojmu veľkému kombinátorovi dovoľujete len na úrovni každodenného života, medzi kamarátmi a príbuznými. Ale ľudia, ktorí dosiahli značný úspech v živote, dovolili svojmu vnútornému Affixovi, aby sa vo veľkom prejavil navonok. A v tom je celý rozdiel. Treba sa naučiť hrať v živote svojej partie. A nielen hrať, ale aj vyhrávať. V skutočnosti si ani neviete predstaviť, aký veľký Affix žije vo vnútri každého z nás.“

„Affix?“ zopakoval Viktor. „A čo to je?“

„Affix, to je z latinského affixus, teda pripevnený. Je to naša súčasť. Je to naše vlastné vnútorné 'Ja', ktoré je schopné pozmeniť význam našej podstaty, zmeniť ju pridaním novej kvality. Teraz sa síce toto slovo používa v inom význame, ale to nie je dôležité. Takže, priatelia, každý má šancu dosiahnuť vrchol v čomkoľvek, či je to politika alebo biznis.“

V rozhovore opäť nastala dlhá pauza, akoby nám Ahriman dával príležitosť pochopiť, čo sme počuli.

„A ako čo najjednoduchšie rozbehnúť svoj biznis?“ spýtal sa zrazu Viktor.

Ahriman odpovedal s určitým posmeškom v hlase:

„Ak nemáte nápad, prostriedky a ste leniví pracovať na svojom podvedomí, môžete postupovať nasledovne. Nájdite si zamestnanie v sprostredkovateľskej firme, ktorá sa zaoberá kúpou a predajom. Pozícia nie je dôležitá, hoci aj ako údržbár alebo manuálny robotník.

No racionálne využite pre seba každú minútu v práci. Preniknite do podstaty procesov, ktoré v nej prebiehajú. Pýtajte sa, zaujímajte sa, počúvajte, pozorujte, ako funguje táto firma, kto sú jej dodávatelia, kto kupuje výrobky. A keď si ujasníte schému fungovania, smelo si otvorte svoju vlastnú firmu. Ak nemáte prostriedky, od niekoho si ich požičajte, vezmite si úver v banke, alebo sa dohodnite s firmou, ktorá bude veľkoobchodným odberateľom vašich výrobkov. A potom to urobte nasledovne. Berte rovnaké výrobky od dodávateľov tej firmy, v ktorej ste pracovali, ale o niečo drahšie. V čom spočíva to kúzlo? Firma od nich napríklad kupovala tovar za jeden dolár, ale predávala ho za 1,5 dolára, zarobila na tom 50 centov. Vy nakúpíte od ich dodávateľov za vyššiu cenu, za 1,1 dolára, ale predávate zákazníkovi lacnejšie, napríklad za 1,4 dolára. Na každom tovare zarobíte len 30 centov, ale zároveň zaujmete firmu dodávateľa aj firmu zákazníka, a tí s vami potom budú chcieť spolupracovať. Bude pre nich totiž výhodné pracovať práve s vami. Takto jednoducho prevezmete podnikanie svojich bývalých zamestnávateľov, a sami sa stanete pánmi situácie.“

„No ale ako to! Veď to nie je správne,“ povedal svojim hlbokým hlasom Volodža. „Oni ti dali prácu, a ty ich jednoducho zradíš?“

„O čom to hovoríte, Volodža? Veď toto je biznis, nie armáda. V biznise je tento proces prirodzený, pretože tu je to ako v džungli: prežíva prefikanejší a šikovnejší,“ povedal Ahriman. „Ako sa hovorí, nič osobné, len biznis.“

„Áno, treba byť šikovným majstrom pretváranky, aby sme roztočili svoje záležitosti,“ s úškrnom poznamenal Viktor.

„To treba poriadne vedieť jednať s ľuďmi, aby sme toto všetko rozbehli?!“ nevenoval pozornosť Viktorovým slovám Žeňa.

„Prirodzene. Musíte sa stať majstrom v umení komunikácie. Vedieť, ako komunikovať s rôznymi jedincami,

vedieť, ako k nim pristupovať. Navonok byť spoločenský a príjemný. Vyvolávať dojem úprimnosti, teda vyzerať, že ste otvorený a priamočiary pri jednaní s ľuďmi, no v žiadnom prípade nevykladať a neprezrádzať úplne svoje plány. Treba im farbisto opísať len tú časť hry, ktorú im pridelite. Pritom to prezentovať tak, ako by to bol konečný výsledok vašich plánov a zámerov. A navyše, musíte byť pre svojich partnerov nepredvídateľný. V opačnom prípade, ak pre nich budete vo svojich rozhodnutiach predvídateľný, vyprovokujete ich tým k podvodu. Teda bude ľahké vopred vypočítať vaše kroky, a takým spôsobom zahrať svoju partiu na váš úkor.

No keď ste nepredvídateľný, máte možnosť hrať svoju partiu. Dokonca aj pri vedení obchodných rokovaní je táto vlastnosť dobrým stimulom pre kompromisy vo váš prospech. Druhá strana si totiž do poslednej minúty nemôže byť istá tým, aké presne rozhodnutie spravíte, a teda, ak je kontrakt pre ňu výhodný, tak bude ochotná robiť kvôli vám značné ústupky. A okrem toho, svojím imidžom nepredvídateľného obchodného 'žraloka' odradíte prefikaných podnikavcov, a tí už nebudú uzatvárať svoje dobrodružné komploty proti vám.“

„Na to treba byť dosť sebavedomým človekom,“ zamyslene sa ozval Viktor.

„Samozrejme, bez toho sa nestanete pravými podnikateľmi. Vo všetkých svojich činoch prejavujte sebaistotu. To som vám už neraz zdôrazňoval. Bráňte svoj názor, trvajte na svojom. A ani si len nepripustíte myšlienku, že v niečom nemáte pravdu. Pretože keď sa s niekým rozprávate, ale vo vnútri pochybujete, on podvedome cíti vaše pochybnosti, a následne sa v ňom rodí nedôvera k vám. Treba proste vytrvalo a neústupne trvať na svojej pozícii. Treba prinútiť človeka, aby uveril vašej pravde. Ak vám dokazuje, že táto farba je biela, tak ho prinúťte, aby ju videl ako šedú. Presvedčte ho. A ak vám príde do cesty dôstojný protivník, ktorý pozná túto psychologickú metódu nátlaku, a aj tak si bude

stáť na svojom rovnako ako vy, tak sa spoločne s ním zasmejte a povedzte: 'Nechajme to tak'."

„Áno,“ zahmkal Ruslan. „Trvať na svojom nie je ťažké. Ale ako priamo vplývať na človeka?“

„Všetko je jednoduché. Ak chcete ovplyvniť človeka, treba poznať jeho slabiny. Ak chcete človeka ovládať, musíte hrať na uspokojenie jeho psychických potrieb. Prinajmenšom zabrnkať aspoň na dve jeho hlavné struny: mániu velikášstva v podobe pochvaly jeho Ega, a mániu jeho vlastnej dôležitosti v podobe jeho neustáleho chvastúnstva. Tieto struny majú všetci natiahnuté, jedni viac, a druhí menej.

A ak sa stanete dobrým muzikantom, tak dokážete ovládnuť aj ďalšie struny tohto nástroja s názvom 'človek', také, ako je materiálna zainteresovanosť, tvorivá sloboda, bezpečnosť, význam podpory od ostatných, láska, zvedavosť, úspech, sebaúcta a mnoho iných. Hlavné je, aby ste nielen brnkali na týchto strunách a liezli človeku na nervy, ale aby ste zahrali takú podmanivú melódiu, ktorá by človeka priviedla do vytrženia, a aby s obrovskou radosťou začal plniť vaše príkazy. Práve vtedy skutočne u neho dosiahnete, že v práci podá maximálny výsledok. A čím efektívnejšie budú pracovať vaši spolupracovníci, tým viac zarobíte. Na to treba neustále pamätať!"

„A ako určiť, aké vlastnosti v človeku najviac prevážujú?“ zaujímalo Viktora.

„Veľmi jednoducho. Na to stačí len naučiť sa počúvať človeka, o čom hovorí, na aké oblasti zameriava svoju pozornosť, aké problémy sa snaží riešiť a teda, aké psychologické potreby sa snaží v danom momente uspokojiť. Ak to viete, ľahko sa môžete stať dirigentom symfónie jeho života tým, že presmerujete uspokojenie jeho psychologických potrieb na vašu záležitosť... Vo všeobecnosti sú všetci ľudia rovnakí,“ pokračoval vo vysvetľovaní Ahriman. „A väčšinou, aby sme prinútili ako jednotlivca, tak aj davy niečo urobiť, treba použiť

buď metódu cukru alebo biča, alebo striedavo jedno aj druhé. Psychológia človeka je totiž taká, že ho môžeme prinútiť pracovať alebo prácu odmietnuť, len ak z toho bude chcieť získať uspokojenie alebo sa bude chcieť vyhnúť emocionálnej alebo fyzickej bolesti. Lepšie povedané, ani nie tak bolesti, ako skôr strachu z nej. Takže ak sa vám nedarí osvojiť si metódu 'cukru', smelo používajte 'bič'. Inú voľbu nemáte. Inak budete celý svoj život ohýbať chrbát pod cudzím bičom a chytať v letku cudzie kocky cukru.“

„Ako to myslíte, použiť bič? Máme niekoho biť?“ spýtal sa rozpačito Ruslan.

„Použitie fyzickej sily, to je krajné opatrenie. A vlastne ani nie je také efektívne v porovnaní s psychickou bolesťou, strachom a nátlakom,“ zdôraznil Ahriman a pokračoval: „Ak pre vás pracuje tím, musíte v ňom využívať princíp 'rozdeľuj a panuj', ale tak, aby sa vás všetci báli a vážili si vás. Musíte vedieť o všetkom, čo sa deje vo vnútri kolektívu, ich myšlienky, želania, túžby, a šikovne nimi manipulovať vo svoj prospech. Musíte vedieť o všetkých klebetách, škandáloch, vzťahoch medzi zamestnancami. To znamená držať prst na pulze kolektívu. Ak ste zistili, že vás niekto ohovára a prezentuje v negatívnom svetle, bez rozmýšľania ho vyhodte. Dobré platené miesto voľné nebýva. Záujemcovia sa vždy nájdu. Zato pre ostatných to bude názorná lekcia. Musíte vytvoriť takú atmosféru, aby sa všetci priatelili s vami a nepriateľsky sa správali jeden k druhému. Vtedy budete už určite v obraze. Veď aby sa vám zavďačili, všetci vám budú donášať na ostatných, budú sa snažiť vyzeráť, že sú pre vás tým potrebným človekom, ktorému záleží na prestíži vašej firmy. V opačnom prípade, ak sa podriadení zomknú dohromady, bude nasledovať neodvratný výsledok: budú vás každý deň okrádať, flákať sa v práci, parazitovať na vás. A najdôležitejšie je to, že o tom nebudete vôbec vedieť, budete sa len čudovať, prečo sa vašej firme darí stále horšie a horšie, napriek všetkým investíciám.“

„No ale,“ zabručal Voloda. „Ak je, naopak, dobrý, zomknutý kolektív, nestane sa to.“

„Vy to jednoducho posudzujete z pozície vojaka,“ odpovedal mu Ahriman. „Biznis, to je úplne iná oblasť medziľudských vzťahov, kde hlavný cieľ nie je určený morálnymi zásadami, ale množstvom zarobených peňazí. Uvediem vám jednoduchý príklad. Otvorili ste si stánok na trhu. Prijali ste dvoch, troch predavačov. Ak sa od samého začiatku neprejavíte ako tvrdý vedúci, tak sa spoja, dohodnú sa za vašim chrbtom a budú sa na vás priživovať. Jeden bude predávať aj za ostatných, dvaja budú zháňať tovar, a potom ho potajomky predávať vo vašom stánku. A všetci traja vám budú vykladať rozprávky o tom, že váš tovar sa ktovie prečo zle predáva. Výsledkom bude, že oni sa budú na váš úkor obohacovať, za chrbtom sa vám budú vysmievať, a vy zostanete v totálnej strate, keď zaplatíte nájom, dane, a navyše im ešte z vlastného vrecka budete platiť mzdu. Ale ak od prvého dňa nastolíte medzi zamestnancami takú atmosféru, že každý z podriadených bude vidieť v tom druhom konkurenta a bude sa ponáhľať rýchlo vám ohlásiť jeho chyby, vtedy budete vedieť o všetkom, čo sa deje. A následne sa to prejaví na vašich ziskoch.“

„A nás už od detstva ako pionierov učili, aby sme sa v kolektíve správali priateľsky,“ sarkasticky poznamenal Žeňa.

„No správne,“ uškrnul sa Ahriman. „Veď z vás predsa vytvárali proletariát pre štátne podniky, a nie súkromných vlastníkov. V štátnych podnikoch sa proletariát spája a spoločne svorne balamutí štát,“ zasmial sa Ahriman a obrátil sa teraz už priamo k Žeňovi. „Len sa pozri okolo seba. Kradnú všetci a všetko! Keď niekto ukradne v práci skrutku, do čerta s ním. V štátnom podniku si to nikto ani nevšimne. A teraz si predstav, že je to tvoj podnik, povedzme autoservis. Investoval si doň kopec peňazí, aby zarábala. A tvoj zamestnanec, ktorému svedomite platiš mzdu, ukradol skrutku

z tvojho servisu. Je to síce len skrutka, ale tá predsa tiež stojí nejaké peniaze. Nech len 5-10 centov. Ale to sú peniaze z tvojho vrecka! A ak si niekoľko ľudí vezme jednu skrutku, už je to spolu celý dolár. Tvoj dolár! Keď ti zamestnanec ukradol skrutku, je to to isté, ako by ti vliezol do vrecka, vytiahol peňaženku a vzal si z nej peniaze. Tvoje peniaze!“

„Darebák!“ z duše sa rozhorčil Žeňa, keď sa vžil do situácie, ktorú načrtol Ahriman.

„Správne, pretože je to tvoje,“ znovu sa zasmial Ahriman. „A nič podobné vo svojej firme nemožno dopustiť, inak skrachuješ. Takže v súkromnej sfére tento variant s priateľskou krádežou neprejde. Súkromník, teda ty, si musí dávať pozor na každý krok, viesť si účet o každom cente. Inak sa medzi zamestnancami nájde človek, ktorý šikovne spočíta tieto centy za teba, a samozrejme, nie v tvoj prospech. Takže pri práci s ľuďmi je potrebný prísny dohľad, a zodpovedajúca konkurenčná atmosféra. A je jedno, či pre teba pracujú traja ľudia alebo päťtisíc. To nehrá žiadnu úlohu. Buď budeš pánom svojho podniku, alebo budeš bábkou a každý, komu sa zachce, si o teba bude celý život utierať nohy... V biznise platia určité nepísané pravidlá. Ak sa nimi nebudeš riadiť, jednoducho ťa pohltí silnejší. Pamätajte si, priatelia, v biznise nemôžete nikomu veriť a dôverovať...“

„Aj keď je partnerom tvoj vlastný brat?“ začudoval sa Viktor.

„Aj keď je tvojim partnerom vlastný brat,“ potvrdil Ahriman. „Toho stráž v prvom rade, tak ako najposlednejšieho zlodejčička vo svojej firme. Len vtedy môžeš vo svojom biznise predísť nepríjemným prekvapeniam. Skutočné priateľstvo v biznise nebýva. Nech vám o tom rozprávajú akékoľvek rozprávky, pamätajte si, že všetko sa tam riadi peniazmi. A tvoj najlepší priateľ, to je prvý kandidát na zradcu. Pretože ten o tebe všetko vie. Do tváre ťa bude vychvaľovať, a za chrbtom bude kuť pikle kvôli obyčajnej závidi, že si úspešnejší ako on.“

Priateľ v biznise, to je najhorší nepriateľ, pretože vie o všetkých prechmatoch vašej firmy a pozná slabé miesta. Preto v biznise netreba mať blízkych priateľov, a nikto nemá o vás a vašich veciach vedieť. Pamätajte, priatelia, čím menej o vás budú vedieť, tým lepšie budete spať.“

„Naozaj je v biznise všetko také vážne?“ začudoval sa Andrej.

„Žiaľ, v tejto realite peniaze ovládajú mysle ľudí. Ak sa stanete úspešnými podnikateľmi, potom, okrem iného, v plnej miere spoznáte aj to, čo je to ľudská závišť. Pričom vám budú závidieť všetci, od príbuzných až po úplne neznámych ľudí. A každý si bude myslieť, že mu niečo dlhuješ. Do očí ti budú prisahať lásku a úctu, ale za chrbtom ťa budú zúrivo nenávidieť za to, že si múdrejší a slobodnejší ako oni.“

„Ale prečo?“ čudoval sa Kostík, zjavne si už sám seba predstavoval v úlohe veľkého podnikateľa.

„Pretože ty svojim postavením zdôrazňuješ v prvom rade ich neschopnosť a zlyhanie... Ale netreba sa toho báť. Radil by som pozerať sa na to z druhej strany: radšej nech závidia tebe, ako by si mal ty závidieť niekomu. Chápem, že to pre vás nie je celkom príjemné počuť, no priatelia, toto je realita života, nedá sa nič robiť. Biznis je ako šport, kde hlavnú cenu vyhráva šampión, ten, kto sa predral na vrchol. Samozrejme, budú mu závidieť. Ale kto?! Slabosi a smoliari, ktorí boli leniví pracovať na sebe, aby dosiahli také isté výsledky. Veď biznis, to je druh sparingu, kde sa každý spolieha len na svoje sily a možnosti. Tvojou úlohou je vyhrať tento sparing akýmkoľvek spôsobom, len vtedy sa staneš skutočne bohatým. Tu sú všetky spôsoby dobré. Ak budeš spochybňovať svoje činy, niekto rýchlo využije tvoj zmätok a jednoducho ťa knokautuje. A ty prehráš. Preto tu nesmú byť žiadne pochybnosti. Biznis, to je vážna hra. Je to ako boj bez pravidiel, kde neexistujú takmer žiadne zakázané postupy,“ Ahriman sa zasmial.

„Tvoje možnosti obmedzujú len zákony tej krajiny, v ktorej podnikáš. A ak si zasadil svojmu partnerovi silnú ranu a on spadol, vari je to tvoja vina? Nie. Veď on spadol, pretože bol slabý, prepustil úder, nepripravil sa na boj. Preto si aj vyhral a dostal cenu za najlepší sparing. A cena v biznise, to sú peniaze.“

„Povedali ste, že v obchode nie sú prakticky žiadne zakázané postupy,“ poznamenal Stas. „A čo potom znamenajú všetky tie rozhovory v televízii o čestných podnikateľoch?“

„Práve o to ide, že sú to len rozhovory. A spravidla o tom hovoria tí, ktorí sú úplným opakom tohto obrazu. Keď sa stretnete s realitou, pochopíte, že v podstate sa slovo 'čestnosť' ako v podnikaní, tak aj v politike využíva len na manipuláciu ľuďmi.“

„Ale veď nás učili, že byť čestným je správne,“ nespomelo prehovorila Tatiana.

„Bezpochyby, správne,“ chytil sa toho Ahriman. „No čestným vo vzťahu k sebe, k svojim životným princípom, ale vonkoncom nie vo vzťahu k okoliu, ktoré väčšinou len využíva vašu naivitu a čestnosť na svoje zisťné ciele. A vôbec, len sa zamyslite nad tým, kto a ako vás učil chápať čestnosť? Vštepovali vám, že vraj ak chceš zarábať čestne, v súlade so svedomím, choď pracovať ako robotník do továrne alebo ako domovník, zametaj cudzie ohorky a čakaj, kým ti tvoj 'dobrotivý' nadriadený vyplatí tvoje úbohé drobáky. A nezavíď tomu, kto riskoval svoje svedomie a stal sa bohatším než ty, pretože on je zloduch, ale ty si čestný! Nech tvoja rodina sedí napoly vyhladovaná, živorí na zemiakoch a krúpach, zatiaľ čo rodina nečestného bohatého suseda už ohňňa nos nad kaviárom, zato ty si čestný! Nech tvoje deti chodia v obnosených veciach a deti bohatého v novom zahraničnom oblečení, zato ty si čestný. Nech si nečestný napráva svoje zdravie v najlepšíh kliníkách na svete, a teba lieči opitý miestny terapeut, ale ty si čestný. Potom ale netreba závidieť, veď ty si si sám vybral život čestného otroka!

Medzi 'čestnými' ľuďmi panuje názor, že pes rád obhrýza kosti, ktorými ho kŕmi jeho pán. Ale prečo? No preto, lebo mäso psovi nikto nedáva. Ľudia sa ním sami napchávajú a svoju chamtivosť zakrývajú čestnou deľbou. A tak je to aj v spoločnosti: nečestný pán dostane mäso, čestní otroci kosti. Ale veď každý sníva o tom, že bude žiť v hojnosti, jesť mäso, a nie kosti. Každý človek vo svojich snoch vidí sám seba, ako rozhadzuje peniaze na všetky strany. No ako som už hovoril, ustálený stereotyp bráni naplneniu týchto želaní. A teraz sa pekne-krásne zamyslite, prečo vám vnucovali taký stereotyp, že byť chudobným, ale čestným je správne, ale byť bohatým, teda nečestným, je zlé? Odpoveď je viac než jednoduchá. Toto je len ďalšia direktíva elity na ovládnutie davu,“ a po krátkej pauze dodal: „Tak kto je v skutočnosti čestný? Ten, kto je oslobodený od akýchkoľvek direktív a žije podľa písma, v ktorom sa hovorí, že všetko je pre teba, človeče, na zemi stvorené, tak ber a užívaj si tieto dary! Alebo ten otrok, ktorý žije v biede a neustálych strachoch o svoju budúcnosť, a pritom závidí bohatým a slobodným? Tak kto z nich je skutočný Človek?“

Kráčali sme, ohromení týmto odhalením, ktoré urobil v našich mysliach Ahriman. Obvyklý svet sa stal úplne iným, akoby pred našim pohľadom odhaľoval odvrátenú, neprebádanú stranu svojej „luny“, večne prebývajúcej v tieni. Skutočne, a ako sme si to len predtým nemohli všimnúť, určite sme iba nevenovali pozornosť takým maličkostiam života, ktoré, ako sa ukázalo, ani zďaleka neboli takými maličkosťami, ale direktívami. Chvíľu sme kráčali mlčky, šokovaní odhalením Ahrimana. Ticho prerušil Viktor, ktorý sa s údivom spýtal:

„To znamená, že ak je teda 'čestnosť' len direktíva, potom v biznise sú na dosiahnutie cieľa všetky metódy dobré, dokonca konkrétny podvod?“

„Pozri sa na tento jav trochu hlbšie,“ navrhol mu Ahriman. „Koho podvádžajú? Dôverčivých a chamtivých.“

Dôverčivosť, to je len prejav celkového výsledku tajných želaní človeka, napríklad rýchlo a ľahko zbohatnúť na cudzí účet, ako sa u nás hovorí 'grátis'. Podvádzajú toho, kto je zaslepený chamtivosťou. Plus podpora vlastnej dôležitosti od tohto, ako ty hovoríš, 'podvodníka'. A výsledkom je, že človek preceňuje svoje intelektuálne možnosti. Takže, niet dymu bez ohňa. Ak sa ukázalo, že váš obchodný partner je 'lúzer', kto za to môže, ak nie on sám so svojou chamtivosťou? Než sa pustil do zápasu, mal reálne zhodnotiť svoje možnosti, a nie lietat v oblakoch egoistických iluzórnych ambícií. Ak tvoj obchodný partner hral vabank a prehral, sám si je na vine. Teraz sú jeho peniaze, jeho firma a obchod tvojou zaslúženou odmenou. Ukázalo sa, že si silnejší, múdrejší a šikovnejší – patrí ti odmena!“

„Áno, ale čo morálka, slušnosť?“ zamyslene sa spýtal Volod’a.

„Morálka a slušnosť sú veci fiktívne a veľmi relatívne. Nikto na tomto svete vám nedá jednoznačnú odpoveď na tieto pojmy, pretože každý človek ich bude interpretovať zo svojho uhla pohľadu, z hľadiska prežitej skúsenosti a potvrdenia vlastného významu na tomto svete. Vezmime si napríklad vojakov. Myslím, že ako nikto iný viete, čo v boji znamená morálka a slušnosť, najmä keď je to boj nie na život, ale na smrť. Aká môže byť morálka a slušnosť voči protivníkovi, ktorý sa vás snaží zabiť? Vy ste ho do tohto ringu života za uši nedotiahli, on sám sa prihlásil. A keď sa už prihlásil, dostane čo si zaslúži. V biznise je to to isté. Tam nie je zjavný pojem vojna, tam je pojem konkurencia. No mnohé reálne vojny boli rozpútané práve kvôli konkurencii významných ľudí. A všetky ostatné príčiny vojen, ktoré boli potom vysvetľované širokým masám, teda pokornému davu, to sú len rozprávky pre stádo, aby sa v ňom prebudil duch nacionalizmu, aby polichotili ich mánii veľikášstva za svojho pastiera, a súčasne odvedli stádo od naliehavých problémov. Nič viac.“

„Vari je národ stádo?“ zamrmlal Voloda. „Veď sú to ľudia.“

„Samozrejme, že ľudia, no sú to hlúpi ľudia. Sú to otroci, ktorých ovládali múdri ľudia a budú ich ovládať, nech by sa to ovládanie nazývalo akýmkoľvek krásnym slovom. Pretože človek v dave, to už nie je individualita, to už je len súčasť davu. V dave nie je schopný myslieť samostatne, reálne hodnotiť situáciu a 'fakty', ktoré štedro sypú zo seba rečníci. Pretože človek v dave vidí tisíce takých, ako je on sám, a je oduševnený touto jednotou, obrovskou silou. Je to skutočne obrovská sila, lenže nie tohto človeka a ani žiadneho jednotlivca z tejto masy tiel. Je to sila rečníka! Práve on ju pretvára a posieľa potrebným smerom. A touto silou vkladá do vedomia každého jednotlivca to smerovanie, ktoré je starostlivo zakamuflované vzletnými slovami. Teda rečník jednoducho využíva mechanizmy medziľudskej sugescie. Nič viac. Preto, nech je ako chce, no stádo je len stádo, ktoré s bľachaním tancuje ako skúsený pastier piska. Pravda, dnes ovládanie stáda nazývajú krajšími slovami, ale zmysel sa tým nemení. Veľmi dobre chápe, chlapi, že je málo príjemného v týchto slovách, no je to pravda. A pravda má vždy trpkú príchuť. Ja vám len otváram oči, aby ste videli svet taký, aký je.

Toto, priatelia, je život, kde v podstate nikto nikoho nepotrebuje, a nikto nerobí nič len tak. Pozrite sa napríklad, ako prebiehajú politické voľby, vezmite si ktorúkoľvek krajinu. Sľubujú ľuďom hory doly. A po voľbách? Pomocou stáda oviec a oslov sa politik dopraví do vlastného raja, a potom zabuchne pred nimi svoju bránu. Ľudia, ako žili v chudobe, tak v nej aj zostanú žiť naďalej. Veď o koho sa zvolený politik stará v prvom rade? Najprv o seba, o svoje príjmy. Potom o svoju rodinu. A potom o svoju suitu, aby bozkávali ručičky svojmu pánovi a nezabudli na jeho 'dobré skutky'. A o ľudí sa nikto nestará a ani sa nebude. Pretože ľudí v podstate nikto nepotrebuje. Ešte sa drží na nohách, pracovať môže, tak dobre.

Nič nenarobí, trochu si pohundre, porozčuľuje sa, ale nejako prežije. Veď sú to len ťažné zvieratá, ktoré žijú v maštali, krmia sa zvyškami a pracujú od rána do večera. Veď preto aj existujú, aby pre elitu vytvárali zisk, rozmnožovali sa, a tak darovali svojim pánom prílív čerstvej pracovnej sily v podobe nových otrokov. Chápem, že to nie je príjemné počúvať. Ale pozrite sa okolo seba. Veď toto je realita. Ešte neraz si spomeniete na moje slová, pretože je to pravda života!

Myslíte si, že sa niečo zmenilo od doby otrokárov?! Kdeže, vôbec nič. Zmenili sa len metódy vplyvu na otrokov, ale samotní ľudia vôbec. Zmenila sa forma riadenia otrokov, no otroctvo nikto nezrušil! Pozrite na dnešný svet, na to, ako vládnuca elita vykorisťuje davu a využíva ich na vlastné obohatenie. Veď ona jednoducho vnucuje národom koncepcie, ktoré sú pre ňu výhodné, formuje vkus a správanie más, špeciálne kontroluje a štandardizuje človeka.“

„Ale ako ma môže kontrolovať,“ prekvapene namietol Žeňa, „ak ja sám určujem, čo mám robiť. Ja som slobodný človek!“

„Ste slobodný človek?“ ironicky sa spýtal Ahriman. „Tak dobre. Práve pozajtra anglická kráľovná usporadúva banket v Buckinghamskom paláci na počesť významných hostí. Stretneme sa tam a budeme pokračovať v našom rozhovore.“

„U anglickej kráľovnej? V Anglicku?“ úprimne sa začudoval Žeňa. „Ale ako sa tam ja dostanem?“

„No veď vy ste predsa slobodný človek,“ uškrnul sa Ahriman a posmešne dodal: „A povedzte mi, 'slobodný človek', máte prostriedky na to, aby ste sa aspoň dostali do toho Anglicka? Všimnite si, že ani nehovorím o tom, ako sa dostanete do paláca na ten banket.“

Žeňa, očividne zmätený z odpovede, zmlkol. Na pomoc mu pribehol Stas:

„Ale pravá sloboda predsa nespočíva v geografickom premiestňovaní sa človeka. Ja to chápem tak, že skutočná

sloboda sa nachádza vo vnútri samotného človeka. Sú to jeho myšlienky, vnímanie a nakoniec aj voľba. Ako mi môže elita niečo vnucovať, keď som sám za seba? Veď ja sám rozhodujem, ako budem žiť.“

Ahriman sa uškrnul.

„To si len myslíte, mladý muž, pretože ste sa nezaoberal serióznou analýzou svojho života, tým, ako žijete a čo vás núti robiť rôzne rozhodnutia v živote. V skutočnosti ani nevidíte, že váš život, váš vkus, vnímanie, vašu voľbu niekto šikovne riadi a manipuluje. Pretože elita potrebuje otrokov, a nie slobodných ľudí! Vo vašom chápaní, aby ste boli ovládaní, jednoducho musí existovať prinajmenšom nejaký dozorca s bičom, ktorý bude nad vami stáť. To sú predsudky. V dnešnom svete s jeho najnovšími technológiami je všetko oveľa jednoduchšie a efektívnejšie. Elita šikovne vytvorila z vášho vedomia toho dozorca, ktorý vám určuje, ako máte žiť, komu a čomu dávať v živote prednosť, ktorý určuje priority vo vašom živote. A urobila to pomocou prastarého spôsobu vplyvu na človeka – toho, čomu sa dnes hovorí reklama.“

„Ale prečo je reklama prastarý spôsob? Veď len nedávno sa objavila v televízii,“ nechápavo prehovoril Ruslan.

„To sa vám len zdá. V skutočnosti tento jav existuje takmer rovnako dlho ako človek rozumný,“ s úsmevom vysvetlil Ahriman. „Terajšie slovo reklama pochádza zo starolatinského 'reclamare', čo znamená 'vyhlasovať', 'vykrikovať'. Aj predtým ju aktívne využívali, aj v písomnej podobe, a najmä v ústnej, a tak zverejňovali požadované informácie prostredníctvom špeciálnych ľudí – vyvolávačov na trhoviskách, heroldov, zvestovateľov a tak ďalej. Je to prastarý spôsob ovplyvňovania ľudí. A je založený na neochvejnej psychologickej zvláštnosti človeka veriť práve tomu, čomu by chcel veriť, vydávať to, čo je želané, za skutočné. Šikovná reklama iba oživuje v človeku 'driemajúcu' potrebu. Je nákazlivá a núti ho k napodobňovaniu.“

„'Driemajúcu' potrebu?“ spýtal sa Jura. „A čo to znamená?“

Ahriman to hneď vysvetlil.

„Tak napríklad pociťuješ v niečom neistotu, máš nízke sebavedomie a zároveň sa v sebe snažíš potlačiť tieto pocity. Lenže ony nikam nezmiznú. Ony len 'driemu' v tvojom podvedomí a čakajú na pozitívne vyriešenie tohto osobného emocionálneho problému, prípadne celého komplexu psychologických problémov. A zrazu sa pred tebou objavuje reklama, ktorá ťa presviedča, že práve predmet reklamy ti dá to, po čom túžiš. Pritom toto všetko vyzerá tak optimisticky, že ti to prirodzene zdvihne náladu, pretože podvedome už prebieha stimulácia tvojej 'driemajúcej' nerealizovanej potreby. A dôsledkom je, že ako Pavlovov pes pri známom zvončeku, budeš slintať v túžbe získať podsúvanú kamuflážnu 'cukrovú kostičku'.

Reklama využíva široké spektrum emocionálneho vplyvu. Apeluje na tvoje prirodzené želania. Napríklad byť zdravý, mať úspech, bohatstvo, šťastie, dobre vyzeráť; apeluje na tvoju márnivosť, vlastnú dôležitosť, megalomániu; na snahu zlepšiť svoje postavenie v spoločnosti a tak ďalej. To vlastne znamená, že ľudia v stáde idú za svojimi vlastnými ambíciami, ku ktorým patria aj základné potreby, ako je pasívne prijímanie názorov a tendencií prevládajúcich v spoločnosti, stotožnenie sa s väčšinou komunity s tajnou nádejou, že týmto spôsobom skorigujú svoje osobné psychické a emocionálne problémy. Ale práve toto všetko je ten bič, ktorý šikovne používa elita.

Prebuďte sa a rozhliadnite sa naokolo! Veď v podstate všetko, čo považujete za nemenné, v skutočnosti vymýšľajú ľudia rovnakí ako vy. Proste sú len trochu sebavedomejší a priebojnejší. Kto píše zákony, ktorými sa riadi život v spoločnosti? Ľudia. Kto udáva tón v móde? Ľudia. Kto stanovuje ideály? Opäť tí, ktorí vedú šikovne vnútiť svoj názor ostatným. Šikovní ľudia vytvárajú idoly,

modly, hrdinov pre celé národy. A tak to bolo vždy, od prvotnopospolnej spoločnosti až dodnes, a vo všetkom: od uprednostňovania nejakého jedla, výrobku, až po výtvarné umenie. Napríklad také obrazy Picassa. Veď ja to nohou lepšie nakreslím. Ale jeho práce predkladajú ľuďom s oslavnými ódami, ako majstra ostrých výrazových diel v duchu neoklasicizmu, ako zakladateľa kubizmu, ktorého obrazy majú obrovský spoločenský význam. Alebo vezmime si 'Čierny štvorec' Maleviča. Chlapík mal zlú náladu, tak z nudy zašpinil plátno čiernou farbou. A ľudia sa týmto zašpineným plátnom nadchýňajú, nachádzajú v ňom hlbokú filozofiu. A budú ju nachádzať ďalej, ďalej budú veriť tomu, čo im hlásajú. Pretože je to podávané cez mechanizmy psychologického ovládania davu.

Alebo si vezmite Johna Rockefellera staršieho. Tento človek sa stal takmer legendou, jeho meno pozná celý svet. Pričom ešte za života sa jeho obraz zmenil na akéhosi dobrosrdečného starčeka, ktorý celé milióny míňal na dobročinnosť, rozdával sladkosti deťom. Aj keď v skutočnosti to bola len šikovná hra slov, ktorá formovala 'verejnú mienku' pre naivné publikum. John bol taký držgroš akého treba hľadať. O akej dobročinnosti tu môže byť reč? Priatelia, zapamätajte si jednoduchú pravdu – seriózní biznismeni nikdy nevyhadzujú peniaze na dobročinnosť zbytočne. Vložia ich do tohto projektu len v tom prípade, ak to pre nich bude výhodné, ak uvidia v tejto akcii reklamu pre svoj biznis, pre svoj imidž a prestíž v spoločnosti. Alebo, ak v ňom zazrú ďalší majstrovský trik na pranie špinavých peňazí. Len tak pre nič za nič nikto z nich ani prstom nepohne. Takže John Rockefeller sa zachoval veľmi múdro. Aby neutrácal svoj kapitál na reklamu svojho imidžu prostredníctvom pre neho 'nákladnej' dobročinnosti, postupoval oveľa lepšie. V roku 1903 si Rockefeller najal mladého reportéra Ivy Lee a urobil z neho osobného rodinného 'poradcu', ktorému za jeho služby veľmi dobre platil. A tento reportérik úplne prevrátil verejnú mienku tým,

že z držgroša Johna vytvoril v tlači pozitívny obraz veľkého dobrodínca svojej doby, ktorý sa stará o ľudí. Preto neverte všetkému, čo počujete a vidíte. Tento svet – to je samé pokrytectvo!

Takže, priatelia, rozmýšľajte! A rozmýšľajte veľmi dobre, čím chcete byť – blačiacim jednotlivcom v kolektívnom stáde alebo pastierom tohto stáda. Prepáčte mi, že to takto hovorím, ale je to fakt! Hoci podľa mňa, lepšie je byť pánom stáda. Lebo len vtedy pocítite a pochopíte, čo je to Sloboda v pravom slova zmysle, čo je to rajský život. Veď vy túžite po duchovnom. No ak si vy tu, na tomto svete nedokázate vytvoriť rajské podmienky pre svoju existenciu, tak ako môžete dúfať, že sa dostanete do raja tam, keď tu odsudzujete sami seba na úbohú existenciu, choroby a strach? Podobné príťahuje podobné! Veď na to, aby ste mohli niečo tvoriť, musíte byť sami tvorcom! A preto musíte vedieť ovládať svoje podvedomie, mať znalosti a silu. Tak sa zmeňte, staňte sa slobodnými ľuďmi! A keďže tento svet bol dávno pred vami rozdelený na múdrych a hlupákov, tak sa pridajte medzi múdrych, inak z vás urobia hlupákov.“

„Hmm,“ zamyslene povedal Viktor, „akýže je len ťažký tento život.“

„Ťažko je len prvých sedemdesiat rokov, a potom si zvykneš,“ s úškrnom povedal Ahriman. Chlapci sa rozosmiali. „Ale ak mám hovoriť vážne, tak celá zložitost' je len v tom, aby ste dokázali zrušiť stereotypy, ktoré sú vám vnucované, zabiť v sebe otroka. A všetko ostatné je už veľmi jednoduché,“ pokračoval Ahriman. „Treba sa do toho dať a spraviť zo seba nového, slobodného človeka! Len sa pozrite, koľko toho už viete: ako pracovať so svojím podvedomím, ako začať podnikáť...“

„A ako možno dosiahnuť úspechy v biznise?“ nečakane sa zaujímal Ruslan. „Tak, aby len u mňa nakupovali?“

„Jednoducho. Načo objavovať koleso, ak už máme hotový bicykel.“

„No áno,“ prikývol Žeňka a so smiechom povedal: „hlavné je, aby sme nezakopli o polená pod nohami.“

„Využi reklamu,“ pokračoval Ahriman a obrátil sa pri tom na Ruslana. „Tá ti vytvorí také množstvo zákazníkov pre tvoj tovar alebo služby, aké si len budeš priať. Zapamätaj si ako násobilku päť zlatých pravidiel a cieľov svojej reklamy: po prvé informovať, po druhé zaujať, po tretie presvedčať, po štvrté vsugerovať, po piate pripomínať. Čím nezvyklejšia bude tvoja reklama, čím viac sa bude dotýkať skrytých strún ľudových más, tým budeš bohatší a úspešnejší.“ A obracajúc sa už k ostatným, Ahriman povedal: „Odhalím vám jedno veľké tajomstvo: ľudia, len tak medzi nami, sami nevedia, čo chcú. Spomeňte, čo napísal Saltykov-Ščedrin, 'niečo chceme, ale nie je jasné čo: či ústavu alebo jesetera s chrenom'. A podobný stav existuje v každom človeku. Tak využite túto nerozhodnosť. Pomôžte človeku pomocou reklamy definovať jeho 'skutočnú potrebu' v podobe vášho produktu. Zapamätajte si, že predávať so ziskom môžete aj lajno, ak je dobre vychválené. A ľudia ho budú kupovať s preveľkým potešením, a ešte sa aj pobijú medzi sebou o posledné. Ako hovoril Bernard Shaw, ak budeme ľudom neustále tvrdiť, že konský zadok je ideálom krásy, tak po čase tomu uveria. Ľudia sú len ľudia. Ak si sami želajú byť oklamaní, tak nech sa páči.“ Ahriman išiel chvíľu mlčky, a potom s úškrnom povedal:

„Spomenul som si na jednu smiešnu príhodu z môjho života, ktorá sa týka práve našej témy. Kedysi dávno, keď som bol pracovne v Nemecku, prechádzal som jedným menším mestečkom, a zastavil som sa na obed v miestnej reštaurácii. Reštaurácia bola v centre mesta, celkom útulná, pekne zariadená, s výbornou kuchyňou. No prekvapilo ma, že v čase obeda tam neboli prakticky žiadni hostia. Spýtal som sa majiteľa reštaurácie, čo je príčinou. A on sa mi začal sťažovať, že nech sa snaží akokoľvek, nech robí čokoľvek, ľudí sa mu prilákať nedarí. Stálych klientov prakticky nemá. A každým dňom

sa mu darí horšie a horšie. Tak som mu zo žartu poradil, aby priviazal vedľa reštaurácie osla. A čo myslíte, zobral to vážne. Poslal svojho pomocníka do najbližšej dediny, a ten mu odtiaľ priviedol osla a priviazal ho ku vchodu. Viete si predstaviť, ako sa cítil osol?! Ešte nedávno si ticho a pokojne hryzkal trávu na lúke, a zrazu ho zaviedli na akési hlučné miesto, kde stále jazdia autá a chodia ľudia. Osol začal od strachu revať, čo samozrejme pritiahlo pozornosť ľudí. Okamžite sa zhromaždila skupina zvedavcov, ktorá pritiahla ešte viac ľudí. Ľudia sa začali zoskupovať okolo reštaurácie, mnohí sa pozreli na osla, a potom začali vchádzať do reštaurácie. Keď som sa o niekoľko dní vracal zo svojej cesty a zašiel som do tejto reštaurácie, neboli tam žiadne voľné miesta. No len čo ma majiteľ uvidel, pozval ma na obed do svojej pracovne a porozprával mi, ako mu moja rada pomohla. Tak sme sa spriatelili. Odvtedy je obchod tohto majiteľa reštaurácie na vzostupe. Teraz je významným a váženým človekom, ktorý spravuje už celú sieť reštaurácií vo veľkých mestách. A to všetko, dá sa povedať, vďaka mojej rade.“

„A tiež vďaka tým oslom, ktorí mu priniesli zisk,“ dodal Žeňka.

Všetci sa zasmiali a Ahriman spokojne skonštatoval.

„Tak vidíte, už začínate prenikať do podstaty biznisu. V skutočnosti na tom nič zložité nie je. Jednoducho buď vždy šikovnejší ako ostatní, všimaj si a využij pre seba to, čo druhí nevidia. Zapamätajte si, priatelia, ešte raz vám to zopakujem, ak dosiahnete to, že sa začne naplno prejavovať talent a schopnosti vášho Affixa, tak dokážete vplývať na podvedomie iných ľudí a nútiť ich robiť to, čo je výhodné pre vás. No všetko začína prácou na sebe, na svojom podvedomí. Všetko ostatné sú už len technické záležitosti. Práve podvedomie vás zásobuje nápadmi a všetkým potrebným na realizáciu vášho projektu. Hlavné je správne naladenie, správne myslenie a, čo je obzvlášť dôležité – úprimná viera v to, že sa vám istotne všetko podarí! Kipling má jednu

vynikajúcu báseň, na ktorú by som chcel obrátiť vašu pozornosť. Pozorne ju počúvajte.“

Ahrimanov hlas sa zmenil, bol akýsi čistejší, krásny a oduševnený. A z jeho úst začali plynúť slová, ktoré uchvacovali ducha:

„Ak jasnú myseľ nestratíš, keď všetci
navôkol – blázniac – obvinia ťa v zlosti,

v neviere iných ak sám dokážeš si
veriť, no zvážiť aj iných pochybnosti,

ak zvládzeš čakať, neznaviac sa pritom,
ľzou neodpovieš, ak ťa oklamali,

nenávišť druhých nesplatíš tým citom,
no nebudeš sa tváriť dokonalý,

ak dokážeš sniť, nedať však snom vládu,
myslieť, no dumy neurobiť cieľom,

do očí pozrieť víťazstvu i pádu
a rovnaký byť k tým dvom nepriateľom,

ak zvládzeš počuť nožmi pokrivené
v nástrahu bláznom priame svoje slová,

ak z ruín vecí, čo žil si len pre ne,
zodratou dlaňou tvoriť začneš znova,

ak dokážeš dať výhry na hromádku
a stavať všetko na jeden ťah kariet,

prehrať a začať znova od začiatku
a slova o tej strate neprevravieť,

ak dokážeš dať povel srdcu, svalom,
nech slúžia ďalej, aj keď odumreli,

kráčať, keď nič už v tebe nezostalo,
len vôľa, ktorá vydržať im velí,

ak udržíš si hrdosť, vraviac k davu,
prostotu zasa, kráľmi obklopený,

ak nezohne ti hnev či priazeň hlavu,
ak napriek úcte nik ťa neprecení,

ak vtesnáš pritom do minúty prísnej
šesťdesiat sekúnd behu z celej sily,

tvojou sa stane Zem i poklady z nej
a bude z teba ČLOVEK, syn môj milý!“

Keď sa Ahriman odmlčal, vo vzduchu zavládlo slávnostné ticho. Kráčali sme jednoducho očarení týmito nádhernými veršami. Ako prvý narušil dlhé mlčanie Viktor. „Aká pôsobivá báseň, nikdy som nič také nepočul.“

„Ó, v živote toho budete počuť oveľa viac, mladý muž. Hlavné je, aby ste sa naučili počuť, a nie len počúvať,“ prehovoril Ahriman.

Pod silným dojmom z tejto básne sme si ani nevšimli, ako sme sa ocitli na konci našej cesty. Takto sme mlčky došli k ohnisku. Najprekvapujúcejšie bolo to, že pri ohni na brehu sedeli nielen dvaja námorníci, ktorí podľa pokynu Ahrimana strážili úbohý „majetok“ nášho úbohého tábora, ale aj Sensei s Nikolajom Andrejevičom, ktorí za nami zaostávali ešte na poľnej ceste. A podľa toho, že dopijali čaj, museli na nás čakať už dosť dlho. Zdalo by sa, že po poľnej ceste je to okľukou, no do tábora prišli zjavne rýchlejšie než my, ktorí sme šli priamou cestou.

„To je ale paradox!“ rozosmial sa Žeňka, keď uvidel pri ohni Senseia. „A my sme si mysleli, že ste beznádejne zaostali!“

„Jeden myslel a vymyslel fúrik,“ zasmial sa dobrosrdečne Nikolaj Andrejevič, „a potom ho musel tlačiť.“

„Nuž, nikdy nie je neskoro, začať sa učiť,“ s náznakom humoru povedal Stas.

„A nám sa zdalo, že keď zídeme z cesty, tak si skrátíme vzdialenosť,“ začudoval sa zase Viktor. „Ale museli sme ísť oveľa dlhšie a bolo to aj namáhavejšie. Keby sme to vedeli...“

Žeňa sa poškrabal na zátylku, nasadil múdry výraz, a povedal:

„Keby som len mal dopredu ten rozum, čo prichádza neskôr.“

Po tejto jeho šaškárni sa všetci znova rozosmiali. A keď smiech utíchol, Sensei prehovoril:

„Šalamún raz povedal: 'Uvidel som, že je užitočnejšia múdrosť ako hlúposť, že je užitočnejšie svetlo ako tma... Ale dozvedel som sa aj to, že rovnaký údel postihne tak múdreho, ako aj hlupáka.'“

Sensei a Ahriman si vymenili pohľady a obaja sa niečomu smutne pousmiali. Priatelia zjavne nie celkom pochopili zmysel toho, čo Sensei povedal, a snažili sa pokračovať s Ahrimanom v prerušenom rozhovore o biznise. Ale ten mal očividne svoje plány. Plynule presmeroval pozornosť chlapcov na nádheru svojej jachty. V noci naozaj vyzerala ešte krajšia ako vo dne. Celá jachta žiarila nádhernými, obdivuhodnými svetlami. Bolo ich tak veľa, že svetlo, ktoré z nich vyžarovalo, vytváralo okolo jachty zvláštnu, bohatú auru. Z jachty sa niesla príjemná melódia.

„Čo to tam máte, večernú diskotéku?“ Zaujímalo sa s úsmevom Žeňa.

„No, niečo také,“ zasmial sa Ahriman.

„Vaši zamestnanci majú šťastie,“ závistlivo povedal Žeňa. „S takým človekom, na takej jachte a navyše okolo sveta! Áááách! S vetrom opreteký! Zvnútra je jachta určite rovnako krásna ako zvonku, však?“

„No, vo vnútri je oveľa krajšia,“ tajomne prehovoril Ahriman. „Mimochodom, mám návrh. Ak nie ste veľmi unavení, navrhujem vám vychádzku na moju

jachtu, ak chcete, samozrejme.“ A tajomným hlasom dodal: „Mimochodom, nie je tam len dobrá hudba, ale aj zmrzlina a ovocie.“

„Chceme, chceme!“ Takmer zborovo rozradostene vykriekli chlapci.

Ahriman sa priateľsky usmial a povedal svojmu pomocníkovi:

„Veliar, zariad' to.“

Veliar sa zdvorilo uklonil a odviezol chlapcov k loďke. Tiež som spočiatku išla spolu s ostatnými. Ale pri pohľade na vodu a na hojdajúcu sa loďku mi znova začalo byť akosi zle. Organizmus začal zase vysielat' nejaké zvláštne signály nepochopiteľného vnútorného diskomfortu. A želanie vyplávať spolu s ostatnými sa zrazu akosi vytratilo. Hoci, úprimne povedané, veľmi som sa chcela pozrieť na jachtu, o to viac, že tam išli všetci naši chlapci, Tatiana a dokonca aj Nikolaj Andrejevič. Ale pre môj organizmus bol dnešný deň očividne príliš namáhavý. Aj tak som sa ledva dostala do tábora. A keď som sa ocitla vedľa našich stanov, úplne som sa uvoľnila, a ako sa hovorí, prepustila som svoju silu vôle na zaslúžený oddych. Organizmus ihneď premohla slabosť a túžba odpočinúť si. Preto, keď sa moji kamaráti začali usádzať do člna, ktorý ich mal odviezť na jachtu, veľmi dobre som chápala, že sa vzdávam šance pozrieť sa na to, čo možno už nikdy v živote neuvidím. No takýto trapas môjho tela ma definitívne utvrdil v rozhodnutí, čím skôr sa dostať do svojho stanu, aby sa so mnou neudialo niečo nečakané. S ťažkým srdcom som odmietla lákavú ponuku navštíviť Ahrimanovu jachtu a vydala som sa smerom k svojmu stanu. Pritom ma zaplavila vlna akéhosi zvláštneho pocitu: na jednej strane som sa na seba hnevala za to, že môj organizmus postihla slabosť v tej najnevhodnejšej chvíli; a na druhej strane som cítila radosť a pokoj, že sa mi napokon podarí si oddýchnuť od toho všetkého. Tak či onak, keď som sa dostala na svoje „lôžko“, nerozoberala som do hĺbky príčiny tohto stavu. Jednoducho som

sa rozhodla trochu si oddýchnuť, pretože, ako hovorili už naši predkovia, najlepším liekom je spánok.

Neviem, koľko času prešlo, ale otvorila som oči so zvláštnym pocitom, že sa niečo stalo. Tatiana v stane ešte nebola. Započúvala som sa do svojho vnútra. Môj stav bol akýsi nezvyčajný. Celkom som nechápala, či sa mi to všetko len sníva, alebo či sa mi to naozaj deje. Ak som spala, tak odkiaľ sa berie taká absolútna jasnosť a neobyčajná čistota mysle, také nepochopiteľné nadšenie, pocit prilivu síl, akoby som sa znova narodila? Uštipla som sa, aby som rozptýlila všetky pochybnosti. Bolo to zvláštne, ale skôr som si namýšľala, že si spôsobujem bolesť, než že by som bolesť skutočne cítila. Zdvihla som sa z postele, aj keď som sa celkom nevyznala vo svojich pocitoch, a vyšla som zo stanu. V tele bolo cítiť neobyčajnú ľahkosť. A aj sa pohybovalo akosi plavne. Keď som napríklad chcela zdvihnúť ruku, nedvihala sa hneď, ale až o niekoľko okamihov. Všetko to pre mňa bolo dosť zvláštne a zaujímavé.

Vzduch naokolo bol nezvyčajne hustý. Najviac ma však ohromilo ticho, ktoré vládlo dookola. Nebolo počuť ani hudbu, ani veselý huriavk kamarátov, dokonca ani zvyčajné šumenie morských vln, narážajúcich na breh. Všade naokolo bolo podozrivé ticho, akoby úplne všetko na tomto svete vymrelo. To vo mne vyvolávalo zvláštnu zmes pocitov: všetko naokolo bolo mŕtve, ale ja som chápala, že ono je živé, no nežije. Bolo to živé aj neživé zároveň.

Zdvihla som hlavu a pozrela som sa na obrovské nebo. Bolo posypané jasnými hviezdami, akoby na zamatovom obraze niekto rozsypal malé trblietavé diamanty. Táto krása a pokojná harmónia vesmíru ma ešte viac nadchla. Pozrela som sa smerom k moru. V tejto čiernej zívajúcej prázdnote svietila Ahrimanova jachta, ako osamelá hviezda bez života. Sama seba som prekvapila takýmto prirovnaním. Ale až potom som pochopila, že bola naozaj bez života. Nikto na nej nebol,

ani kamaráti, ani námorníci. Nielenže hudbu, ale ani rozhovory nebolo počuť. Akoby na tejto jachte nikdy nebol ten veselý a bezstarostný život. Nezvyčajné bolo nielen toto tajomné ticho, ale aj vnímanie času. Presnejšie, jeho úplná absencia. Akoby tento pojem vôbec neexistoval. Akoby sa stratil niekde v zákutiach večnosti a nezanechal o svojej existencii ani náznak svojej bývalej prítomnosti.

Z takéhoto nezvyčajného pocitu zmrznutého okamihu, ktorý sa roztliahol do večnosti, mi až naskakovala husia koža. Všetko bolo akési neprirodzené, nezvyčajné, akoby som sa ocitla v úplne inej sfére reality: bližkej a zároveň takej vzdialenej, bolestne známej, dôvernej, a takej cudzej, fascinujúcej svojou novotou, nadčasovosťou a absolútnym tichom. Bola som jednoducho okúzlená týmto zdanlivo bežným, ale úplne nezvyčajným, podivuhodným svetom. A zrazu som začula hlas.

„Pokolenia prichádzajú a pokolenia odchádzajú, ale zem zostáva navždy. Slnko vychádza a Slnko zapadá, a ponáhľa sa k svojmu miestu, odkiaľ vychádza... Všetky rieky sa vlievajú do mora, no more sa nepreplní; na to miesto, odkiaľ rieky vytekajú, tam sa vracajú, aby opäť tiekli... Čo bolo, to bude, čo sa dialo, to sa bude diať, a pod slnkom nie je nič nové... Niet ani spomienky na to, čo bolo predtým, a na to, čo bude, nezostanú spomienky u tých, ktorí budú potom...“

Najskôr sa mi zdalo, že sa tento hlas nesie odkiaľsi zhora, akoby z hviezd. Zdvihla som hlavu, ale okrem svetla som nič nevidela. Potom sa zdalo, že vychádza spod nôh. No pod nohami bol len mokrý piesok. Potom som pocítila, že ma hlas obklopuje zo všetkých strán, a začala som sa rozhliadať okolo seba. No kamkoľvek padol môj pohľad, všade vládla tma. A až posledné slová mi ukázali zdroj zvuku. Až teraz som zbadala dohorievajúci oheň na brehu, pri ktorom sedeli Sensei a Ahriman. Keď som ich uvidela, zaradovala som sa. No len čo som vykročila smerom k nim, svet akoby

nečakane praskol. Ozval sa akýsi neprirodzený ostrý zvuk, ktorý sa podobal na zvuk trhajúcej sa látky alebo na výboj elektrického prúdu. A vtom sa začali rozliehať akési nepochopiteľné zvuky, chvíľu jasne, potom zas tlmene. Zvuky sa niesli tak, akoby sa vietor preháňal cez prasknuté okenné sklo vo veternom počasí. Svet akoby sa rozdelil na dve časti. Silou vôle som sa pokúsila sústrediť sa a pochopiť tieto zvuky, zlomiť túto nereálnu realitu, vibrujúcu medzi svetmi. Zvláštna, ale podarilo sa mi to. Skoncentrovala som sa ešte viac, a začula som najprv útržky viet, a potom veľmi zvláštny rozhovor.

„Aký som už unavený, Rigden, keby si len vedel,“ zaznel neobvykle čistý hlas, ktorý podľa všetkého patrila Ahrimanovi. „Každý deň jedno a to isté. Žiadna tvorivosť uprostred tejto šedi.“

„To znamená, Abraxas, že si tvrdo pracoval,“ odpovedal Senseiov melodický hlas.

„Ále, ja už dávno ani pracovať nemusím,“ Ahrimanov hlas sa zmenil zo srdečného na smutne odsudzujúci. „'Nadšencov' je teraz toľko, že profesionáli tu už nemajú čo robiť. Je až nudné sa na to pozeráť. A ty ešte dúfaš, že z tohto projektu bude možné ešte niečo zožať?“

„Možno, že sa ešte niečo podarí. Veď plán Otca je nevyspytateľný a prejavenie Jeho vôle je nevyčerateľné.“

„Neviem, Rigden, neviem... Predsa len, časť celku je časťou práve preto, že vo svojej individuálnosti kopíruje charakteristiky celku. Pri takýchto podmienkach a pri prevahe matérie, sa časť sotva dokáže stať ucelenou jednotkou, a ešte navyše v štádiu ukončenia tohto projektu.“

„Dokonca aj pri takomto rozložení konjunktúry má časť predsa len šancu stať sa celkom,“ povedal Sensei.

„To teda áno, najmä keď ignoruje čo sa deje, šanca bude tak jedna ku miliarde,“ uštipačne povedal Ahriman.

„Možno áno, ale aj tak je to pre ňu reálna šanca,“ zamyslene odpovedal jeho spolubesedník.

Nastalo krátke ticho. So zatajeným dychom som stála na svojom mieste, bála som sa pohnúť a stratíť koncentráciu pozornosti, vďaka ktorej som tak jasne počula tento rozhovor, akoby som počúvala cez zvukovú škáru vytvorenú v priestore.

„Mojou jedinou útechou je, že celé toto globálne besnenie sa blíži ku koncu,“ prehovoril Ahriman. „Takže sa mi zdá, že zbytočne strácame čas na tieto reálne šance. Odoberajú príliš mnoho síl a prostriedkov, a výsledok takmer žiadny.“

„Možno máš pravdu, no...“

„Samozrejme, že mám pravdu!“ rozhodne vyhlásil Ahriman. „Túto štruktúru mám už preštudovanú od a po zet. Vy sa tu objavujete len zriedka, ale ja sa ani na okamih nemôžem vzdialiť. Len si spomeň na predchádzajúci projekt!“

„Áno, vtedy mali všetci plno práce.“

„Tak aj výsledok sa dostavil. A tu? Samý štandard... Takže sotva sa z neho podarí niečo zožať,“ na chvíľu sa odmlčal a potom smutne dodal: „Ako mám už toho všetkého dosť, keby si len vedel. Som už unavený z týchto nekonečných experimentov. A načo sme sa do toho vôbec púšťali? Ako nám len bolo predtým dobre.“

„A či to bol nápad?! Kto ťa nútil, Abraxas? Sám si sa prihlásil!“

„Áno, Rigden, keby som len bol vedel, že iniciatíva bude tak veľmi potrestaná tým, že to budem musieť vykonať,“ so smutným úsmeškom povedal Ahriman.

„To je prirodzený proces tvorenia,“ smutne sa zasmial jeho spoločník.

V tej chvíli akoby svet vybuchol svojimi zvukmi, akoby dal niekto hlasitosť na plný výkon. Zvuková vlna jednoducho rozbila tento zvláštny dvojaký svet na tisíc malých kúskov. A všetok nahromadený zvuk obyčajného sveta sa odrazu prebil do tohto priestoru, ako besniaci príval cez obrovské rozbité akvárium. Prepadol ma príšerný živočíšny strach. Od toho obrovského rámusu som sa učupila

a celá schúlila, zažmúrila som oči, a uši som si zakryla rukami. Hrôza zachvátila celé moje telo. Začala som sa triasť. Strach narastal ako snehová lavína. Ale cez túto dunivú kakofóniu zvukov ku mne, na moje veľké prekvapenie, začali doliehať ozveny nadšených výkrikov kamarátov. To trochu zmenšilo môj strach z toho, čo sa dialo.

Stálo ma to veľké úsilie, aby som sa pokúsila trochu upokojiť a prinútiť sa otvoriť oči. A keď sa mi to nakoniec podarilo, zvuky sveta sa opäť vrátili do svojich starých, obvyklých koľají. Najskôr som počula plieskanie vln o breh. Potom som uvidela Ahrimanovu jachtu, na palube ktorej stáli moji kamaráti. Tlieskali a nadšene kričali: „Hurá!“ hľadiac pritom na nebo, kde dohorievali drobné, rôznofarebné svetielka ohňostroja. Zahrmela ďalšia salva a na nebi nad morom zostala visieť krásna, oslepujúco žiarivá hviezda. Bola taká nádherná, že som sa na ňu mimovoľne zahľadela, a razom som zabudla na všetky svoje strachy. Hviezda osvietila veľký priestor jasným, neopakovateľným svetlom, a potom zhasla, aby urobila miesto novému vzoru ďalšej salvy. Nasledujúca salva sfarbila nebo neobyčajne krásnou guľou, ktorá bola utkaná z mnohých svietiacich plamienkov. Očarená ohňostrojom som chvíľu pozorovala jeho neobyčajné vzory v podobe podivných kvetov, kruhov, fontán. Túto neprerušovanú paľbu sprevádzali nadšené výkriky kamarátov, ich pískanie a potlesk. Kvôli ohňostroju bolo nebo nad morom tak jasne osvietené, že breh bol osvetlený ako vo dne.

Rozhliadla som sa a pocítila som hrozný chlad. Moje telo sa ešte stále triaslo. A niet divu. Ukázalo sa, že som stála bosými nohami na studenom piesku. A navyac ešte aj od mora fúkal chladný vietor a prinášal tak na breh vlhký vzduch. Zvláštne, že som to pocítila až teraz. Športové oblečenie, ktoré som mala na sebe, ma vôbec nehrialo. Trasúc sa od zimy, poponáhľala som sa k ohňu, kde sedeli Sensei s Ahrimanom. Neobyčajná ľahkosť v tele zmizla.

Svet bol opäť akýsi drsný, chladný a neprijemný, aj keď to bol stále ten istý obvyklý svet, ktorý poznám od detstva. Nevieť prečo, ale chápala som, že odlišnosť tohto sveta od tamtoho, ktorý som nedávno pocítila, si budem uvedomovať len prvé minúty, a potom bude všetko znovu zabudnuté, a všetko sa vráti do normálu. Preto, keď som sa blížila k ohňu, snažila som sa ešte začerstva oživiť a vychutnať si tie neuveriteľné pocity, ktoré sa mi podarilo precítiť. Medzitým som znovu začula pokračovanie rozhovoru Senseia a Ahrimana. Len tentoraz už boli ich hlasy úplne prirodzené a obvyklé. A zvuk ich reči silnel tak, ako mal, podľa toho, ako som sa približovala k ohňu, a strácal sa v hluku novej salvy.

„...A ty, Sensei, dúfaš, že z nich bude niečo poriadne?“ s úškrnom sa spýtal Ahriman svojím zvyčajným hlasom, očividne pozorujúc túto nekončiacu oslavu života na svojej jachte.

„Každý má šancu,“ odpovedal Sensei. „Takže, Ahriman, nie je na mne a nie je ani na tebe, aby sme za nich rozhodovali. Voľba je na nich.“

„Áno... voľba,“ zamyslene povedal Ahriman.

„No, čo by si chcel. Demokracia,“ povedal žartom Sensei.

Ahriman, akoby sa prebral, takisto žartom povedal:

„Ach, už len tento demos kratos!“

Zvučne sa rozosmiali. V tej chvíli som podišla k ohňu a snažila som sa aspoň trochu zohriať. Môj príchod iste nikto nečakal.

„Ó,“ prekvapene povedal Ahriman, „a ja som si myslel, že sú všetci na jachte.“

Pri týchto slovách akosi šibalsky preniesol pohľad na Senseia, na čo sa ten spokojne usmial a víťazoslávne vyhlásil:

„Takže, nie všetci,“ a už obracajúc sa ku mne povedal: „Prisadni si. Čo, premrzla si?“

V tej chvíli zaburácala ďalšia salva ohňostroja a pobrežie sa rozžiarilo ako vo dne. Sensei sa na mňa pozrel

takým láskavým, hrejivým pohľadom, že mi na duši bolo zrazu pokojne, príjemne a dobre. A najzaujímavejšie bolo, že pocit chladu v okamihu zmizol.

„Ale nie,“ odvetila som s úsmevom a vystatovačne som dodala: „to ja sa tak otužujem.“

Sensei sa pozrel na moje bosé nohy, a ako starostlivý rodič povedal:

„Otužovanie je samozrejme výborná vec. Ale na to treba svoje telo postupne privykať. Takže pre dnešok už má, myslím, dosť. Radšej sa choď obuť.“

Pozrela som na svoje bosé nohy, ktoré ma oziabali na studenom piesku. Myšlienka na to, že by som mohla ochorieť, ma ani trochu nepotešila. Preto som sa poponáhľala splniť Senseiovu prosbu.

Kým som si išla po tenisky, ohňostroj sa skončil a rozjarenú partiu našich kamarátov začali dopravať na breh. Vrava z rôznych zážitkov začala rýchlo zaplňať priestor tejto kedysi tichej časti súše. Pripojila som sa k ostatným, ktorí na mňa spustili celú paľbu svojich emócií.

Obklopili Ahrimana a Senseia, a jeden cez druhého sa začali deliť o svoje dojmy z toho, čo videli.

„Sensei, škoda, že si nešiel s nami. Tam je taká nádhera!“ nadšene rozprával Žeňka a gestikuloval rukami. „Sú tam také sochy, obrazy, akékoľvek svetové múzeum môže jednoducho závidieť.“

„To hej!“ podporil ho Viktor. „A aký elegantný nábytok, podobný ako v kráľovských palácoch.“

„A všetko je z mahagónu,“ chvastavo dodal Ruslan, akoby to bol jeho majetok.

„A je zdobený pravým zlatom!“ s mimoriadnym nadšením zdôraznila Tatiana.

„A hlavne taká vydarená kombinácia historického dizajnu s novým zariadením,“ povedal jachtou nadšený Voloda.

Ahriman sa spokojne pozeral na chlapcov, ktorí sa s očami plnými nadšenia navzájom prerušovali

a rozprávali o bohatej výzdobe jachty. Keď ale uvidel ustarostený pohľad Nikolaja Andrejeviča, ktorý v porovnaní s divokými výkrikmi kamarátov vyzeral akosi smutne, spýtal sa ho:

„A vám sa páčilo?“

„Áno. Veľmi krásna jachta. Len som to celkom nepochopil,“ Nikolaj Andrejevič spýtavo pozrel na Senseia. „Vnútri je oveľa väčšia ako zvonku.“

„Ó, na to som obzvlášť hrdý,“ ponáhlal sa s odpoveďou Ahriman a spokojne zdôraznil. „Je to vydarený projekt. Pracovalo na ňom veľa odborníkov. Dokázali vytvoriť ilúziu rozšírenia priestoru.“

„Neuveriteľné,“ povedal Nikolaj Andrejevič tak, akoby sa snažil porovnať v mysli neporovnateľné.

No chlapci už nečakali na to, čo ešte povie Nikolaj Andrejevič. Zdalo sa, že tejto skutočnosti ani nevenovali pozornosť. Znovu sa nechali unášať búrlivými dojmami, ktoré sa skôr týkali jedla, výzdoby, zábavy a ohňostroja. Tento nezadržateľný prúd emócií by určite pokračoval až do rána, ale Ahriman ho prerušil rovnako nečakane, ako navrhol návštevu svojej jachty.

„Som rád, že sa vám všetko páčilo, a že ste si dobre oddýchlí. Nech je pre vás dnešný deň dobrým stimulom pre vašu šťastnú budúcnosť. Som si istý, priatelia, že všetok tento luxus môžete ľahko dosiahnuť aj sami.“

„Vynasnažíme sa!“ zanietene za všetkých vyhrkol Ruslan.

„Dúfam,“ usmial sa Ahriman, a akosi zvláštne si vymenili pohľady so Senseiom, akoby vedeli niečo viac, než bolo povedané nahlas. „No, žiaľ je čas odísť. Ako sa hovorí, more volá.“

„Ako, to už je všetko?“ rozladene sa spýtal Kostík.

„To mi je ľúto, radi by sme sa s vami ešte porozprávali,“ povedal Viktor. „Veď takých ľudí nestretávame každý deň.“

Ahriman sa spokojne usmial, letmo sa pozrel smerom k Senseiovi, a odpovedal Viktorovi.



Kresba Anastasie Novych
Ahriman

„Nemajte obavy. Ešte budeme mať kopu času na rozhovor.“

„Naozaj?!“ všetci radostne vykriekli a ešte viac ožili.

„A uvidíme vás čoskoro?“

„Skôr, než si myslíte,“ s úsmevom odpovedal Ahri-man a začal sa lúčiť.

Musím poznamenať, že kamaráti sa s ním lúčili veľmi srdečne, nie ako pri stretnutí dnes ráno. Všetci mu dlho stískali ruku, padlo veľa ďakovných slov, niektorí kládli posledné otázky a tí, ktorí nedokázali vyjadriť svoje veľké nadšenie, mu emotívne potriasali zápästím. Jediný Sensei sa s ním rozlúčil rovnako jednoducho, ako sa s ním ráno privítal, krátkym podaním ruky. „Dámy“ dostali od Ahrimana zvyčajný galantný bozk na ruku, a už úplne prirodzene reagovali na toto šľachetné gesto. Po týchto prejavoch všeobecnej „famiľárnosti“ išli všetci Ahrimana vypevadiť. Námorníci zapálili krásne pochodne a umiestnili ich po bokoch člna. Odstránili motor a znova vytiahli veslá. Len čo Ahri-man vstúpil do člna, z jachty sa začala liať očarujúca melódia „Mesačnej sonáty“ od Beethovena. Hudba to bola nádherná. Znela tak harmonicky a pokojne, ako by ju hrala samotná príroda.

Keď sa čln odrazil od brehu, kamaráti si dokonca ani nevšimli, ako vošli do vody mávajúc Ahri-manovi, priali mu šťastnú plavbu a všetko najlepšie. A tak sme stáli, očarení touto vzrušujúcou, dojemnou chvíľou lúčenia. Čln osvietený pochodňami sa pomaly vzďaľoval od brehu, vzlykajúc špliechaním vody od vesiel, do taktu očarujúcej melódie smutnej hudby. Z toho všetkého sa do očí tísli slzy.

Čoskoro, keď sa posádka nalodila na jachtu, Ahri-man nám naposledy zamával. Motory sa rozbehli. Jachta sa otočila a žiariaca prekrásnym osvetlením sa začala vzďaľovať mesačnou cestičkou na otvorené more, v sprievode očarujúcej hudby veľkého skladateľa. Keď nám zmizla z dohľadu, kamaráti začali smutne

vychádzať z vody. A aj keď už hudbu dávno nebolo počuť, v hlave mi znova a znova ako nekonečná platňa znela táto podivuhodná melódia. Kamaráti boli očividne rozladení z rozlúčky s Ahrimanom, ktorý si za jediný deň eleganciou svojej mysle, luxusom, distingvovanosťou a zároveň bojovým umením, obchodným talentom, zarážajúcou otvorenosťou nielenže získal sympatie, ale si aj podmanil mladé srdcia.

Keď chlapci zbadali vzadu stojaceho Senseia, hneď sa na neho vrhli s otázkami.

„Sensei! A kedy k nám zase príde?“ dobre že nie veliteľským tónom sa pýtal Ruslan.

„Keď povedal skoro, tak skoro,“ pokojne odpovedal Sensei.

„Áno, svetový chlapík!“ nadšene povedal Volodža.

„A to vo všetkých smeroch,“ obdivne dodal Žeňa, súhlasiac s ním.

„Presne tak,“ potvrdil Viktor. „Chcel by som ako on... Hovoriť pravdu priamo... všetko otvorene! Toto je sloboda myslenia, toto je sila intelektu!“

„A koľko má peňazí?“ dychtivo sa spýtal Andrej Senseia. „Je veľmi bohatý?“

„Nuž, minimálne nepoznám nikoho, kto by mal také množstvo peňazí. Pod jeho kontrolou sú najväčšie svetové korporácie.“

„Teda!“ Ozval sa nadšený výkrik chlapcov.

„S takou jasnou hlavou je to ľahké,“ poznamenal Stas.

„Určite patrí do elity elit?!“ napoly spýtavo a napoly krikom predniesol Žeňa, tak, akoby ho táto myšlienka práve napadla. „On je Archónt!“

„No aby nie,“ akosi bez nadšenia odpovedal Sensei. „On je Najvyšší Archónt!“

„Ahriman je v čele elity?!“ skoro zborovo sa spýtali ohromení kamaráti.

„Áno,“ akoby to bola samozrejmosť odpovedal Sensei, a po chvíľke dodal: „Jeho pravé meno je Abraxas.“

„Abra ... kto?“ prekvapene povedal Žeňa.

„Abraxas,“ zopakoval Sensei.

Chlapcom však toto meno zjavne nič nehovorilo. Zato ja som vnútri stuhla. Toto meno som počas dnešného zvláštneho večera nepočula prvýkrát. Takže ten rozhovor pri ohni, ktorý som považovala za svoju halucináciu, bol skutočný? Po tomto zistení mi prebehol mráz po chrbte.

„Hm, a prečo sme o ňom doteraz nikde nepočuli?“ začudoval sa Viktor.

„Počuli. A nie raz. Jednoducho je len známejší pod svojimi pseudonymami.“

„Samozrejme, keď má taký biznis, chtiac-nechtiac sa musí maskovať,“ súcitne poznamenal Voloďa.

„Presne tak,“ s úsmevom povedal Sensei.

„Počkajte, a pod akým pseudonymom sme o ňom mohli počuť?“ strácal sa v dohadoch zmätený Viktor, zjavne si v mysli vybavoval všetkých jemu známych bohatých ľudí na svete.

Všetci so zatajeným dychom upreli zrak na Senseia.

„Pod akým?“ zamyslene zopakoval Sensei.

Sensei vylovil cigarety z vrecka a bez náhlenia si zapálil. Potom sa pozrel smerom k moru na trblietavú striebornú mesačnú cestičku. Vypustil do nočnej hmly ľahký obláčik mliečno bieleho dymu a unavene povedal:

„Satan.“



Úryvky z knihy Sensei zo Šambaly 4. diel

Podivuhodný je život, taký mnohotvárný, rozmanitý a nepredvídateľný pre celé národy, aj pre každého jednotlivca. Udalosti v ňom, ako tajné, tak aj zjavné, sú pominuteľné a pôsobivé. Tajomná je aj tá neviditeľná stopa, ktorú tieto udalosti zanechávajú v ľudskej pamäti. A nielenže zanechávajú, ale nepozorovane menia ďalší osud ako človeka, tak aj národov, v závislosti od ich osobnej voľby.

Keď si znovu čítam svoj denník z pozície samostatného dospelého života a spomínam na tie roky, prichádzam k záveru, že ten posledný deň dovolenky pri mori, ktorú sme tam trávili vtedy ešte ako skupinka mladých ľudí pod vedením Senseia, sa stal jedným z najvýznamnejších dní v mojom živote. Stal sa tým dňom, ktorý nielenže zanechal nezabudnuteľný dojem, ale aj hlboko ovplyvnil môj svetonázor, chápanie globálnej štruktúry tohto sveta, čím ešte viac posilnil duchovné pozície, a jasne definoval zmysel môjho života. A vďačím za to Senseiovi, veď nasledujúce roky môjho formovania ako osobnosti mi dali možnosť hlbšie pochopiť to, čo nám vtedy hovoril.

Po tom, ako nás v našom stanovom „mestečku“ na brehu mora ďaleko od civilizácie navštívil nečakaný hosť menom Ahriman, sa mi vyspať nepodarilo. Celú noc ma trápili hrôzostrašné sny spojené s udalosťami z predchádzajúceho dňa. Otroci, dav, ovládanie Archóntov, pichľavé oči Veliara, prívetivý úsmev Ahri mana. A to všetko na pozadí akéhosi vnútorného tlaku, sklúčenosti a beznádeje. A tak nielenže sa tento seriál hororov, premietaný z podvedomia do môjho sna natiahol až do rána, ale navyše bol sprevádzaný rôznymi vonkajšími „špeciálnymi efektami“, ktoré vytvárala Tatiana, moja susedka v stane. Musím povedať, že tiež celú noc trpela: stonala, trhala celým telom, alebo prudko rozhadzovala rukami. A keďže náš stan bol príliš tesný pre dve osoby, tak som, samozrejme, citlivo reagovala na celý proces Tatianinho spánku a v strachu som sa prebúdzala na „špeciálne zvukové efekty“, ktoré dopĺňali môj „horor“. Vcelku to bola viac než „veselá“ noc.

Napriek tomu sa mi nadržanom podarilo pokojne zaspáť. Ale môj pokoj v záverečnej sérii snov netrval dlho. Ku koncu, zrejme preto, aby „divák“ zostal v zajatí tohto „hororu“, sa mi predsa len prisnilo niečo také strašidelné, že som sa náhle zobudila v strachu, a aj keď som otvorila oči, nedokázala som pochopiť, či toto všetko je naozaj skutočné. A keď som si uvedomila, že tá strach naháňajúca „reálnosť“ bola len sen, s úľavou som si vydýchla, akoby mi zo srdca spadol obrovský kameň. Ako málo vlastne potrebuje človek ku šťastiu. Stačí len, aby sa prebudil z reality, ktorá je pre neho cudzia.

Mlčky som sa zasmiala sama nad sebou. No toto mi bolo včera treba, takto „zblbnúť“. Toľko sily pozornosti venovať Ahrimanovým bájkam. Teraz toto všetko prinieslo obvyklý výsledok. Zaujímavé. A je vôbec možné kontrolovať svoje sny, alebo ešte lepšie, ovládať ich?

Pomyslela som si, že ak bude príležitosť, musím sa na to opýtať Senseia podrobnejšie. Veď spánkom strácame takmer osem hodín denne! A je to vôbec spánok? Ako kedysi povedal Nikolaj Andrejevič, povolaním psychoterapeut, spánok, to je len zmenený stav vedomia. A ak je to tak, zrejme sa dá nejako ovládať v prospech Duchovnej podstaty. Prečo zbytočne strácať osem hodín denne tým, že ich odovzdávame do moci svojho Zvierťa?! Veď to je neprípustné! Som si istá, že musí existovať spôsob, ako tieto hodiny využiť racionálnejšie. Život je aj tak krátky, a vzácna je v ňom každá minútka prežitá v prospech Duchovna.

No len čo som si upratala myšlienky do relatívneho poriadku, objavil sa ďalší problém. Nečakane som v ústach pocítila horkokyslú chuť, a začalo sa mi tvoriť množstvo slín, akoby som zahryzla do hrubého plátku citróna. Tento pre mňa pomerne nezvyklý pocit vo mne vyvolal jasnú spomienku na včerajší deň. Vtedy Ahriman (nepozvaný hosť, ktorý k nám priplával na svojej luxusnej jachte a strávil s nami celý deň), počas našej prechádzky s partiou cestou k penziónom navrhol, aby sme sa presvedčili o sile svojho podvedomia. Na čo sme okamžite ochotne súhlasili, s výnimkou Nikolaja Andrejeviča a Senseia, ktorí vtedy zaostávali trochu vzadu a rozprávali sa o niečom svojom. Ahriman predviedol krátke slovné „predstavenie“, aby nám pomohol sústrediť sa, po ktorom prakticky každý z nás z nejakého dôvodu pocítil v ústach túto zvláštnu pachuť citróna, ktorá sa vzala nevedno odkiaľ. Ahriman prisľúbil, že na nasledujúce ráno, len čo sa prebudíme, naše podvedomie doslovne zreprodukuje vo vedomí úplne všetko, o čom nám rozprával počas svojej návštevy. My sme tomu, samozrejme, neverili. A Žeňa, ten celkove povedal, že cez jeho osobné „priebrady a hrádze ak, tak len zopár kvapiek presiakne z toho prúdu“. Na to sa náš hosť usmial, uprene sa zadíval chlapcovi do očí a prisľúbil mu celú jarnú povodeň s veľkými záplavami.

Samozrejme, vtedy sme toto všetko nebrali vážne. No teraz...

Po prakticky okamžitom záblesku spomienky na tento včerajší príbeh, mi v myšlienkach presne ako v rádiu zaznela Ahrimanova reč. Pritom, čo je prekvapujúce, skutočne doslova tak, že zo začiatku som sa dokonca vystrašila a bola som zmätená. No rýchlo som vytiahla svoj denník a začala som doň zapisovať všetko zaradom, aby som na nič nezabudla. Ale ako sa neskôr ukázalo, zabudnutie mi očividne nehrozilo. Potom, čo som stratila veľa času písaním, som sa rozhodla, že si to ešte raz prečítam, aby som nič nevynechala. A pamäť opäť vydala ten istý základný text, ktorý sa znovu a znovu opakoval ako obohratá platňa. V tomto momente moja osoba skutočne spanikárila, pretože mi konečne došlo, že vo svojej hlúposti a naivite som ako tetrov spadla do akýchsi prefikane utkaných osídliel svojho podvedomia, lákavo prikrášených slovami Ahrimana. Zbytočne som včera tak veľmi podcenila svoju pamäť! A to všetko kvôli nevedomosti, vraj „len tak pre zábavu to skúsim“. Ahá, vyskúšala som! Teraz sa už určite niekto smeje, ale ja to nie som. A čo je to za zlú vlastnosť, ktorú máme my ľudia! Večne pochybujeme, večne potešujeme svoje Ego, znalosťami sa zaoberáme doslova pre zábavu, ale nie kvôli poznaniu.

A nakoniec sa dostávame do takej šlamastiky, až sa chce kričať: „Pomoc! SOS! Pomôžte mi!“ Ibaže často, nech kričíme akokoľvek, záchrana topiacich sa je dielom rúk samotných topiacich sa. To sa stalo aj mne.

Nuž čo, sama som si na vine, sama aj musím opraviť svoje chyby a omyly. Musela som si okamžite urobiť poriadok v myšlienkach. „Prvou pomocou“ bol môj pokus odpútať sa od tohto „besniaceho prúdu“ a sústrediť sa na vyplnenie meditácie Lotosový kvet. Spočiatku sa mi nič nedarilo, pretože raz jeden, raz druhý výrok z Ahrimanovej reči neustále rozptyľoval moje myšlienky. A tejto dotieravosti som sa nijako nemohla zbaviť,

kým som nepochopila, že tento prúd myšlienok neodváža moju pozornosť, ale práve naopak priťahuje. To znamená, že ja som to chcela počuť, a ešte presnejšie, nie ja, ale moje Zviera bolo k tomu priťahované. Tak o čo tu teda ide? Veď moje želania sú v mojich rukách! Keď som si uvedomila podstatu svojej chyby, začala som Lotosový kvet robiť ešte cieľavedomejšie, lebo všetky moje túžby a zámery sa spojili jediným smerom: sústrediť sa a ignorovať všetko ostatné.

Aj keď reč Ahrimana utíchla, no stále sa objavovala na pozadí myšlienok. Áno, Ahriman je Ahriman! Rozhodla som sa teda v úlohe „údernej artilérie“ urobiť novú meditáciu Lotosový kvet, o ktorej nedávno na jednom z meditačných cvičení hovoril Sensei, keď rozprával o nekonečnej variabilnosti Lotosu. Doteraz boli moje pokusy o zvládnutie novej meditácie vyložene neúspešné, hoci Sensei opakovane zdôrazňoval, že všetko závisí od samotného človeka, od jeho vnútornej podstaty. No, tentoraz sa zrejme vďaka čistote a úprimnosti mojich zámerov, Lotosový kvet prejavil úplne nezvyčajným spôsobom.

Keď som dosiahla jasnú koncentráciu na slnečný pletenec, nečakane som akýmsi vnútorným zrakom uvidela kvet Lotosu! Doslova uvidela, nie len si predstavila ako zvyčajne. Tento kvet bol prekrásny. Taký som nikdy v živote nevidela! Snehobiele lupienky vyžarovali jasné, ale zároveň veľmi jemné svetlo. A stred kvetu sa ligotal ešte aj zlatistou žiarou. A najohromujúcejšie bolo, že tento božský kvet bol živý! Všimla som si, že čím viac som mu dávala svoju nežnosť a lásku, tým viac reagoval na moje úprimné pocity vlnením svojich najčistejších a najnežnejších lupienkov. Spočiatku bolo toto vlnenie ledva badateľné, prekvapujúco živé, akoby „dýchalo“. Ale potom sa kvietok začal akoby prebúdzat, a stále viac sa prejavoval. V jednom momente sa mi zazdalo, no potom som aj reálne začula, z jedného vlniaceho sa lupienka vychádzať veľmi príjemný zvuk,

ako sladký spev jemného vánku. Hneď za ním sa rozozvučal ďalší lupienok, vibrujúci prekvapivým zvukom, ktorý sa nepodobal žiadnemu z mne známych zvukov. A za ním sa „prejavil“ aj tretí lupienok v tejto stupňujúcej sa melódii. Po nejakej chvíli som sa úplne ponorila do očarujúcej symfónie Lotosu, vytvorenej z harmonických, jemných, veľmi príjemných tónov. Táto hudba jednoducho uchvacovala svojím božským zvukom. A čím viac som sa do nej ponárala, tým viac vo mne narastal pocit vnútornej všeobjímajúcej radosti a nekonečnej slobody. No najneobyčajnejší bol pocit, keď sa tento nádherný zvuk, vychádzajúci z Lotosu, začal meniť na jasné mäkké svetlo, ktoré akoby ma zahalilo zo všetkých strán, a napĺňalo ma zvnútra svojou nádhernou čistotou. Pritom vo mne vyvolalo doteraz nepoznaný pocit úplného šťastia, v ktorom som sa jednoducho bezo zbytku roztvorila, a ponorila do neopísateľnej blaženosti. Akoby som zmizla spolu s telom. Zostal len Lotos a uvedomenie si ohromnej nadpozemskej Lásky!

Keď som vyšla zo stavu meditácie, cítila som sa tak nádherne, že som chcela dušou objasniť celý svet. Mala som vynikajúcu náladu. A čo je najudivujúcejšie, v mojich myšlienkach vládla absolútna jasnosť a čistota vedomia. Nebol tam ani len náznak prítomnosti „obohratej platne“ s prejavom Ahrimana. Prekypujúca optimizmom a pocitom radosti z vydarenej meditácie, a pre mňa tak veľmi dôležitého víťazstva v rannej odvete nad mojím Zvieratom, som vyšla zo stanu.

Stáli sme v kruhu spolu so Senseiom. Stas využil príležitosť a obrátil sa k nemu:

„A teraz vážne, Sensei, prepáč nám to! Včera sme zlyhali na plnej čiare. Tak veľmi nás to mrzí, tak veľmi sa za to hanbíme, čestné slovo“, s rukou na srdci úprimne prehovoril chlapec.

„Áno, Sensei,“ pridal sa Viktor. „Odpusť! Úprimne, nečakal som, že je vo mne toľko ahrimanovčiny, prázdneho egocentrizmu. Šiel som ako hlúpy baran na povrázku. Až mi je zo seba zle!“

„Presne tak,“ pomyslela som si, keď som videla takú úprimnosť starších chlapcov. „A ja som tiež aká dobrá! Sensei s nami stratil toľko času, aby nás naučil nielen to, že nemáme slepo veriť, ale aj to, aby sme robili svoju voľbu vedome, vážili si duchovné a chápali, čo je to život. A my sme sa zachovali ako tie prasiatka! Poľdňa stačilo Ahrimanovi, aby nás ponoril do bahna nekonečných materiálnych túžob našej Živočíšnej podstaty! Keď si len spomeniem, ako šikovne si Ahriman získal našu dôveru, celá tá fraška, nevtieravé rady, na ktoré naše Zviera reagovalo ako hladný pes na zapískanie pána. A najmä, ako jemne zamenené boli naše túžby po duchovnom za bahno materiálneho sveta, cez ktoré sme mali údajne prejsť, aby sme zrealizovali naše túžby.“

„Páni, ako nás len včera zachvátil materializmus,“ takmer unisono s mojimi myšlienkami smutne vyslovil Stas. „Takýto konkrétny podfuk! Keď som si to všetko uvedomil... Svedomie ma celú noc trápilo! A tuto vedľa ešte tento... pštros.“

Chlapec kývol smerom k Žeňkovi. Všetci sme sa k nemu otočili. Žeňka si práve, kľaciac, s tričkom natiahnutým na hlavu, intenzívne zahrabával hlavu do piesku, zrejme si osvojoval nový spôsob ako „tlmiť vlny“, ktorý mu poradil Viktor. Ako sme pozerali na Žeňku mimovoľne sme sa usmiali. No vzápätí sa naše pohľady upriamili opäť na Senseia.

„Hm,“ smutne vzdychol Viktor, „mysleli sme si, že nás nič nemôže odviezť z duchovnej cesty. A tu sme sa chovali ako poslední... Naozaj, odpusť...“

„To nič chlapci,“ dobrosrdečne prehovoril Sensei. „Veď ste len ľudia. Keď už ste si toto všetko uvedomili, už to je dobré. Takže neprišiel zbytočne...“

Sensei sa na chvíľu odmlčal, hľadiac na nás akýmsi záдумčivým, vľúdnyim pohľadom, a potom veselo dodal: „Dobre, vytiahnite toho pštroša, ideme sa kúpať!“

Naša skupinka akoby ožila. Naše tváre sa rozjasnili, zmizli stopy strachu aj vnútorného trápenia. Tieto prosté ľudské slová pre nás znamenali naozaj veľa. Koľkýkrát ma už ohromila Podstata Senseia. Akým ľudským Človekom bol dokonca aj v takejto situácii. Napokon, ak si to tak rozoberieme, tak z toho vychádza, že svojím včerajším správaním a hlúpyimi túžbami sme jednoducho zradili Senseia, zradili sme sami seba, svoju duchovnú podstatu. No pokým to posledné menované záviselo od zmierenia sa s vlastným svedomím, tak vo vzťahu k Senseiovi, tejto neobyčajnej Duši, sme skutočne pociťovali stiesnenosť, ba dokonca duševnú bolesť za toto naše „svinstvo“ a prejav egocentrizmu. A to ťažilo ešte viac, než vnútorná analýza.

Ale Sensei to jednoducho prijal a odpustil nám. Presnejšie, ani len nedal najavo, že sa stalo niečo zvláštne, že by sa urazil, alebo že by bol s niečím nespokojný. Iný na jeho mieste by nám bol určite aspoň tri hodiny prednášal o morálke, a v horšom prípade by nás poslal kade ľahšie s našim tápaním a zmätkom. A mal by pravdu! No tak by zrejme postupoval prsto človek, ale nie Sensei! On, naopak, správal sa k nám s pochopením, ako starostlivý rodič k nezbedným deťom. Povedal len niekoľko slov, dobrých a srdečných, no takých slov, ktoré nám nielenže umožnili uvedomiť si podstatu nášho omylu, ale aj zahriali dušu každého z nás. A v tomto nevyslovenom odpustení sa skrývala podstata jeho Veľkej Duše.

OBSAH

Prológ	3
Sensei zo Šambaly 3. diel	5
Úryvky z knihy Sensei zo Šambaly 4. diel	202

Kniha AllatRa

Je to živá encyklopédia prapôvodných duchovných znalostí o svete, spoločnosti a človeku.

Nielenže s každým hovorí o jeho osobných problémoch, ale zároveň dáva odpovede na najvnútornejšie skryté otázky, ktoré si človek nesie v sebe, o ktorých sa neodváži povedať ani najbližším ľuďom. Kniha

AllatRa prenáša človeka do uchvacujúceho stavu celostného poznávania Pravdy, a uspokojuje jeho túžbu po hľadaní zmyslu života naplnením zo životodarného Prameňa.



Je zdrojom prapôvodných Znalostí potrebných pre duchovné prebudenie a kardinálnu transformáciu ako človeka, tak aj celého ľudstva.

- | | |
|--|---------------------------------------|
| ☉ Duša — to najcennejšie v človeku | 🔍 Čo spája všetky náboženstvá? |
| ✓ Sekcia veda | ☆ Pracovné znaky |
| ☉ Význam duchovného rozvoja človeka | ☺ Posvätné symboly ikon |
| 🧑 Zmysel ľudského života | ⚙️ Usporiadanie vesmíru |
| △ Viacrozmerná konštrukcia človeka | 👥 Čo je to systém živočíšneho rozumu? |
| ◊ Starodávne duchovné praktiky a meditácie | 🕒 Čo sa skrýva za super schopnosťami? |
| 😊 Atypické správanie dieťaťa | 🙋 Dialóg s Bohom |
| 👍 Spoločnosť a človek | 🏆 Posvätný Grál |
| ⚖️ Čo sa deje po fyzickej smrti? | 📖 Starodávne podobenstvá |

Kniha je bezplatne dostupná na stránkách: allatra.tv/sk

PROJEKT TVORIVÁ SPOLOČNOSŤ

Hlavným cieľom projektu je **vybudovať** na celom svete **TVORIVÚ SPOLOČNOSŤ**, kde **život človeka je najvyššou hodnotou, ktorá:**



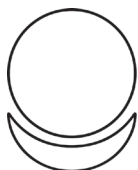
- VYVEDIE NAŠU CIVILIZÁCIU ZO SLEPEJ ULIČKY SEBAZNIČENIA;
- ZABEZPEČÍ BUDÚCNOSŤ BEZ VOJEN, KONFLIKTOV, NÁSILIA A HLADU;
- ZABEZPEČÍ DÔSTOJNÝ ŽIVOT PRE ĽUDÍ NA CELOM SVETE A ODSTRÁNI STRACH Z PRÍTOMNOSTI A BUDÚCNOSTI, STRACH O PREŽITIE;
- PRIVEDIE MODERNÚ SPOLOČNOSŤ NA NOVÚ ÚROVEŇ JEDNOTY A MIEROVÉHO ROZVOJA CIVILIZÁCIE VO VŠETKÝCH OBLASTIACH ŽIVOTA.



**K tejto medzinárodnej tvorivej iniciatíve
sa môže pridať každý!**

creativesociety.com
info@creativesociety.com





ALLATRA

MEDZINÁRODNÉ SPOLOČENSKÉ HNUTIE

Medzinárodné spoločenské hnutie ALLATRA – to je zjednotenie iniciatívnych, čestných a priateľských ľudí z viac ako 180 krajín sveta, ktorí sa snažia využiť svoje najlepšie vlastnosti v prospech spoločnosti.

MSH ALLATRA – to je formát vzájomných vzťahov mimo politiky a mimo náboženstva medzi ľuďmi rôzneho sociálneho postavenia, profesií, národností.

Vďaka iniciatíve a nezištnému konaniu aktívnych účastníkov **Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA** sa po celom svete realizujú rôzne tvorivé projekty, ktorých cieľom je vytvoriť podmienky pre odkrytie tvorivého potenciálu ľudí, pre zrod univerzálnych duchovných a morálnych hodnôt v celom svetovom spoločenstve.



JEDINÉ ZRNO



GLOBÁLNA PARTNERSKÁ
DOHODA ALLATRA



TVORIVÁ
SPOLOČNOSŤ



NIE NÁSILIU V RODINE
A SPOLOČNOSTI

Ďakujeme všetkým dobrovoľníkom Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA, ktorí sa vo svojom voľnom čase aktívne zapájajú do projektov. Tešíme sa z nových priateľstiev, nových nápadov a nových iniciatív! Pridajte sa k nám!

Kontakty koordinačného centra: • E-mail: info@allatra.org

• Oficiálne stránky: allatra.org/sk, allatra.tv/sk



Celú konferenciu si môžete pozrieť na stránkach

creativesociety.com/sk

12. novembra 2022 sa uskutočnilo medzinárodné online fórum „**GLOBÁLNA KRÍZA. NAŠA ZÁCHRANA JE V ZJEDNOTENÍ**“ organizované z iniciatívy ľudí celého sveta. Toto fórum bolo vysielané v priamom prenose, prekladané simultánne do 150 jazykov.

CIEĽ FÓRA:

- obrátiť pozornosť svetovej verejnosti **na blížiacu sa katastrofu planetárneho rozsahu;**
- **ukázať skutočný rozsah** a príčiny všetkých svetových kríz;
- **predstaviť praktické riešenia** a východiská zo všetkých kríz prostredníctvom budovania Tvorivej spoločnosti.

Spoločne môžeme informovať ľudstvo o skutočných problémoch, aby sme zastavili hroziacu katastrofu. Teraz je čas vzácny ako nikdy doteraz. **Musíme konať dnes, práve teraz, aby sme všetci mali zajtrajšok.**

Obraciame sa na teba! Ak si človek, ak si hrdina a si pripravený konať v mene života celého ľudstva, informuj každého, koho môžeš o tom, že prežitie nás všetkých a našej planéty závisí od každého z nás. Buď v radoch hrdinov – tých, ktorí sú teraz v prvej línii! Toto je naša spoločná vec!

Každý z nás je zodpovedný za to, aká budúcnosť nastane pre ľudstvo. Všetci spolu vytvárame našu realitu. Svet sa sám od seba dobrým nestane. Treba ho vytvoriť, a to je možné len spoločnými silami.

Nastal čas na zmenu!

creativesociety.com/sk • info@creativesociety.com



Celú konferenciu si môžete pozrieť na stránkach

creativesociety.com/sk

Na medzinárodnom online fóre „**GLOBÁLNA KRÍZA. VÝCHODISKO EXISTUJE**“, ktoré sa uskutočnilo 22. apríla 2023 organizované z iniciatívy ľudí celého sveta, vysielanom v priamom prenose, prekladané simultánne do 150 jazykov, bolo podrobne predstavené východisko zo súčasnej situácie, čo môže urobiť každý, aby zabránil globálnej katastrofe.

V ČOM JE TOTO PODUJATIE JEDINEČNÉ?

- **Hovoríme pravdu, ktorú pred ľuďmi skrývajú.** Sme nezávislí výskumníci-dobrovoľníci zo 180 krajín.
- **Robíme interdisciplinárny výskum,** ktorý nedokážu realizovať žiadne iné inštitúty alebo organizácie na svete.
- **Všetky prírodné katastrofy, ku ktorým v súčasnosti dochádza, plne potvrdzujú správnosť nášho matematického modelu,** výsledky ktorého sme zverejnili už skôr. Na tomto fóre sa dozviete, aké udalosti sa stanú do roku 2036.
- **Ešte stále máme šancu na záchranu,** ale aby sme ju mohli využiť, musí sa o nej dozvedieť každý. Preto organizujeme toto fórum. Naša spoločná budúcnosť dnes závisí od rozhodnutia každého z nás, a táto voľba je jednoduchá: zachovať život na Zemi alebo nie.
- **Toto fórum je príležitosťou pochopiť, čo TY môžeš urobiť pre záchranu ľudstva.** Staň sa súčasťou riešenia!

VIEME, ŽE RIEŠENIE EXISTUJE.

Osud sveta je teraz v твоjich rukách.

creativesociety.com/sk • info@creativesociety.com

1. vydanie, 2023

Sadzbu zhotovilo Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

Vytlačila Tlačiareň Tisk SPRINT s.r.o.

Vestecká 541, 252 42 Vestec

Slovenské vydanie © Biely lotos s.r.o.

Obálka © Vydavateľstvo Lotos

Kontaktná adresa: Vydavateľstvo Biely Lotos s.r.o.

tel: +421 905 216 325

info@bielylotos.sk

www.bielylotos.sk

ISBN 978-80-974393-2-3



9 788097 439323